DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Tekrar tekrar okumaktan büyük zevk aldığım tek yazar."
Nora Roberts

Aşka Bir Şans Daha

GEORGETTE HEYER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aşka Bir Şans Daha

GEORGETTE HEYER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KORİDOR YAYINCILIK - 131
ISBN: 978-605-4188-48-2

AŞKA BİR ŞANS DAHA
Georgette Heyer

Özgün Adı: ***The Convenient Marriage***

© 1934 Georgette Heyer
© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz
Editör: Zübeyde Abat
Çeviren: Rabia Taş
Kapak ve sayfa tasarımı: İlknur Muştu
Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Cilt: Eko Ofset, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2010

KORİDOR YAYINCILIK
Telsiz Mah. 85. Sok. No.100
Dikilitaş-Zeytinburnu / İSTANBUL
Tel.: 0212 - 546 86 32 / 39 - 46 - 47
Faks.: 0212 - 546 86 64 / 65
E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Tel.: 0212 546 86 57 Faks: 0212 546 86 64
E-posta: info@yelpaze.com.tr

Aşka Bir Şans Daha

GEORGETTE HEYER

Çeviren: Rabia Taş

KORİDOR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Elimdeki "AŞKA BİR ŞANS DAHA"yı defalarca okudum, sıkılmadan. Bu kitap Heyer'in tüm kitapları arasında en çok sevdiğim. Okurken anladım ki bu tutkulu öykü bana sadece zevk vermiyor, aynı zamanda kendi hikayelerimi yazmam için ilham kaynağı oluyordu.

Kuzey Amerika'da aşk romanlarının 1970'li yıllarda yazılmaya başlandığı düşünülmektedir. Oysa bu yazın türünün İngiltere'de oldukça uzun ve zengin bir geçmişi vardır. 1930'lu yıllarda okuyucular kitapçılara gidip çok sayıda romantik eser bulabilirdi. Yazarların pek çoğu yüzü aşkın esere sahip olduğu için, o dönemin romantik eserler bakımından son derece üretken olduğunu söylemek yanlış olmaz. Fakat bana göre hiçbiri "AŞKA BİR ŞANS DAHA"nın üslubuna ve başarısına yakın olamaz.

Hikaye genel olarak şu şekilde özetlenebilir. Winwood ailesi Kont Rule ile tanışma fırsatı yakalar ve Kontun hem statü hem de servet bakımından bu aileye sunabilecekleri göz önünde bulundurulunca ailenin en büyük ve en güzel kızı olan Elizabeth'in Kontla evlenmesi uygun görülür. Oysa Elizabeth bir başkasını sevmektedir. Ağlamadan ve bayılmadan üzerine düşen görevi kabullenir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Elimdeki "AŞKA BİR ŞANS DAHA"yı defalarca okudum, sıkılmadan. Bu kitap Heyer'in tüm kitapları arasında en çok sevdiğim. Okurken anladım ki bu tutkulu öykü bana sadece zevk vermiyor, aynı zamanda kendi hikayelerimi yazmam için ilham kaynağı oluyordu.

Kuzey Amerika'da aşk romanlarının 1970'li yıllarda yazılmaya başlandığı düşünülmektedir. Oysa bu yazın türünün İngiltere'de oldukça uzun ve zengin bir geçmişi vardır. 1930'lu yıllarda okuyucular kitapçılara gidip çok sayıda romantik eser bulabilirdi. Yazarların pek çoğu yüzü aşkın esere sahip olduğu için, o dönemin romantik eserler bakımından son derece üretken olduğunu söylemek yanlış olmaz. Fakat bana göre hiçbiri "AŞKA BİR ŞANS DAHA"nın üslubuna ve başarısına yakın olamaz.

Hikaye genel olarak şu şekilde özetlenebilir. Winwood ailesi Kont Rule ile tanışma fırsatı yakalar ve Kontun hem statü hem de servet bakımından bu aileye sunabilecekleri göz önünde bulundurulunca ailenin en büyük ve en güzel kızı olan Elizabeth'in Kontla evlenmesi uygun görülür. Oysa Elizabeth bir başkasını sevmektedir. Ağlamadan ve bayılmadan üzerine düşen görevi kabullenir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kişinin yakışıklı, çekici ve zengin bir eş olması ise kusursuz bir fantezidir.

Bunun yanı sıra, ideal olarak birbirlerine hiç uymayan iki insanı yan yana getirmek için kusursuz bir yöntemdir. Gerçek dünyada iki insan birbirine uymuyorsa, tanıştırılmazlar ya da tanışsalar bile bu konu üzerinde ikinci kez düşünmezler. Oysa anlaşmalı evlilikler bu gerçeği göz ardı eder.

Tarihsel gelişimine baktığımızda çiftler birbirinin yanında kalır ve zor günler geçirseler dahi yaşadıkları sıkıntıların üstesinden gelmeye çalışırlar. Aynı zamanda edilen yeminlerle gelen bağlılık, gerilimi arttırır. Horry'nin borçlarının Rule'un sorumluluğunda olması buna en güzel örnektir. Bu sorun kesinlikle hayal ürünü değildir. Pek çok kusursuz çift, kumar düşkünü eşler yüzünden ayrılmıştır.

Tabii hikayedeki çiftler arasında yatan uyum, dış görünüşlerinden değil içlerinde barındırdıkları benzerliklerden doğar. "AŞKA BİR ŞANS DAHA"da hem Horry hem de Rule onur ve namus hususunda son derece hassastır. Ayrıca birbirleri ile rahat iletişim kurabilmektedir. Modern okuyucular bu çift arasında gerçek anlamda bir uyum olabileceğine inanmakta güçlük çekebilir. Çünkü sadece yaş değil, bilgi birikimi ve deneyimler bakımından da büyük farklılıklar vardır. Oysa 1930'lu yıllarda evlilikte eşitlik aramak çok da yaygın bir yaklaşım değildi.

Anlaşmalı evliliklerde asıl sorun yaratan kısım tam anlamıyla bütün olabilmektir. Nihayetinde seks bütün evliliklerde güçlü bir unsurdur ve birbirine tamamen yabancı iki insan evlendiğinde durum daha da tuhaf bir hal alır. "AŞKA BİR ŞANS DAHA"da bu anlamda bir bütünlük yakalanıp yakalanmadığı açıkça belli olmamaktadır. Kitabın sonunda Horry'yi büyüleyen tutkulu öpücükler olmadan sevişmiş olmaları mümkün müdür? Diğer yandan eğer birlikte olmadılarsa, bu durum eşleri hiç mi rahatsız

etmemektedir? Heyer'in gizem perdesinin ardında neler olup bittiğini anlatmanın imkanı yoktur.

Günümüzde yazılan evlilik hikayelerinde bütünlük konusu evliliğin en önemli yanı olarak ele alınmaktadır. İki yabancı insanın tanışıp, evlenmelerine kadar giden süreçte cinsel bütünlüğü yakalama çabaları eğlenceli bir konu olabilir. Öte yandan mantık evliliklerinde de baştan çıkartma olayları ile karşılaşılmaktadır. Deneyimli bir adam çoktan gönüllü genç bir bakireyi baştan çıkarmaya çalışıyorsa, bu onu ahlaksız biri olarak gösterebilir. Fakat bu adam son derece sevgi dolu bir eşse, o zaman durum değişir.

Romantizm türünde Georgette Heyer'e teşekkür etmemiz gereken pek çok husus vardır; fakat içlerinden sadece birini seçecek olursak yazara anlaşmalı bir evliliği bu denli güzel işlediği için teşekkür edebiliriz. Eğer "AŞKA BİR ŞANS DAHA"yı ilk defa okuyacaksanız, kusursuz bir hikaye ile karşı karşıya olduğunuzu söylemeliyim.

Jo Beverley

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

Bayan Winwood bu sabah kendilerini görmeye gelen misafirinin ne kendisi ne de kız kardeşleri için endişelendiğini düşünüyordu. Her yere yayılan dedikodular yüzünden Winwood kızları kendilerini eve kapatmışlardı. Kahya kapıyı açtı ve bayan Winwood'un evde olduğunu söyledi.

Son derece gösterişli arabasından inen Bayan Maulfrey arabacısına kendisini beklemesini söyleyerek, loş antreden içeri girdi. Heyecanlı bir şekilde "Bayan Winwood nerede? Siz zahmet etmeyin, ben gider kendisini bulurum," dedi.

Kızların hepsi küçük salondaydı. Bayan Maulfrey seslerini duydu ve ayakkabılarından gelen topuk sesleri eşliğinde antreden ilerleyip merdivenlere yöneldi. Merdivenlerden inerken etek uçları her yeri kaplıyor, adeta korkulukların üzerinde dans ediyordu. Bakışlarından merdivenleri dar ve halıları da eski bulduğu anlaşılıyordu. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüşlerdi. Kendi evinde böyle eski mobilyalar olsa büyük utanç duyardı. Ama bu ev kuzeninin eviydi ve böyle şeyler düşünmemeliydi. Ne de olsa bir Winwood her zaman Winwood'du.

Kahya, küçük salon adı verilen en dip odaya doğru ilerlerken Bayan Maulfrey de onu takip ediyordu. Kapının önünde küçük bir basamak vardı. Bayan Maulfrey basamağa çıkıp kapıyı çaldı.

Winwood kızlarının üçü de cam kenarındaydı. Uzaktan bakınca tam bir tablo gibi görünüyorlardı. Bayan Winwood ve Bayan Char-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lotte rengi solmuş gibi görünen sarı saten bir kanepe üzerinde oturuyorlardı. El ele tutuşmuşlardı. Birbirlerine çok benzeseler de Bayan Winwood'un daha güzel olduğu hemen anlaşılıyordu. Her zamanki edasıyla kapıya baktı ve Bayan Maulfrey'nin heyecanla odaya girmesinin ardından yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Masmavi gözleri ve sıcak bakışlarıyla misafirini içtenlikle karşılıyordu. Omuzlarına düşen dalgalı sarı saçlarını mavi bir kurdeleyle toplamıştı.

Bayan Charlotte ailenin diğer güzel fertlerinin yanında sönük kalıyordu ama o da kesinlikle bir Winwood kızıydı. Düzgün bir burun ve masmavi gözler bunun en güzel kanıtıydı. Saçlarının dalgası, kız kardeşlerininki kadar gösterişli olmasa da göz dolduruyordu. Mavi gözleri buğuluydu ve teni solgundu. Oldukça güzel, genç bir bayandı.

Üç kız kardeşten en küçüğü olan Horatia, Winwood ailesinden tamamen farklı bir görünüme sahipti ve tek benzerliği güzel burun yapısıydı. Koyu renk saçları, gri gözleri ve kalın kaşları vardı. Kaşlarının yapısı yüzünden sürekli ciddi ve çatık kaşlı bir duruşu vardı. Ne yaparsa yapsın, bu kızın cilveli bakışlar atmasına imkan yok gibi görünüyordu. Kardeşlerinden biraz daha kısaydı ve artık on yedi yaşına geldiğine göre daha fazla uzamasına imkan yok gibi görünüyordu.

Bayan Maulfrey odaya girdiğinde Horatia küçük bir taburede oturmuş, elleri çenesinin altında somurtuyordu. Belki de somurtmuyordur, sadece kaşları yüzünden öyle görünüyordur diye düşündü Bayan Maulfrey.

Üç kız kardeş sabahtan tuvaletlerini giymişlerdi ve her birinin belinde muslin kumaştan kabarık eteklerini tamamlayan kuşaklar vardı. Elbiselerinin kumaşının aksine Bayan Maulfrey kaliteli ipek mantosunu çıkartıp kardeşleri süzdü.

"Canlarım benim!" dedi. "Duyar duymaz geldim. Her şeyi anlatın, duyduklarım doğru mu? Rule gerçekten teklif etti mi?"

Kuzenini karşılamak için nazikçe ayağa kalkan Bayan Winwood tekrar yerine geçip oturdu. Solgun ifadesi gözlerden kaçmıyordu.

"Evet," dedi isteksizce. "Duyduklarım doğru, Theresa."

Bayan Maulfrey'nin gözleri kocaman oldu. "Oh, Lizzie!" dedi sevinçle. "Rule! Bir kontes! Yılda yirmi bin, belki de daha fazla kazanan bir kontes!"

Charlotte, Bayan Maulfrey için bir sandalye çekti ve içerlemiş olduğunu belli eden bir ses tonuyla "Lord Rule seçkin bir centilmen," dedi ve Bayan Winwood'un elini tutarak ekledi. "Fakat hiçbir centilmen biricik Lizzie kadar değerli olamaz."

"Charlotte, o bir lord!" dedi Bayan Maulfrey. "Rule en kıymetli bekarlardan biri ve bunu siz de biliyorsunuz. Bugüne dek duyduğum en büyük kısmet. Tek söyleyebileceğim Lizzie, sen de böyle birini hak ediyorsun. Evet, sana tam olarak böyle biri yakışır. Senin adına çok sevindim. Sana düğün için vereceği mal ve mülkü düşün yeter."

"Mal mülk konuşmanın son derece yersiz olduğunu düşünüyorum, Theresa," dedi Charlotte. "Annem hiç şüphesiz ki Lord Rule'la bu konuyu konuşacaktır ama Lizzie'nin paragöz biri gibi lordun servetini ilgilendiren sorular sorması beklenemez."

En genç Winwood kızı her zamanki gibi elleri çenesinin altında oturmaya devam ediyordu. Birden başını kaldırdı ve "S-saçmalık!" dedi. Sesi o kadar derinden geliyordu ki kekelediği için sesindeki titreme anlaşılmadı.

Bayan Charlotte üzgün görünüyordu. Bayan Winwood ise gülümseyerek "Korkarım Horry haklı," dedi. Üzgün görünüyordu. "Her şey lordun servetiyle ilgili," diyerek kanepeye oturdu ve dışarı bakarken gözleri dalıp gitti.

Bayan Maulfrey uzaklara bakan o mavi gözlerin yaşlarla dolduğunu fark etti. "Neden Lizzie?" dedi. "Duyan da sanki birine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bu mükemmel teklifi reddetmeyi düşündürecek kadar bağlandığını zannedecek."

"Theresa!" diye çıkıştı Charlotte. Kollarıyla kardeşini sararken, "Bunu nasıl söylersin? Bay Heron'u unutmuş gibisin."

Bayan Maulfrey, Bay Heron'u unutmuştu. Birden konuşmayı bıraktı ve düşündü. Hemen kendine gelerek "Bir düşünelim: Bay Heron," dedi. "Çok dokunaklı ama Rule, bilirsin işte! Zavallı Bay Heron'un saygıdeğer bir insan olmadığını söyleyemem ama o sadece bir subay, Lizzie. Korkarım ki kısa süre içinde Amerika'daki o korkunç savaşa geri dönmek zorunda kalacak. Onu artık düşünmemelisin tatlım."

"Evet," dedi Elizabeth. Sesinden ne kadar kötü hissettiği anlaşılıyordu. "Onu düşünmemeliyim."

Horatia'nın gözleri ortanca ablasının üzerine odaklandı. "Keşke R-Rule Charlotte'a teklif etseydi, ne güzel olurdu," dedi.

"Horry!" diye bağırdı Charlotte.

"Tanrım, sen neler söylüyorsun böyle!" dedi Bayan Maulfrey. "Rule, kesinlikle Elizabeth'i istiyor."

Horatia öfkeyle başını çevirdi. "Hayır. O sadece bir Winwood istiyor. Her şey yıllar önce planlanmış. Ben lordun Li-Lizzie'yi bi-birkaç kez gördüğünü ve hemen aşık olduğunu za-zannetmiyorum."

Bayan Charlotte kız kardeşinin elini bıraktı ve konuşmaya başladığında titriyordu. "Hiçbir güç beni Lord Rule'la evlenmeye ikna edemez. Bana teklif etmiş olsa bile! Evlilik düşüncesi bana çok uzak." Konuşması bitince derin bir nefes aldı. "Eğer bir gün bir centilmen beni evliliğe ikna ederse Horry, bil ki bu kesinlikle Lord Rule'dan başka biri olacak."

"Kendi adıma konuşmak gerekirse, ben çapkınlardan hoşlanırım," dedi Bayan Maulfrey. "Ayrıca Rule son derece yakışıklı!"

Horatia kendinden emin bir tavırla "Sanırım a-annem Charlotte'a bu teklifte bulundu," dedi.

Elizabeth kardeşine dönerek "Horry tatlım bir türlü anlamıyorsun. Annem böyle bir şeyi asla yapmaz," dedi.

"Teyzem seni bu evliliğe zorluyor mu, Lizzie?" diye sordu Bayan Maulfrey. Konunun altında entrika arama fikri hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Oh hayır, hayır! Annemin ne kadar nazik olduğunu bilirsin. Çok düşünceli ve mantıklıdır. Ailemin mutluluğu için bu teklifi kabul etmem gerektiğini düşünüyorum. Ailem için yapacağım bir görev ama kendi mutluluğumu sonsuza dek elimden alacak bir görev."

"İ-ipotekler," dedi Horatia.

"Tabii ki Pelham yüzünden açılan borçlar," dedi Charlotte. "Her şey onun suçu. Hayatımızı mahvetti."

"Zavallı Pelham!" dedi Elizabeth. Ortalıklarda görünmeyen kardeşini düşününce derin bir nefes aldı. "Korkarım çok savurgan biri oldu."

"Eminim kumar borçları yüzünden olmuştur," dedi Bayan Maulfrey. "Teyzem sizin hisselerinizi bile..." Son anda düşünceli bir tavır sergiledi ve cümlesini tamamlamadı.

Elizabeth'in yüzü kızardı ama Horatia söze girdi. "Pe-Pel'i suçlayamazsınız. Bu onun kanında var. Birimiz Rule'la e-evlenmek zorunda. En büyüğümüz ve en güzelimiz Lizzie ama Charlotte da bu işin üstesinden gelebilir. Lizzie, Edward Heron'la sözlendi."

"Sözlenmedik," dedi Elizabeth. Sesi güçlükle duyuluyordu. "Sadece eğer yüzbaşı rütbesine yükselirse, annemin evlenmemize razı olacağını umuyorduk."

Bayan Maulfrey anlayışlı biri gibi görünmeye çalışarak Elizabeth'e yöneldi. "Tatlım, varsayalım ki Bay Heron yüzbaşı rütbesine yükseldi. Yine de Lord Rule'la kıyaslanabilir mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Horatia son derece cesur bir yaklaşımla "Edward de-dedi ki zengin biriyle nişanlanıp servetini arttırabilirse, o zaman evlenmeleri için bi-bir fırsat yaratabilirmiş," dedi.

Bayan Winwood üzüntüsünü gizlemek istercesine elini yanağına dayadı. "Horry, lütfen!" dedi. Kardeşine yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Anlamıyorum," dedi Bayan Maulfrey. "Bana duygusuz olduğumu söyleyeceksin biliyorum ama, sevgili Lizzie, bunun duygularla ilgisi yok. Neden, genç adamın maddi sorunlarını nasıl aşacağını düşünüyorsun? Bu durum ne kadar üzücü olsa da Lordla evlendiğinde sahip olacağın konumu bir düşün. Mücevherleri bir düşün!"

Kendini lordun eşi olarak hayal etti ve bu manzarayı son derece itici buldu. Yine de bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi. Üç kız kardeşin duygularını dile getirmek yine Horatia'ya düşmüştü.

"Kaba!" dedi. "Çok kabasın, Theresa, bunu biliyor muydun?"

Bayan Maulfrey kıpkırmızı oldu ve birden eteğini düzeltmeye başladı. "Her ne kadar Lizzie öyle düşünmese de Lordla ikisinin ne kadar kusursuz bir çift olduğunu kimse inkar edemez. Teyzem bu konuda ne düşünüyor?"

"Lorda çok müteşekkir. Aslında hepimizin öyle olması gerekir. Özellikle de Pelham'ın başımıza açtığı dertleri düşünürsek."

"Pelham nerede?" diye sordu Bayan Maulfrey.

"Emin değiliz," dedi Elizabeth. "Belki şimdi Roma'dadır. Zavallı Pel, zavallı ama çok duyarsız. Eminim yakında ondan haber alırız."

"Sanırım senin düğününe katılmak için eve gelmek zorunda kalacak," dedi Bayan Maulfrey. "Söylesene Lizzie, Rule sana kur yaptı mı? Elbette benim bir fikrim yok ama yine de bu tarz konuşmalar duydum. Lord o kadar..." Cümlesini yarım bıraktı

ve söyleyeceklerinin hoş karşılanmayacağını düşünerek konuyu başka bir yöne çevirdi. "Nerede olursanız olun, onun mükemmel bir eş olacağını biliyorum. Ona cevabını verdin mi, Lizzie?"

"Henüz değil," dedi Elizabeth. Sesini duymak neredeyse imkansızdı. "Hiç düşünmedim, Theresa. Elbette onunla tanıştım. Almack'ların balosunda ilk iki dansı birlikte yaptık. Çok cana yakın biri, her zaman öyle olmuştur. Ama beni dansa kaldırmasına çok şaşırdım. Dün annemi bekledi ve benimle vakit geçirebilmek için ondan izin istedi. Henüz ilan edilen bir şey yok, anlıyor musun?"

"Her şey olması gerektiği gibi!" dedi Bayan Maulfrey. "Oh tatlım, bana kızacağını biliyorum ama söylemeden edemeyeceğim. Rule'un birine kur yaptığını düşünmek bile harika! Bunu gözlerimle görmek için neler vermezdim." Kendini topladı ve konuşmaya devam etti. "Eğer Bay Maulfrey'le evlenmeseydim, bütün kızlar onun eşi olabilmek için birbirine girerdi. Kızların ona nasıl baktıklarını hayal bile edemezsiniz!"

"Theresa, lütfen böyle konuşma," dedi Charlotte.

Horatia, ilgiyle kuzenini izliyordu. "Neden Rule'un kur yapmasının ha-harika olduğunu düşünüyorsun? Ben onun çok yaşlı olduğunu zannediyordum."

"Yaşlı mı?" dedi Bayan Maulfrey. "Rule mu? Alakası yok, tatlım. Otuz beş yaşını geçmiş olmasına imkan yok. O ne duruş! O ne hava! Dünyanın en güzel gülümsemesi!"

"Be-bence yaşlı biri," dedi Horatia. "Edward, sadece yi-yirmi iki yaşında."

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Kuzenlerinden bütün haberleri aldığını düşünen Bayan Maulfrey, gitme vaktinin geldiğini fark etti. Elizabeth'in karşısına çıkan bu mükemmel teklif yüzünden baskı altında olduğunu anlıyor ama neden üzüldüğüne anlam veremiyordu. Bay Heron'un bir an evvel birliğine gönde-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rilmesinin iyi olacağını düşündü. Tam bu esnada kapı açıldı ve yaşını göstermeyen bir hizmetçi içeri gelerek Bay Heron'un Bayan Elizabeth'i aşağıda beklediğini ve onunla konuşabilmek için müsaade istediğini söyledi. Bayan Maulfrey bu durumu onaylamadığını gösteren bir yüz ifadesiyle kuzeninin cevabını bekledi.

Elizabeth'in rengi değişti. Ayağa kalktı ve sakin bir tavırla "Teşekkürler, Laney," dedi.

Bayan Lane de Bayan Maulfrey gibi bu durumu onaylamıyordu. Bu durumun uygun olmadığını düşünerek "Sevgili Bayan Winwood, gerçekten görüşecek misiniz? Anneniz bu konuda ne düşünür?" dedi.

Elizabeth nazik ve sakin bir tavırla "Annemin izni var, sevgili Laney. Gidip Bay Heron'a yakında hayatımda ne gibi değişiklikler olacağını söylemeliyim. Theresa, biliyorum yapmazsın ama yine de hatırlatmak istiyorum. Resmen ilan edilene kadar Lord Rule'un teklifi hakkında hiçbir şey söyleme olur mu?" dedi.

Bayan Winwood odadan çıkıp, kapıyı kapattığında "Çok asil bir kız," dedi Charlotte. "Kadınlara acı veren olaylar üzerine yorum yapılması ne kadar aşağılayıcı!"

"Edward da acı çekiyor," dedi Horatia. Kızgın gözlerle kuzenine baktı. "Theresa, bu ko-konu hakkında dedikodu yaparsan çok üzülürsün. Yapılabilecek bir şeyler olmalı," dedi.

"Sevgili Lizzie kendini feda edip sunağa doğru ilerlerken, ne yapılabilir ki?" dedi Charlotte.

"Acı veren olaylar! Feda etmek! Tanrım, duyan da Rule'un bir canavar olduğunu zanneder. Charlotte, itiraf etmeliyim ki sabrımı zorluyorsun. Grosvenor Meydanı'nda bir ev. Bir de Meering'de var tabii. Duyduğuma göre oldukça büyük bir evmiş ve üç giriş kapısı bulunan bahçesi tam on bir kilometreymiş."

Bayan Lane "Gerçekten çok güzel bir gelecek," dedi. "Ama bütün bu serveti Bayan Winwood'dan daha iyi kim idare edebilir ki? Bu kızın kaderinde yüksek mevkiler olduğunu her zaman hissetmiştim zaten."

Alaycı bir tavırla parmaklarını şıklatan Horatia "Bu evlilik zaten Rule'un me-mevkisi için!" dedi.

"Bayan Horatia, sizden rica ediyorum hareketlerinize biraz dikkat edin!"

Charlotte kardeşini savunmak için bir adım öne çıktı. "Parmaklarını böyle şıklatmamalısın, Horry, ama sana katılıyorum. Lord Rule kendisine eş olarak bir Winwood seçmekle oldukça iyi bir iş yapıyor."

Bütün bunlar olup biterken Bay Heron'un gelişiyle artan heyecanını bastırmak için bir dakika merdivende bekleyen Bayan Winwood evin giriş katındaki kütüphaneye yöneldi.

İşte, kendisinden çok daha heyecanlı bir genç adam kütüphanede onu bekliyordu.

10'uncu Piyade Birliği'nden Bay Edward Heron, şu anda Amerika'da olan birliğinden ayrı, Askerlik Şubesi'ndeki işleri yürütmek için İngiltere'ye gelmişti. Bunker Hill Savaşı'nda yaralanmış ve kısa süre içinde evine dönmüştü. Yarası oldukça ciddiydi. Bu yüzden uzun süre ülkesi dışındaki görevlere gönderilmeyecekti. Yarası iyileştikten sonra da ülkesi içinde bir göreve tayin edildi.

Bayan Winwood'la tanışıklıkları çok eskiye dayanıyordu. Bayan Heron kasabalı bir beyefendinin en küçük oğluydu. Evleri Vikont Winwood'un evine yakındı. Bu yüzden doğduğu günden bu yana kızların annesi Bayan Winwood'u tanıyordu. Ailesi zengin olsaydı ve kendisine yüklü bir miras bırakacak olsalardı, Edward harika bir eş olabilirdi ama şimdi Elizabeth için uygun bir talip değildi.

Bayan Winwood kütüphaneye girince, cam kenarında oturmakta olduğu yerden ayağa kalktı ve endişeli bir yüz ifadesiy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

le ona doğru yürüdü. Oldukça genç bir delikanlıydı ve üniformaları içinde çok yakışıklı görünüyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Yüz hatları belirgindi ama yaralanmasının ardından çektiği ağrılar yüzünden yüzü hâlâ solgundu. Sol kolunu hareket ettirirken biraz zorlanıyordu ama sağlığı yerindeydi ve birliğine katılmaya hazırdı.

Bayan Winwood'un yüzündeki endişeli ifadeyi görünce, kızın kendisine gönderdiği notta bahsedilen sıkıntıların devam etmekte olduğunu anladı. Kızın ellerini tutarak "Ne oldu, Elizabeth? Kötü bir şey mi var?" dedi.

Elizabeth'in dudakları titriyordu. Ellerini çekti ve "Oh Edward, olabileceklerin en kötüsü!" dedi.

Edward'ın yüzü iyice sarardı. "Yazdığın nottan ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Tanrım, neler oldu?"

Bayan Winwood elindeki mendille ağzını kapattı. "Dün bu odada annem ve Lord Rule bir görüşme yaptı," dedi. Bakışlarını çekinerek Edward'a yöneltti. "Edward, her şey sona erdi. Lord Rule benimle evlenmek istediğini söyledi."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Bayan Winwood başını öne eğmiş, hareket etmeden duruyordu. Bay Heron ise destek almak istercesine bir sandalyeye dayandı.

Bay Heron hareket etmedi ama boğuk bir sesle "Sen ne cevap verdin?" diye sordu. Aslında bu soruyu sormasına gerek yoktu. Cevabı tahmin etmek hiç zor değildi ama yine de sordu.

Elizabeth umutsuz olduğunu gösteren bir yüz ifadesiyle "Ne diyebilirim ki? Durumumuzu sen de gayet iyi biliyorsun," dedi.

Edward kızdan bir adım uzaklaştı ve odanın içinde yürümeye başladı. "Rule! Çok mu zengin?" diye sordu.

"Çok zengin," dedi Elizabeth çaresizce.

Bay Heron'un boğazı düğümlenir gibi oldu. İncitici, öfkeli ve tutkulu kelimeler dilinin ucuna gelmişti ama yine de hiçbi-

rini söyleyemedi. Hayat en zalim vuruşunu yapıyordu ve Bay Heron'un tek söyleyebildiği "Anladım," oldu. Elizabeth'in sessizce ağladığını biliyordu. Kızın yanına gitti. Ellerinden tuttu ve birlikte kanepeye oturdular. "Sakın ağlama sevgilim!" dedi. "Belki de geç kalmış sayılmayız. Bir yolunu bulabiliriz. Bir şeyler yapmak zorundayız!" Aslında söylediklerine kendisi de inanmıyordu. Rule'un servetine karşılık yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Elizabeth'e sarıldı, yanağını onun başına yasladığında gözyaşları üniformasını ıslatıyordu.

Bir süre öylece durduktan sonra Elizabeth kendini geri çekti ve "Ben seni de mutsuz ediyorum," dedi.

Edward dizlerinin üzerine oturdu ve Elizabeth'in ellerini tutup kendi yüzüne götürdü. Elizabeth yavaşça Edward'ın yüzünü tutarken, konuşmaya başladı. "Annem gerçekten çok anlayışlı davrandı. Bu haberi sana kendim söylemek istedim ve o da izin verdi. Bu bir veda, Edward. Artık seni görmeye dayanamam ama her zaman kalbimde olacaksın. Bunu söylemek ne kadar doğru bilmiyorum ama kalbimde hep sen olacaksın."

"Gitmene izin veremem!" dedi Edward. Öfkesini bastırmaya çalışıyordu. "Bütün umutlarımız, planlarımız... Elizabeth..."

Elizabeth cevap vermedi. Elleriyle Edward'ın yüzünü kaldırdı ve göz göze geldiklerinde "Ne yapabilirim? Yapılacak ne kaldı?" diye sordu.

Edward'ın yanına oturmasını istiyordu, eliyle koltuğu işaret etti. "Bu durumdan kurtulmak için bir çıkış yolu aramadığımı mı sanıyorsun?" dedi üzülerek. "Ne yazık! Başından beri ilişkimizin gerçekleşemeyecek bir hayal olduğunu düşünmüyor muyduk zaten?"

Edward kızın yanına oturdu. Elleri dizlerinin üzerinde, başı öne eğik, temiz asker botlarına bakıyordu. "Kardeşin ve onun borçları yüzünden," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elizabeth, başını öne eğerek onayladı. "Annem bütün borçlarımızı anlattı. O kadar çok olduğunu bilmiyordum. Her şey ipotek altında. Ayrıca Charlotte ve Horatia'yı da düşünmem lazım. Pelham Paris'te kumar oynamış ve bir gecede 100.000 şilin kaybetmiş."

"Pelham hiç kazanmaz mı, Tanrı aşkına?" dedi Bay Heron çaresizlik içinde.

"Bilmiyorum," dedi Elizabeth. "Hep çok şanssız olduğunu söyler."

Edward başını kaldırdı. "Elizabeth, söyleyeceklerim seni üzebilir. Bu yüzden şimdiden özür dilerim ama kendini Pelham için feda etmemeliydin; bencil ve düşüncesiz biri olduğunu herkes..."

"Şişşt!" diye yalvardı Elizabeth. "Winwood'ların bu konuda ölümcül bir zaafları olduğunu biliyorsun. Pelham da bu zaafa yenildi. Hatta babam da! Pelham mirası üzerine aldığında, babamın paranın çoğunu harcadığını anlamış. Annem bana her şeyi anlattı ve gerçekten çok üzgün, Edward. İkimiz de çok ağladık. Ama annem Lord Rule'un teklifini kabul ederek aileme karşı sorumluluğumu yerine getireceğimi düşünüyor."

"Rule!" dedi Edward. "Senden on beş yaş büyük bir adam. Ünü her tarafa yayılmış durumda. Tek yapması gereken seni istediğini söylemek ve sen de... Tanrım, düşünmek bile ne acı verici!" Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Neden seni seçmek zorunda? Etrafında başka kızlar yok mu sanki?"

"Sanırım asıl ilgilendiği ailemiz. Çok gururlu biri olduğu söyleniyor ve ailemizin de ne kadar gururlu olduğunu bilirsin." Elizabeth bir an duraksadı. "Bu sadece bir mantık evliliği olacak. Tıpkı Fransa'dakiler gibi. Lord Rule bana aşıkmış gibi rol yapamaz, ne de ben ona aşıkmış gibi görünebilirim," dedi. Şöminenin üzerindeki yaldızlı saate baktı ve üzülerek "Ayrılma vakti geldi," dedi. "Anneme sadece yarım saat görüşeceğimize dair söz ver-

dim Edward." Ağlayarak Edward'a sarıldı ve "Beni sakın unutma sevgilim," dedi.

Üç dakika sonra kütüphanenin kapısı kapandı ve Bay Heron antreden geçerek ön kapıya yöneldi. Saçları dağılmıştı. Eldivenleri ve şapkası elindeydi.

"Edward!" Üst kattan biri fısıltı halinde genç adama sesleniyordu. Üzgün ve kızgın bir halde yukarı baktı.

Winwood kızlarının en küçüğü korkuluklardan aşağı sarkmış, sessiz olmasını belirtmek istercesine parmağını dudaklarına bastırıyordu. "Edward, yu-yukarı gel. Seninle konuşmam lazım."

Önce duraksadı ama Horatia'nın kendinden emin tavrına kapılarak bir iki basamak çıktı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Yukarı gel!" diye tekrarladı Horatia.

Yavaşça yukarı çıktı. Horatia elinden tuttu ve Edward'ı caddeye bakan odaya sürükledi. Sonra da kapıyı kapatarak konuşmaya başladı.

"Yü-yüksek sesle konuşma! Yandaki oda, annemin odası. Ne dedi?"

"Ben anneniz Leydi Winwood'u görmedim," dedi Bay Heron.

"Onu sormuyorum, aptal! Li-Lizzie ne dedi?"

"Sadece 'elveda' dedi."

"Olamaz," dedi Horatia. Sesinden ne kadar kararlı olduğu anlaşılıyordu. "Di-dinle Edward! Be-benim bir planım var!"

Edward kıza baktı ve gözlerinde umut ışıkları parlamaya başladı.

"Nasıl yardım edebilirim? Ne olursa yaparım. Söyle yeter!"

"Senin yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi Horatia. "Be-ben yapacağım!"

"Sen mi?" Edward'ın sesinden şüpheleri olduğu anlaşılıyordu. "Sen ne yapabilirsin ki?"

"Bi-bilmiyorum ama de-deneyeceğim. Unutma, i-işe yaramayabilir ama be-belki de yarar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yapacaksın peki?"

"Söyleyemem. Bunu sana söyledim çü-çünkü çok üzgün görünüyordun. Bana güvensen iyi edersin, Edward."

"Sana güveniyorum ama ..."

Horatia adamı çekiştirerek şöminenin üzerindeki aynaya bakmaya zorladı. "Saçlarını düzelt. Şu-şuna bak. Şapkanı ne hale getirmişsin. İşte oldu! Şimdi gi-git buradan, Edward. Annem seni duymadan çıkmalısın."

Bay Heron kızın kendisini kapıya doğru itmesine engel olamadı. Birden arkasını döndü ve kızın ellerinden tutarak "Horry, ne yapmaya çalıştığını anlamadım ama eğer Elizabeth'i bu durumdan kurtarırsan..."

Horatia gülümsedi ve gamzeleri ortaya çıktı. Gri gözleri parlıyordu. "Biliyorum. Benim en sa-sadık hizmetkarım olacaksın. Emin ol, onu kurtaracağım!"

"Hizmetkardan ötesi olurum, inan bana!"

"Şişşt! Annem duyacak!" dedi Horatia, sonra da Edward'ı odadan dışarı çıkardı.

Bölüm 2

Cambridge'deki Queen's College'da eğitim gören Bay Arnold Gisborne, Kont Rule'un katibi olarak işe alındığı için çok şanslıydı. Böylesine saygın bir evde çalışıyor olmaktan dolayı mutluydu ama küçüklüğünden beri devlet adına çalışmanın hayalini kuruyordu. Kont Rule zaman içinde Lordlar Kamarası'ndaki yerini almıştı ve burada her geçen gün daha çok söz sahibi oluyordu ama Bakanlığa yükselmesine imkan yoktu. Çünkü politikadan hiç hoşlanmıyor, bu konuda üzerine fazla sorumluluk almak istemiyordu. Konuşma yapması gerektiği günlerde, Bay Gisborne'dan bir konuşma metni hazırlamasını istiyordu. Bay Gisborne ise kendi cümlelerinin Lord tarafından Mecliste seslendirileceğini düşündükçe her bir metni daha da büyük bir tutkuyla yazıyordu. Metni tamamlayıp Lord Rule'a götürdüğünde, "Kusursuz sevgili dostum Arnold, gerçekten kusursuz. Fakat beni yansıtmıyor, sence de öyle değil mi?" diyerek çekincelerini dile getiriyordu Lord. Bay Gisborne, Lordun yaptığı düzeltmeleri izlerken içinden bir şeylerin koptuğunu hissediyordu. Bu üzüntüyü fark eden Lord ise açıklama yapma ihtiyacı duyuyordu. O kusursuz gülümsemesiyle söze girip, "Seni anlıyorum, Arnold, inan bana. Fakat ben Mecliste son derece yapmacık hareketler sergileyen, sıradan bir adam olmayı tercih ediyorum. Benim böylesine tutkulu ve heyecanlı cümleler kurmam eminim diğer lordların şoka girmesine neden olur. Bu yüzden metinde değişiklik yapmak gerekir," diyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lordum, müsaadenizle bir soru sormak istiyorum. Mecliste yapmacık biri olarak tanınmak hoşunuza gidiyor mu?"

"Kesinlikle Arnold. Bana katılmamakta haklısın tabii, o konuda bir şey söyleyemem. Söylemek istediklerin varsa lütfen açıkça söyle, itiraz etmem."

Lord kendisine izin vermiş olsa da Bay Gisborne tek kelime etmedi. Çünkü zaman kaybından başka bir şey olmayacaktı. Lord hepsine bir bahane bulacak ve geçiştirecekti. Gerçi bu sohbetler onu oldukça neşelendiriyor ve yeşil gözlerindeki dalgınlığı gülümsemeye dönüştürüyordu. Bay Gisborne kendi geleceğini ve Lordun gelecekte kuracağı bağlantıları düşündükçe mutlu oluyordu. Yine de Kont'un yaşam tarzını onaylamasına imkan yoktu. Kont, Meclisin en kıdemli üyesinin oğluydu ve çok sıkı bir disiplinle yetiştirilmişti. Oysa vaktinin çoğunu Opera'nın dansçılarıyla ve Leydi Massey adında dul bir bayanla ilgilenerek geçiriyordu. Bay Gisborne, Kont'un bu durumuna başlarda kızıyordu; fakat bu işte geçirdiği 12 ayın ardından patronu için üzülmeye başlamıştı.

Lord Rule'la tanıştıkları gün, onun ilgisiz ve hatta alaycı tavrına zamanla alışabileceğini ve katlanabileceğini düşündü. Ancak aradan geçen zaman boyunca, Lordun bu tavrının ardında yatan o kusursuz zekayı anladı ve endişelerinin ne kadar yersiz olduğunu görüp kendisine saygı duymaya başladı.

Lordun çekiciliğine kapılırken, kaprislerini kabullendi.

Kont'un evlilik niyetinde olduğunu duyunca çok şaşırmıştı. Sevgili Lordlarının Leydi Winwood'u ziyaretinden iki gün sonra olaydan haberdar oldu. Kütüphanedeki masanın başına geçtikten kısa bir süre sonra Rule içeri girdi ve şikayet edercesine "Arnold, seni her zaman meşgul görüyorum. Farkında olmadan sana fazla mı iş yüklüyorum?" dedi.

Bay Gisborne ayağa kalktı ve "Hayır efendim, olması gerekenden daha az iş yüküm var," dedi.

"Sen doyumsuz bir insansın, Arnold." Rule, Bay Gisborne'un elindeki kağıtları fark etti ve derin bir nefes aldı. "Bu sefer ne olmuş?" diye sordu.

"Meering'den gelen hesap kayıtlarını görmek istersiniz diye düşündüm efendim," dedi Bay Gisborne.

"Hiç içimden gelmiyor," dedi Lord ve sırtını şömine rafına yasladı.

"Siz nasıl isterseniz efendim." Bay Gisborne kağıtları masanın üzerine bıraktı ve uygun bir tavırla "Bugün Meclis'te bir toplantı olduğunu ve katılmanızın son derece önemli olduğunu hatırlıyorsunuz değil mi efendim?" diye sordu.

Uzun çizmelerini incelemekte olan lordun dikkati dağıldı. Kıyafetlerine bakılırsa, at binmeye gitmeyi planlıyordu. Sesinden şaşırmış olduğu anlaşılıyordu. "Ne yapmam gerekiyor, Arnold?"

Bay Gisborne kendini savunurcasına söze girdi. "Katılacağınızdan emin olmak istedim efendim."

"Korkarım biraz alkollüsün sevgili dostum. Şimdi söyler misin ben mi yanlış görüyorum yoksa botlarımın bilek kısımları biraz bollaşmış mı?"

Bay Gisborne baştan savma bir tavırla lordun botlarına baktı ve "Ben öyle olduğunu düşünmüyorum efendim," dedi.

"Hadi ama Arnold! Dikkatini biraz da bana ver, yalvarırım!"

Bay Gisborne Lordun gözlerindeki parıltıyı fark edince, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Efendim, bugünkü toplantıya gitmenizin uygun olacağını düşünüyorum. Avam Kamarası'nda bu aralar..."

"Şu anda kendimi çok rahatsız hissediyorum," dedi kont. Hâlâ ayaklarına bakıyordu. "Sanırım çizmecimi tekrar değiştirmem gerekecek." Gözlüğünü çıkardı ve gözlük boynunda asılı kaldı. Daha sonra aynaya bakarak kravatını düzeltmeye başladı.

"Ah Arnold, saat üçte Leydi Winwood ile görüşeceğim. Hatırlatmayı unutma. Benim için gerçekten çok önemli."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tabii efendim!"

"Gerçekten çok önemli. Bence bu yeni moda koyu mor son derece kasvetli bir renk. Mavi kadifenin çok daha uygun olacağını düşünüyorum. Peki ya saçımı nasıl yapmalıyım? Eminim şu lüleli peruklardan takmamı tercih ederdin ama yanılıyorsun sevgili dostum. Peruğun bukleleri beni yaşlı gösteriyor. Yaşlı görünmemi istemezsin, değil mi?" Eliyle dantel farbalarını düzeltti.

"Ah, sana söylemedim değil mi? Evlenmek niyetindeyim, Arnold."

Bay Gisborne'un yüzündeki şaşkınlık ifadesi kolaylıkla anlaşılabilirdi. "Öyle mi efendim?" dedi hayret içinde.

"Evet neden olmasın?" dedi Lord. "Bir itirazın mı var?"

"İtiraz mı? Hayır efendim, sadece şaşırdım."

Lord durumu açıklamaya çalıştı. "Kız kardeşim artık kendime uygun bir eş bulma vaktimin geldiğini düşünüyor."

Bay Gisborne, Kontun kız kardeşine büyük saygı duyardı ama kardeşinin üzerinde de böyle bir etki yarattığını fark etmemişti. "Son derece haklı efendim," dedi ve utanarak ekledi. "Evlenmeyi düşündüğünüz kişi Bayan Winwood mu efendim?"

"Evet, Bayan Winwood," dedi Kont. "Bu yüzden onları ziyaret etmem son derece önemli. Saat üçte gideceğimi söylemiş miydim?"

"Evet efendim. Size hatırlatmayı ihmal etmem," dedi Bay Gisborne.

Kapı açıldı ve mavi üniformalı bir uşak içeri girdi. "Lordum sizi görmek isteyen bir hanımefendi var," dedi çekinerek.

Bay Gisborne, Rule'un yüzündeki mutluluğu fark etti. Belli ki müstakbel eşi saat üçe kadar bekleyememişti.

Kont, kaşlarını kaldırdı. "Üzülerek söylemeliyim ki, nasıl desem, biraz salaksın galiba," dedi. "Belki de beni yalancı çıkarmak niyetindesin."

Uşak heyecanla bocaladı ve "Leydi sizinle konuşabilmek için bekliyor efendim," dedi.

Bir süre sessiz kaldılar. Bay Gisborne dudaklarına hakim olmaya çalışarak gereksiz bir söz söylememek için masanın üzerindeki kağıtları düzenlemeye koyuldu.

Kont, gözlerini kısarak uşağın tedirgin halini gözlemledi. "Anlıyorum," dedi. "Bayan Winwood nerede?"

"Küçük salonda Lordum."

"Güzel," dedi Lord. "Çekilebilirsin."

Uşak başıyla selam vererek dışarı çıktı. Lordun bakışları Bay Gisborne'a yöneldi. "Arnold," dedi kısık bir sesle. "Sır saklayabilir misin, Arnold?"

Bay Gisborne'un Lordun düşünceli bakışlarını fark ederek, "Elbette efendim," dedi.

"Bundan eminim. Belki de sende biraz sağırlık vardır, değil mi?"

Bay Gisborne'un dudakları titredi.

"Duruma göre tamamen sağır bile olabilirim efendim."

"Aslında sormama bile gerek yoktu. Sen katiplerin prensisin sevgili dostum," dedi Kont.

"Bu sözlerinize minnettarım efendim. Ama gerçekten de sormanıza bile gerek yoktu."

"Benim düşüncesizliğim," dedi Lord ve odadan çıktı.

Mermer döşeli geniş holden geçerken köşede oturan genç kadını fark etti. Görünüşe göre bir hizmetçiydi ve elindeki çantayı korku içinde sıkıca tutuyordu. Bayan Winwood yalnız gelmemişti.

Uşaklardan biri hızla öne atılarak küçük salonun maun kapısını açtı ve Lord salona girdi.

Beklediği kadar uzun boylu olmayan bir leydi, sırtı kapıya dönük bir biçimde ayakta bekliyordu. Duvardaki yağlıboya tablonun inceliyor olmalıydı. Lord içeri girer girmez arkasını döndü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve Lord o anda gelen kişinin beklediği Bayan Winwood olmadığını anladı. Bir süre şaşkınlık içinde kıza baktı.

Hasır şapkasının altından Lorda bakan kız da şaşırmış görünüyordu. "Siz Lord Rule musunuz?" diye sordu.

Bu soru Lordun hoşuna gitmişti. "Öyle olduğumu sanıyorum," dedi.

"Ben sizin oldukça yaşlı olduğunuzu düşünmüştüm."

"Bu sözleri size hiç yakıştıramadım bayan," dedi Lord ağırbaşlılıkla. "Buraya nasıl göründüğümü kontrol etmek için mi geldiniz?"

Kızın yüzü kıpkırmızı oldu. "Lü-lütfen beni bağışlayın!" dedi yalvarırcasına. "Ge-gerçekten çok ka-kaba da-davrandım. Sa-sadece bir an şa-şaşırdım."

"Şaşkınlığınızı bir iltifat olarak kabul ediyorum madam," dedi Kont. "Eğer görünüşüme bakmak için gelmediyseniz, ziyaret sebebinizi öğrenebilir miyim acaba?"

Kız kararlılıkla Lordun gözlerine bakarak söze girdi. "Elbette kim olduğumu bi-bilmiyorsunuz," dedi. "Ko-korkarım sizi biraz kandırdım. Ziyarete gelenin Lizzie olmadığını bilseydiniz, benimle konuşmayı reddederdiniz diye ko-korktum. Çünkü ben de bir Bayan Wi-Winwood'um. Horry Winwood."

"Horry mi?" diye sordu Lord.

"Horatia," dedi misafir. "Ne korkunç bir isim, değil mi? Bu ismi Bay Wa-Walpole'un isteği ile koymuşlar. Kendisi benim vaftiz babamdır."

"Harika," dedi Lord. "Böyle manasız baktığım için beni bağışlayın ama hâlâ ziyaret sebebinizi anlayabilmiş değilim."

Horatia bakışlarını kaçırarak konuşmaya başladı. "Bunu açıklamak çok zor," dedi. "Sanırım biraz şaşırdınız. Ama hihizmetçimizi de beraberimde getirdim efendim."

"Bu durumda şaşkınlığım hafifledi diyebilirim," dedi Lord.

"Neden oturmuyor ve geliş sebebinizi açıklayarak durumu kolaylaştırmıyorsunuz? Mantonuzu almama müsaade eder misiniz?"

"Te-teşekkür ederim," dedi Horatia gülümseyerek. Ev sahibine içten bir gülümsemeyle bakıyordu. "Düşündüğüm kadar zor değilmiş. Siz gelmeden önce bütün cesaretim kı-kırılmıştı. A-annem buraya geldiğimi bilmiyor ama başka çözüm yolu bulamadım." Ellerini kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. "Buraya gelme sebebim ablam Lizzie. Siz ona evlenme teklifi ettiniz, değil mi?"

Yavaşça geriye yaslanan Kont, başıyla onayladı. Horatia telaşla "Acaba ablam yerine be-benimle evlenmeyi düşünür müsünüz?" dedi.

Kont kızın karşısındaki sandalyede oturuyordu ve bakışları ilgiyle kıza odaklanmışken farkında olmadan gözlüğüyle oynamaya başladı. Birden gözlüğü yere düşürdü. Endişeli gözlerle Lorda bakan Horatia Lordun sinirlendiğini düşünerek tekrar konuşmaya başladı. "Elbette benden büyük bir ablam daha var, Charlotte. A-aslında bu teklifi onun yapması gerekirdi ama o hiçbir şeyin onu sizinle evlenmeye ikna edemeyeceğini söyledi."

Lord, dudakları titreyerek söze girdi. "Bu durumda Bayan Charlotte'a teklif etmediğim için şanslı sayılırım," dedi.

"Evet," dedi Horatia. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama korkarım Charlotte, Lizzie için bile olsa böyle bir fedakarlık yapamayacağını düşünüyor."

Rule'un omuzları düştü. "Söylememem gereken bir şey mi söyledim?" diye sordu Horatia.

"Aksine," dedi Lord. "Bu konuşma benim için oldukça yararlı oldu, Bayan Winwood."

"Benimle alay ediyorsunuz," dedi Horatia alıngan bir tavırla. "Ha-hatta benim bir aptal olduğumu düşünüyorsunuz efendim ama be-ben söylediklerimde ciddiyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bence çok hoş bir insansınız ama görünüşe göre ortada bir yanlış anlaşılma var. Bayan Winwood teklifimi kabul etti."

"Evet," dedi Horatia. "Kabul etti ama bu durum onu öldüresiye mutsuz ediyor. Ben de bu yüzden ge-geldim. Umarım sizi kırmamışımdır."

"Hayır hiç kırılmadım," dedi Lord. "Fakat bilmek istediğim bir şey var. Ailenizdeki herkes benim onun için uygun bir eş olmayacağımı mı düşünüyor?"

"Ah, hayır!" dedi Horatia. "A-annem teklifinizden dolayı fazlasıyla mutlu. Be-ben de sizin uygun bir eş olacağınızı dü-düşünüyorum. Eğer bana te-teklif etmiş olsaydınız, seve seve kabul ederdim."

"Peki neden sizinle evlenmemi istiyorsunuz?" diye sordu Rule.

Horatia kaşlarını çatarak konuşmaya başladı. "Bunu söylemem garip olabilir ama Lizzie, Bay Heron'la evlenmek zorunda. Büyük olasılıkla Bay Heron'u tanımıyorsunuz."

"Korkarım tanışmadık," dedi Kont.

"Çok yakın bir arkadaşımızdır. Lizzie ile birbirlerini seseviyorlar. İkisi de çok genç. Zavallı Edward, he-henüz yüzbaşı bile olamadı."

"Demek Bay Heron orduda," dedi Kont.

"Evet, 10'uncu Piyade Alayı'nda. Eğer siz te-teklif etmemiş olsaydınız, annem onların evlenmelerine razı olacaktı."

"Ne acı bir durum," dedi Rule. "Ama en azından hatamı telafi edebilirim."

Horatia "Nasıl, ablam yerine benimle evlenerek mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Rule gülümseyerek. "Kardeşler arasında değiş tokuş yapmak zorunda değiliz zavallı küçüğüm."

"Ama olmaz," dedi Horatia öfkeyle. "Birimiz si-sizinle evlenmek zorunda!"

Kont bir süre kıza baktı. Sonra durumdan eğlenir gibi ayağa kalktı ve sırtını sandalyeye dayayarak söze girdi. "Sanırım bana bir açıklama yapmanız gerekecek. Bu sabah her zamankinden daha kalın kafalı biri oldum çıktım."

"Peki açıklamaya çalışayım. Biliyorsunuz ki ailemiz maddi olarak büyük sıkıntı içinde. Charlotte, tüm bunları Pe-Pelham'ın suçu olduğunu düşünüyor ama onu suçlamanın hiçbir faydası yok. Çü-çünkü Pelham, hatalarını telafi edecek durumda değil. Ku-kumar oynuyordu. Siz oynar mısınız?"

"Bazen," dedi Lord.

Kızın gözleri parladı. "Ben de," dedi. "Ge-gerçekten değil tabii. Kardeşim Pelham'la oynardım. Bana öğreten de kendisidir. Charlotte bunun yanlış olduğunu düşünüyor. O, zor bi-biridir. Bu yüzden Pe-Pelham'la geçinemez. Ben de Lizzie'nin kendini feda etmesine göz yumamam. Annem de... Çok üzgünüm ama ona göre hepimiz size minnettar olmalıyız." Yüzü kızardı ve kendisinden beklenmeyecek bir biçimde "Malvarlığınızla ilgili konuşmak çok kaba olur biliyorum ama çok zenginsiniz, değil mi?" diye sordu.

"Hem de çok," dedi Lord sakin tavrını koruyarak.

"Tabii," dedi Horatia. "İşte, durumu anlıyorsunuz değil mi?"

"Anlıyorum," dedi Rule. "Kendini feda eden sen olacaksın."

Kız utanarak Lorda baktı. "Tüm bunlara bir anlam veveremiyorsunuz değil mi? Ben Lizzie kadar güzel değilim ama burun yapılarımız birbirine benziyor," dedi.

Rule kızın burnunu inceledikten sonra "Şüphesiz ki güzel bir burna sahipsiniz," dedi.

Horatia, tüm kusurlarını dile getirmeye kararlıydı. "Be-belki de zamanla kaşlarıma da alışırsınız," dedi.

Rule gülümseyerek "Sanırım kolaylıkla alışabilirim," dedi.

Horatia üzülerek "Asla kavisli kaşlarım olmayacak," dedi. "Ayrıca boyumun da daha fazla uzamayacağını düşünüyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Böyle düşünmemelisin. Zaten daha uzun olsan sana yakışmazdı," dedi Lord.

"Öyle mi dersiniz?" dedi Horatia şaşkınlıkla. "Bunu kendime dert edinmem, endişe etmeyin," dedi.

Horatia derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "Fark etmişsinizdir be-bende ke-kekemelik de var."

"Evet fark ettim," dedi Kont nazikçe.

"Eğer bu-buna katlanamam derseniz efendim, si-sizi anlarım."

"Aksine benim hoşuma gitti," dedi Kont.

"İlginç," dedi Horatia. "Sa-sanırım beni üzmemek için böböyle söylüyorsunuz."

"Hayır," dedi Kont. "Böyle söylüyorum çünkü gerçek hislerim bunlar. Kaç yaşında olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

"Ne önemi var?" diye sordu Horatia. İçinden bir ses işlerin kötü gideceğini söylüyordu.

"Evet, çok önemi var," dedi Lord.

"On yedi yaşıma girdim," dedi Horatia.

"On yedi mi? Tanrım seninle birlikte olamam."

"Çok mu küçüğüm?"

"Hem de çok küçüksün."

Horatia cesaretini topladı. "Biraz büyümemi bekleyebiliriz. Ba-baskı yapmak istemem ama aklı başında bir kızımdır."

"Benim kaç yaşında olduğumu biliyor musun?" diye sordu Kont.

"Ha-hayır ama kuzenim Bayan Maulfrey sizin en fazla otuz beş yaşınızda olduğunuzu söylüyor."

"Sence biraz yaşlı değil miyim?"

"Belki biraz ama ki-kimse sizin o yaşta olduğunuza inanmaz."

Lord, kahkahayla gülmeye başladı. "Teşekkürler," dedi. "Ama otuz beş yaşında bir adam, on yedi yaşında bir eş için yeterli olmayabilir."

"Bu konuda e-endişelenmeyin efendim," dedi Horatia alçakgönüllülükle. "Sizi temin ederim ki be-benim böyle bir kaygım yok. Aslında be-ben sizinle evlenmekten mutluluk duyarım."

"Öyle mi? Beni onurlandırdınız madam," dedi ve kıza doğru ilerledi. Horatia ayağa kalktı. Lord, kızın elini tutarak dudaklarına götürdü. "Şimdi benden yapmamı istediğiniz şey nedir?"

"Sadece bir tek şey istiyorum," dedi Horatia. "Sormaya çekiniyorum ama burada bi-bir anlaşmaya varıyoruz, değil mi?"

"Anlaşmaya mı?"

"Evet öyle," dedi Horatia. "Siz benim ailemden biriyle evlenmek istemiyor muydunuz?"

"Şimdi böyle bir düşünceye kapılmaya başladım," dedi Lord.

Horatia kaşlarını çatarak "Lizzie'ye bu nedenle teklifte bulunmadınız mı?" dedi.

"Evet."

Cevaptan memnun olan Horatia konuşmaya devam etti. "Ayrıca size karışmayacak bir eş istiyorsunuz. Sö-söz veriyorum ki ben sizin işlerinize asla karışmam."

Lord soran gözlerle kıza bakarak "Karşılığında ne istiyorsunuz?" dedi.

Kız, Lorda yaklaştı. "Edward için bir şeyler yapabilir misiniz?" dedi yalvarırcasına. "Düşünüyorum da onun için gereken tek şey bir hami!"

"Hamisi ben mi olacağım?" dedi Lord.

"O-olabilir misiniz?"

Kontun dudakları yukarı kıvrıldı ve sesi titreyerek yanıt verdi. "Size minnettarım bayan, bütün içtenliğimle," dedi.

"Ço-çok te-teşekkür ederim," dedi Horatia. "Ö-öyleyse Lizzie ve Edward e-evlenebilir. Siz de anneme en kısa zamanda benimle evleneceğinizi söylersiniz, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu şekilde söyleyemeyebilirim," dedi Kont. "Ama konuyu mümkün olduğunca açık dile getireceğim. Tek endişem sizin ziyaretinizden söz etmeden bu konuyu nasıl açıklayacağım yönünde."

"Bu-bunu dert etmeyin!" dedi Horatia gülerek. "Ona her şeşeyi anlatırım. Sa-sanırım gitsem iyi olacak. Ki-kimse ne-nerede olduğumu bilmiyor. Me-merak etmiş olabilirler."

"Önce anlaşmamız şerefine bir şeyler içelim, olmaz mı?" dedi Kont. Yaldızlı bir zil alıp, yavaşça salladı. Zilin sesini duyan uşak hemen kapıda belirdi.

"Bana bir bademli likör ve iki kadeh getir," dedi ve ekledi. "Arabacı da on dakika içinde kapıda olsun."

"Eğer be-benim için arabacı ça-çağırıyorsanız, ge-gerek yok efendim. Evim buraya çok yakın."

"Sizi götürmeme müsaade edin," dedi Lord.

Evin kahyası likörü bizzat kendisi getirdi ve gümüş tepsiyi masaya bıraktı. Lord, başıyla çıkmasını işaret edince kahya üzülerek salonu terk etti. Lordun likör içtiğini gözleriyle görmeyi çok isterdi.

Kont, kadehleri doldurdu ve birini Horatia'ya uzattı. "Anlaşmamıza!" dedi ve gururla içkisini yudumladı.

Horatia'nın gözleri mutlulukla doldu. "Bi-birlikte iyi anlaşacağımıza i-inanıyorum," dedi ve kadehi dudaklarına götürdü.

Lord beş dakika sonra kütüphaneye döndü. "Ah, Arnold," dedi. "Senin için bir iş buldum."

"Tabii efendim," dedi Bay Gisborne.

"Bana bir yüzbaşı kadrosu bulmalısın. 10'uncu Piyade Alayı'nda bir yüzbaşı kadrosu. Eminim bulabilirsin."

"10'uncu Piyade Alayı'nda bir yüzbaşı kadrosu mu?" dedi Bay Gisborne. "Kim için efendim?"

"İsmi neydi? Hawk – Harnshow – Heron. Sanırım Heron'du. Bay Edward Heron için. Sen Bay Edward Heron'u tanıyor musun?"

"Hayır efendim tanımıyorum."

"Hayır mı?" diye iç geçirdi Rule. "Ben de tanımıyorum. Biraz garip bir durum ama sana güveniyorum, Arnold. Edward Heron hakkında her şeyi öğrenmeni istiyorum."

"Peki efendim," dedi Bay Gisborne.

"Korkarım sana biraz meşakkatli bir iş verdim," dedi Lord. Sesinde özür dileyen bir ton vardı. Ayrılmak üzere hazırlandı. Kapıya geldiğinde arkasına döndü. "Bu arada, Arnold, sanırım seni biraz yanlış bilgilendirdim. Benimle evlenme onurunu bahşeden kişi en genç Winwood hanımıdır," dedi.

Bay Gisborne şaşırdı. "Bayan Charlotte Winwood mu efendim? En genç Winwood hanımı, okulunu henüz bitirdi sanırım."

"Kesinlikle Bayan Charlotte Winwood değil," dedi Kont. "Hiçbir şey onu benimle evlenmeye ikna edemez."

"Yüce Tanrım! Aman Tanrım!" dedi Bay Gisborne.

Lord Rule "Teşekkür ederim, Arnold. İçimi rahatlattın," diyerek kütüphaneden çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Ablaları camdan dışarı bakıyor ve kardeşlerinin eve gelmesini bekliyorlardı. Horatia'nın evdeki yokluğu fark edilmişti ama uşak, Bayan Winwood'un yanına bir hizmetçi alarak evden ayrıldığını söylemesi üzerine herkes endişelenmeyi bir kenara bıraktı. Normalde bu şekilde davranmazdı ama belli ki şapkası için kurdele ya da elbisesi için kumaş almaya çıkmıştı. En azından Elizabeth öyle olduğunu düşünüyordu. Bu düşüncelerini dile getirdiğinde elinde nişadırruhu şişesiyle kanepeye uzanmış olan Bayan Winwood biraz olsun rahatladı.

Sokakta beliren araba başlarda dikkat çekmese de 20 numaralı kapının önünde durduğunda herkesin ilgi odağı oldu.

Charlotte heyecanla konuşmaya başladı. "Kesinlikle Lord gelmiştir. Başka kim olabilir ki? Anne, bir ziyaretçimiz var!" Yüzünü cama yasladı ve konuşmaya devam etti. "Lizzie, sanırım Lord Rule geldi!"

"Ah, hayır!" dedi Elizabeth. Elini hızla atmaya başlayan kalbine götürdü.

Uşak hemen aşağı indi ve arabanın kapısını açtı. Charlotte'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. "Bu, Horry!" diye bağırdı.

Bayan Winwood nişadırruhu şişesini daha sıkı tutarak, "Charlotte sinirlerim bozuluyor," dedi. Bayılacakmış gibi bir hali vardı.

"Ama anne doğru söylüyorum," diye ısrar etti Charlotte.

Elizabeth'in sezgileri güçlüydü. İçinden bir ses kardeşinin bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şeyler karıştırdığını söylüyordu. "Ne yapıyor bu kız?" dedi. Sandalyeye oturdu ve yüzü gittikçe daha da solgun bir hal almaya başladı. "Umarım, umarım korkunç bir şey yapmamıştır!" dedi kendi kendine.

Merdivenlerden hızla çıkan Horatia, hemen odaya girdi. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri parlıyordu. Şapkasını sağa sola sallamaya başladı.

Bayan Winwood eşarbını tutarak "Kızlar cereyanda kalıyoruz!" dedi. "Ah, benim zavallı başım!"

"Tanrı aşkına Horry, kapıyı kapat!" dedi Charlotte. "Annemin sinirleri böylesine yıpranmışken, nasıl bu şekilde davranabilirsin?"

"Üzgünüm," dedi Horatia ve yavaşça kapıyı kapattı. "Unutmuşum. Lizzie, her şey yoluna girdi. Artık Edward'la e-evlenebilirsin!"

Bayan Winwood hemen doğruldu ve oturdu.

"Aman tanrım, bu çocuk aklını kaçırmış! Horatia, sen ne yapıyorsun?"

Horatia mantosunu çıkardı ve bir tabure çekip annesinin yanına oturdu. "Be-ben Lord Rule'u görmeye gittim," dedi.

"Biliyordum!" dedi Elizabeth.

Bayan Winwood gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Charlotte dehşet içinde kardeşini izliyordu. "Düşüncesiz kız! Sevgili annemizi hiç düşünmüyor musun? Lizzie, amonyak getir!"

Bayan Winwood, şakakları amonyakla ovulduktan sonra kendine geldi. Gözlerini açtı ve güçlükle konuşmaya başladı. "Ne dedi bu çocuk?"

Charlotte annesinin ellerini tuttu ve yalvaran bir ses tonuyla, "Anne lütfen kendini yorma!" dedi.

"Üzülmene ge-gerek yok anne!" dedi Horatia. "Lord Rule'u görmeye gittiğim do-doğru ama..."

"Demek her şey sona erdi!" dedi Bayan Winwood. "Hepimiz borçlarımız yüzünden hapse gireceğiz. Kendim için endişelenmiyorum. Benim zaten günlerim sayılı ama sevgili Lizzie, sevgili Charlotte..."

"Anne eğer di-dinlersen, anlatacağım!" dedi Horatia. "Her şeyi Lord Rule'a anlattım ve..."

"Ah Tanrım!" dedi Elizabeth. "Edward'dan söz etmedin, değil mi?"

"Evet, elbette söz ettim. Lord seninle evlenmeyecek Lizzie ama Edward'ın hamisi olacak..."

Leydi Winwood şişeyi yeniden kokladı. Kızına nasıl bir hata yaptığını anlatmak istiyordu.

"Ayrıca Charlotte'un da kesinlikle onunla evlenmeyeceğini söyledim. Buna çok üzülmüş gibi durmuyordu."

"Sanırım ölmek üzereyim," dedi Charlotte.

"Ah, Horry!" dedi Elizabeth. Hem gülüyor hem de ağlıyordu.

"Sonra da ona benimle evlenmesini söyledim ve o da kabul etti."

Odadakiler söyleyecek söz bulamıyordu. Bayan Winwood olayın tahmin ettiğinden daha ileri bir boyutta olduğunu anlayınca elindeki şişenin de bir fayda etmeyeceğini düşündü. En küçük kızına şaşkınlıkla bakarken, şişeyi elinden düşürdü.

İlk konuşan Charlotte oldu. "Horatia, sen gerçekten böyle kaba, düşüncesiz ve uygunsuz bir tavır sergileyip Lord Rule'a evlenme mi teklif ettin?"

"Evet," dedi Horatia kararlı bir şekilde. "Yapmak zorundaydım."

"Ve... Ve o da Lizzie yerine seninle evlenmeyi kabul etti, öyle mi?"

Başıyla onayladı Horatia.

"Kekeme olduğunu fark etmedi herhalde," dedi Charlotte.

Horatia gururla başını yukarı kaldırdı. "Onunla kekemeliğim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ha-hakkında ko-konuştuk ve hoşuna gi-gittiğini söyledi."

Elizabeth sandalyesinden kalktı ve Horatia'yı kollarıyla sarara-rak, "Neden hoşlanmayacakmış ki! Canım, canım benim! Benim için kendini feda etmene müsaade edemem," dedi.

Horatia utanarak ablasına baktı. "Gerçeği söylemek gerekirse Lizzie, be-ben onunla evlenmek istiyorum. Ama senin gegerçekten evlenmek isteyip istemediğini de me-merak ediyorum." Ablasının yüzünle dikkatle baktı. "Ge-gerçekten Edward'ı mı te-tercih edersin?"

"Ah, canım benim!"

"Anlamıyorum," dedi Horatia.

"Lord Rule'un ciddi olduğunu sanmıyorum," dedi Charlotte. "Horry'nin küçük bir çocuk olduğunu düşünmüş olmalı."

"Hayır, öyle dü-düşünmüyor!" dedi Horatia öfkeyle. "Ciddiydi ve bu-bugün saat üçte gelip a-annemle görüşecek."

"Lütfen bugün Lord Rule'la görüşmemi beklemeyin," dedi Bayan Winwood. "Şimdi yere yığılıp kalacağım."

"Gelecek mi?" diye sordu Charlotte. "Horry'nin bu uygunsuz tavrı kim bilir ailemiz hakkında nasıl kötü bir izlenim bırakmıştır. Lord Rule geldiğinde alçakgönüllülükten ve kadınlık onurundan nasibini almamış bir kızın ailesiyle gerçekten akraba olmayı isteyip istemediğini soracağım."

"Charlotte böyle konuşmamalısın," dedi Elizabeth. "Sadece sevgili kardeşimizin düşüncesizce hareket eden bir çocuk olduğunu düşünmüştür."

"Umalım da öyle olsun," dedi Charlotte. "Eğer Edward Heron'la ilişkini dile getirdiyse, her şey sona ermiş demektir. Bizler Horry'nin kusurlarını biliyoruz ve ona saygı gösteriyoruz ama hangi centilmen ailenin en güzel kızı yerine onunla evlenmeyi kabul eder ki?"

"Bunu ben de düşündüm," diye itiraf etti Horatia. "Be-benim

korkunç kaşlarıma za-zamanla alışacağını sö-söyledi. Ayrıca bir şey da-daha söylemeliyim ki, Charlotte, boyumun da gayet iyi olduğunu söyledi!"

"Lord Rule'un bir Winwood'u kullanarak kendini eğlendirmiş olması ne acı verici," dedi Charlotte.

Fakat görünüşe göre Lord Rule kendini eğlendirmiyordu. Saat üçte 20 numaralı binanın kapısında belirdi ve Bayan Winwood ile görüşmek istediğini söyledi.

Bayan Winwood Kontla görüşemeyeceğini söylemiş olmasına rağmen içten içe onun gelmesini bekliyordu. Yeni giysilerini giymiş, saçlarını yaptırmış ve kokular sürünmüştü.

Lordla görüşmesi yarım saat sürdü. Yarım saat sonra uşak gelerek Bayan Horatia'nın da içeriye davet edildiğini söyledi.

"İşte!" dedi Horatia. Sevinçle odadan çıkarken Charlotte'a bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

Elizabeth kardeşinin elinden tuttu ve "Horry, vazgeçmek için geç değil! Eğer istemiyorsan Tanrı aşkına söyle de ben gidip Lordun affına sığınayım," dedi.

"Vazgeçmek mi? Saçmalık!" dedi Horry ve dans ederek odadan ayrıldı.

"Horry, Horry, dur da kuşağını düzelteyim!" dedi Charlotte.

"Çok geç," diye yanıtladı Elizabeth. Ellerini göğsünde birleştirdi. "Keşke kardeşimin kendini kurban etmediğinden emin olabilsem," dedi.

"Bence Horry halinden son derece memnun," dedi Charlotte.

Horatia içeri girdiğinde annesi ayakta duruyordu. Lord gelmeden önce kokladığı şişeleri masanın üzerinde unutmuş olmalıydı. Lord Rule ise odanın ortasında durmuş, kapıya bakıyordu. Muhteşem bir safir yüzük taktığı elini sandalyeye dayamıştı.

Mavi kadife takımı ve altın kolyesi ile çok daha kusursuz görünüyordu. Bu kıyafet ona sabahki binici kıyafetlerinden daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok yakışmıştı. Horatia bir an şüpheyle Lorda baktı. Sonra adamın gülümsediğini görünce içi rahatladı.

Bayan Winwood kızına doğru yürüdü ve "Canım benim!" diyerek Horatia'ya sarıldı. "Lordum lütfen izin verin de kızım sorunuzu kendi ağzıyla yanıtlasın. Horatia tatlım, Lord Rule seninle evlenmek istediğini söyleyerek bizleri onurlandırdı."

"Sa-sana söylemiştim anne!" dedi Horatia.

"Horatia, yalvarırım!" dedi annesi. Acı çekiyor gibiydi. "Reverans yapmalısın tatlım!"

Horatia dizlerini nazikçe bükerek Lordu selamladı. Kont kızın elinden tuttu ve Horatia tekrar ayağa kalkarken başıyla kızı selamladı. Gözlerinin içi gülen Lord Horatia'ya bakarak, "Madam, bu küçük elleri sonsuza dek tutabilir miyim?" dedi.

Bayan Winwood derin bir iç çekti ve elindeki mendille gözyaşlarını sildi.

"Çok ta-tatlısınız," dedi Horatia. "Elbette efendim. Ba-bana teklifte bulunma nezaketini gösterdiğiniz için onur duydum," dedi.

Bayan Winwood, kendine gelmek için koklayacak bir şeyler aradı ama Lordu gülerken görünce fikrini değiştirdi. "Oh, bebeğim..." dedi nazikçe. "Görüyorsunuz ya Lordum, o kadar saf bir çocuk ki..."

Anneleri birbirine bağlılık sözü veren bu çifti yalnız bırakmadı ve sonunda Kont ayrılmak için müsaade istedi. Lordun gidişinin ardından annesi sevgiyle Horatia'yı kucakladı. "Canım yavrum," dedi içtenlikle. "Sen çok ama çok şanslısın. Ne asil bir adam! Bu ne zarafet!"

Charlotte kapıyı araladı ve "Girebilir miyiz anne? Gerçekten Horry'e teklif etti mi?" diye sordu.

Bayan Winwood gözyaşlarını sildikten sonra, "Bu adam istediğimiz her şeye sahip! Ne kadar kibar! Ne kadar ölçülü!" dedi

Elizabeth, Horatia'nın elini tuttu ama Charlotte hemen söze girdi. "Bence Lord, konuya son noktayı koydu. Bunu düşünmek hiç hoş değil ama sanırım malvarlığı..."

"O çok cömert biri!" dedi Bayan Winwood.

"Sana mutluluklar dilerim, Horry," dedi Charlotte. "Yine de söylemeliyim ki senin herhangi bir centilmenle evlenemeyecek kadar küçük ve pervasız olduğunu düşünüyorum. Tek temennim Theresa Maulfrey'nin bu konu hakkında saçma sapan dedikodular çıkarmaması."

Herkes aksini düşünse de Bayan Maulfrey bu konuda tek kelime etmedi. Nişanlandıkları ilan edilir edilmez kuzenlerinin evine geldi. Tüm hikayeyi duymak istiyordu.

Elizabeth'in "bir hata" olduğu yönündeki açıklamalarına inanmadı ve gerçeği bilmek istediğini söyledi. Leydi Winwood öne çıkarak her şeyin kendisi ile Lord arasında geçtiğini ve Lordun Horatia'yı görür görmez ona kapıldığını söyledi.

Bu açıklamanın ardından memnun olan Bayan Maulfrey, Lordu kaçırıp bir subayla evlenmek zorunda kaldığı için Elizabeth'i teselli etti. Charlotte'a da okulda boşuna vakit harcamasından dolayı evde kalacağını ima ederek ayrıldı. Giderken evdekilerin içi huzur doluydu ama Bayan Maulfrey'nin menekşe kokusu evin her yerini kaplamıştı.

Charlotte, Horatia'nın skandallarla başlayan evliliğinin hiç de iyi yürümeyeceğini düşünüyordu. Fakat bu konuda tek karamsar kişi yine kendisiydi. Son derece mutlu olan Bay Heron, Horatia'nın ellerinden tutup ona defalarca teşekkür ediyor ve tüm kalbiyle mutluluklar diliyordu. Bay Heron bir akşam eğlencesinde Lord Rule'la tanışma imkanı yakaladı. Lord, genç adamı bir kenara çekip onunla geleceği hakkında konuşmak istediğini söyledi. Bay Heron, Lorda ne kadar iyi kalpli olduğunu söyleyip eski defterleri açmamaya özen gösteriyordu. Elizabeth de Lordla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok yakışmıştı. Horatia bir an şüpheyle Lorda baktı. Sonra adamın gülümsediğini görünce içi rahatladı.

Bayan Winwood kızına doğru yürüdü ve "Canım benim!" diyerek Horatia'ya sarıldı. "Lordum lütfen izin verin de kızım sorunuzu kendi ağzıyla yanıtlasın. Horatia tatlım, Lord Rule seninle evlenmek istediğini söyleyerek bizleri onurlandırdı."

"Sa-sana söylemiştim anne!" dedi Horatia.

"Horatia, yalvarırım!" dedi annesi. Acı çekiyor gibiydi. "Reverans yapmalısın tatlım!"

Horatia dizlerini nazikçe bükerek Lordu selamladı. Kont kızın elinden tuttu ve Horatia tekrar ayağa kalkarken başıyla kızı selamladı. Gözlerinin içi gülen Lord Horatia'ya bakarak, "Madam, bu küçük elleri sonsuza dek tutabilir miyim?" dedi.

Bayan Winwood derin bir iç çekti ve elindeki mendille gözyaşlarını sildi.

"Çok ta-tatlısınız," dedi Horatia. "Elbette efendim. Ba-bana teklifte bulunma nezaketini gösterdiğiniz için onur duydum," dedi.

Bayan Winwood, kendine gelmek için koklayacak bir şeyler aradı ama Lordu gülerken görünce fikrini değiştirdi. "Oh, bebeğim..." dedi nazikçe. "Görüyorsunuz ya Lordum, o kadar saf bir çocuk ki..."

Anneleri birbirine bağlılık sözü veren bu çifti yalnız bırakmadı ve sonunda Kont ayrılmak için müsaade istedi. Lordun gidişinin ardından annesi sevgiyle Horatia'yı kucakladı. "Canım yavrum," dedi içtenlikle. "Sen çok ama çok şanslısın. Ne asil bir adam! Bu ne zarafet!"

Charlotte kapıyı araladı ve "Girebilir miyiz anne? Gerçekten Horry'e teklif etti mi?" diye sordu.

Bayan Winwood gözyaşlarını sildikten sonra, "Bu adam istediğimiz her şeye sahip! Ne kadar kibar! Ne kadar ölçülü!" dedi

Elizabeth, Horatia'nın elini tuttu ama Charlotte hemen söze girdi. "Bence Lord, konuya son noktayı koydu. Bunu düşünmek hiç hoş değil ama sanırım malvarlığı..."

"O çok cömert biri!" dedi Bayan Winwood.

"Sana mutluluklar dilerim, Horry," dedi Charlotte. "Yine de söylemeliyim ki senin herhangi bir centilmenle evlenemeyecek kadar küçük ve pervasız olduğunu düşünüyorum. Tek temennim Theresa Maulfrey'nin bu konu hakkında saçma sapan dedikodular çıkarmaması."

Herkes aksini düşünse de Bayan Maulfrey bu konuda tek kelime etmedi. Nişanlandıkları ilan edilir edilmez kuzenlerinin evine geldi. Tüm hikayeyi duymak istiyordu.

Elizabeth'in "bir hata" olduğu yönündeki açıklamalarına inanmadı ve gerçeği bilmek istediğini söyledi. Leydi Winwood öne çıkarak her şeyin kendisi ile Lord arasında geçtiğini ve Lordun Horatia'yı görür görmez ona kapıldığını söyledi.

Bu açıklamanın ardından memnun olan Bayan Maulfrey, Lordu kaçırıp bir subayla evlenmek zorunda kaldığı için Elizabeth'i teselli etti. Charlotte'a da okulda boşuna vakit harcamasından dolayı evde kalacağını ima ederek ayrıldı. Giderken evdekilerin içi huzur doluydu ama Bayan Maulfrey'nin menekşe kokusu evin her yerini kaplamıştı.

Charlotte, Horatia'nın skandallarla başlayan evliliğinin hiç de iyi yürümeyeceğini düşünüyordu. Fakat bu konuda tek karamsar kişi yine kendisiydi. Son derece mutlu olan Bay Heron, Horatia'nın ellerinden tutup ona defalarca teşekkür ediyor ve tüm kalbiyle mutluluklar diliyordu. Bay Heron bir akşam eğlencesinde Lord Rule'la tanışma imkanı yakaladı. Lord, genç adamı bir kenara çekip onunla geleceği hakkında konuşmak istediğini söyledi. Bay Heron, Lorda ne kadar iyi kalpli olduğunu söyleyip eski defterleri açmamaya özen gösteriyordu. Elizabeth de Lordla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra Horatia'ya tekrar gelmesini ve birlikte çilek şurubu içmelerini teklif etti. Fakat Horatia ona teşekkür ederek bir daha gelemeyeceğini; çünkü sürekli havlayan huysuz köpeği Rosette'den hiç hoşlanmadığını söyledi.

Bay Walpole, Horatia'nın evlenmek için çok küçük olduğunu söylediğinde Bayan Winwood iç geçirdi. Ne diyebilirdi ki? Bu çok doğru bir tespitti. Sevgili küçük kızı daha sarayda tanıtılmadan evleniyordu.

Bunu söylememiş olmayı dilerdi. Çünkü kendisiyle övünmeyi çok seven Bay Walpole çocukken Kral I. George'un elini öpme onurunu elde ettiği saray davetini anlatmaya başladı. Horatia hikayenin ortasında odadan sessizce çıkarken, annesi de meraklı gözlerle onu izliyordu.

Lord Rule'un çevresinde de nişan haberine farklı tepkiler gelmeye devam ediyordu. Hertford Caddesi'nde güzel bir dul yaşıyordu. Evinde çeşitli toplantılar düzenlerdi ama bu toplantılar Bayan Winwood'un katılacağı türden eğlenceler değildi. Eşi Sör Thomas'ın ölümünden sonra Nezaket Dünyası'nda kendine sağlam bir yer edinen Caroline Massey soylu bir aileden geliyordu ve ölen eşinin servetini de idaresine alınca şehrin en gözde semtinde kendine bir ev satın almıştı. Eğlenceli toplantılar düzenlemeye başladı ve kendini kolaylıkla sosyeteye kabul ettirdi. Bir şekilde şehrin en önemli şahsiyetleri arasında yer almayı başardı. Eğer tanışmak istediği biri varsa peşini bırakmaz, istediğini alana kadar yolunda ilerlerdi. Leydi Massey bayan arkadaşlarıyla vakit geçirmekten hoşlanmazdı. Peşinde her zaman centilmen erkekler olurdu. Fakat yanında kuzeni olduğuna inanılan bir kadın yaşıyordu. Bayan Tanet'in varlığı, Leydi Massey'e yöneltilen dedikodu oklarını bertaraf etmek için kullanılan bir paravandı. Aslında herkes leydinin ilişkilerinden haberdardı. Leydi Massey ve Lord Rule arasındaki yakınlaşma kulaktan kulağa yayılmıştı.

Fakat Leydi Massey, Leydi Winwood gibi ahlak timsali bir kadını canlandırarak duyduklarına çok üzüldüğünü söylemiş; dedikoduların asılsız olduğunu savunmuştu. Böyle bir hata Leydi Massey'in içinde bulunduğu gösterişli toplumdan dışlanmasına neden olabilirdi.

Çok kibar biri değildi ama etrafındaki kimse onun tavırlarından şikayetçi olmazdı. Leydi Massey de bunun farkındaydı ve kimsenin ne sözleriyle ne de bakışlarıyla kendisine herhangi bir imada bulunmayacağını biliyordu. Bu yüzden kuzenini yanında gezdirmeye devam etti.

Leydi Massey'in ilişkilerinin dedikodu değil gerçek olduğunu bilen ve bu durumu son derece eğlenceli bulan bir tek kişi vardı. Lethbridge Baronu Robert, etrafındaki erkeklerin leydiye karşı olan zaaflarıyla alay ederdi.

Kont Rule'un, Winwood malikanesini ikinci kez ziyaret edişinin ardından bir akşam Leydi Massey, Hertford Caddesi'ndeki evinde bir poker partisi düzenledi. Bu partilere katılım her zaman çok yüksek olurdu. Göz kamaştırıcı bir ev sahibi, son derece zengin bir ikram ve büyük bir eğlence bu partileri tarif edecek en uygun sözler olmalıydı.

İkinci kattaki salon oldukça zevkli döşenmişti ve ev sahibinin yüzünü kara çıkartmıyordu. Kısa süre önce Paris'ten yaldızlı mobilyalar almış ve eski perdelerini çıkartarak yerlerine altın rengi ipek perdeler asmıştı. Böylece eskiden pembe renkle döşenmiş olan salon, artık göz kamaştırıcı bir altın renginin hakimiyeti altındaydı. O akşam Leydi Massey de sırma işlemeli ipek bir elbise giymişti. Kabarık eteğinin uçlarındaki kanaviçe işli şeritler dikkat çekiyordu. Kabarık saçlarının arasına tüyler ve güller yerleştirilmişti.

Bayanların çoğu böyle iyi bir kuaförü olduğu için Leydi Massey'e imreniyorlardı. Bu durum özellikle Bayan Montague-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Damer'i rahatsız ediyordu. Kendisi de Fransız modasını yakından takip ediyor ve en az ev sahibi kadar dikkat çekmeyi bekliyordu. Fakat topuz yapılan saçları, ev sahibinin kabarık saçları yanında sönük kalmıştı. Kendini gülünç hissediyordu.

Salonda toplanan herkes birbirinden şıktı. Zaten modaya önem vermeyen kişilerin Leydi Massey'in evinde bulunma şansı yoktu. Fakat Leydi Amelia Pridhem gibi birkaç kişiye tüm rüküşlüklerine rağmen sırtını dönemiyordu. Leydi Amelia oldukça kilolu ve patavatsız bir kadındı. Bu gece de sarı saten elbisesiyle gelmiş, Leydi Massey'in eviyle ilgili yorumlar yapıyordu. Leydi Amelia'nın etrafındaki insanlar onun Hertford Caddesi'nde ne işi olduğunu merak ediyor ve fısıldaşıyorlardı. Oysa Leydi Amelia bassetta oynayabileceği her eve rahatlıkla giderdi.

O akşamın oyunu, bir iskambil oyunu olan ve ortada yüksek meblağların dolaştığı bassetta'ydı. Büyük yuvarlak masanın etrafında toplanmış on beş kişi, kasayı yönetecek olan Lord Lethbridge'in oyunu başlatmasını bekliyordu. Lord Lethbridge ortaya parayı bıraktıktan sonra muzip bir ses tonuyla, "Bu gece Rule'u göremiyorum. Eminim gelin hanımın evinde dans provaları yapıyordur," dedi.

Lord Lethbridge'in karşısında oturan Leydi Massey başını kartlardan kaldırıp Lorda baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Kafasında mavi peruğu olan ve yüzü son derece solgun görünen kıvırcık saçlı bir adam "Bu da ne demek şimdi?" diye söze girdi.

Lord Lethbridge'in ela gözleri bir süre Leydi Massey'in yüzünü incelemeye devam etti. Sonra da şaşkına dönmüş olan kıvırcık saçlı beyefendiye dönerek "Demek haberleri senden önce almışım, Crosby! Halbuki senin hepimizden daha çok bilgi sahibi olduğunu düşünmüştüm," dedi. Lordun elleri masanın üzerindeydi ve oyun için hazırladığı kartları karıştırıyordu. Masanın üzerindeki devasa şamdanlara özenle yerleştirilmiş mumların yaydığı ışık, Lordun yakasındaki mücevherleri daha da belirgin bir hale getirirken gözlerindeki ışıltıyı da ön plana çıkartıyordu.

Yerinden kalkan kıvırcık saçlı beyefendi "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Rule'dan bahsediyorum sevgili Crosby! Kuzenin Rule'dan."

"Ne olmuş Rule'a?" diye sordu Bayan Amelia.

Lethbridge'in bakışları yeniden Leydi Massey'e yöneldi. Sonra da Bayan Amelia'nın sorusunu cevaplayarak "Lord Rule evliliğe adım atıyor," dedi.

Herkes büyük bir merak içine girdi. Odada bulunanlardan biri "Aman tanrım, ben Lordun bekar olmaktan memnun olduğunu düşünüyordum. Ne haber ama! Peki bu şanslı gelin kim, Lethbridge?" diye sordu.

"Şanslı gelin en genç Bayan Winwood," diye cevapladı Lethbridge. "Ne büyük bir aşk! Bildiğim kadarıyla müstakbel gelin henüz okulunu dahi bitirmedi."

Kıvırcık saçlı Bay Crosby Drelincourt kravat yerine taktığı komik görünümlü fularını düzeltti. "Gerçekten de masallardaki gibi!" dedi. Konuşurken kendini zorladığı her halinden belli oluyordu. "Peki sen nereden öğrendin?"

Lethbridge ince ama yayvan kaşlarını kaldırarak "Bayan Maulfrey'den duydum. Ayrıca yarın gazetede de yer alacakmış," dedi.

Bordo kadifeden takım giyen iri yapılı bir centilmen "Gerçekten de çok ilginç ama oyuna başlayabilir miyiz artık Lethbridge!" dedi.

Lord Lethbridge bu centilmeni başıyla selamlayarak "Tabii başlayabiliriz," dedi ve masadaki herkese kartlarını dağıttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıra kendisine gelen Leydi Massey önünde duran kartı kaldırdı ve kupa kızı olduğunu gördü. Sonra sakin bir ses tonuyla "Kart lütfen," dedi.

Lethbridge önündeki iki kartı döndürdü ve alaycı bir ifadeyle "As kazanır, kartların kraliçesi kaybeder!" dedi. "Şansınız yaver gitmiyor leydim."

Leydi içten bir kahkaha attı. "Emin olun pek de umursamıyorum. Bugün kaybeden, yarın kazanır. Bu işler belli olmaz."

Oyun devam etti. Vakit ilerledikçe herkes oyunu bir kenara bırakıp içkilerini aldı ve küçük gruplar halinde sohbet etmeye başladı. Tam da bu esnada Lord Rule'un evliliği tekrar gündeme geldi. Lethbridge'in yanına giden Leydi Amelia, bir elinde içkisi diğer elinde kurabiyesiyle konuşmaya başladı.

"Çok hainsin, Lethbridge. Böyle bir çıkış yapmak da nereden aklına geldi?"

"Neden söylemeyecekmişim? Herkesin ilgisini çeker diye düşündüm."

Leydi Amelia içkisini bitirdi ve odanın diğer tarafında duran ev sahibine bakarak "Çok komik," dedi. "Gerçekten Lord Rule'un kendisine ait olduğunu mu düşünüyordu acaba?"

Lethbridge omuzlarını silkti. "Bana neden soruyorsunuz? Ben leydinin sırdaşı değilim."

"Hıımm... Bir şekilde her şey hakkında bilgi sahibi olmayı beceriyorsun, Lethbridge. Aptal yaratık. Rule, onun kadar aptal değil ama." Bayan Amelia'nın gözleri Bay Drelincourt'u aradı. Bay Drelincourt herkesten uzakta tek başına dikiliyor ve dudaklarını kemiriyordu. Bayan Amelia gülerek "Çok üzüldün, değil mi?" dedi.

Lord Lethbridge, Bayan Amelia'nın bakışlarını takip ederek kimden bahsettiğini anladı. "İtiraf edin leydim, bu akşam sizi eğlendirmeyi başardım," dedi.

"Lordum, tam bir cırcır böceği gibisiniz." Konuşmaya devam edecekti ki Bay Paget'in yanlarına doğru geldiğini fark etti. Elindeki yelpazeyle Bay Paget'in sırtına dokundu ve "Bay Crosby'nin şansı nedir?" diye sordu.

Bu sözler üzerine gülmeye başlayan Bay Paget "Peki ya sevgili ev sahibemizin şansı nedir madam?" dedi.

Bayan Amelia omuz silkerek "Bu aptal kadının ilişkilerini gözden geçirecek olursak...!" dedi ve oradan uzaklaştı.

Bay Paget, Lord Lethbridge'e yöneldi.

"Yemin ederim ki Lordum ev sahibimiz bu gece renkten renge girdi!" Lethbridge derin bir nefes aldı. "Çok zalimsiniz Lordum, yemin ederim ki sözleriniz çok acımasızdı."

"Öyle mi dersiniz?" dedi Lethbridge. Sesinde ince bir nezaket vardı.

"Kesinlikle efendim, kesinlikle! Leydinin Lord Rule'dan yana umutları olduğu çok açık. Ama umutlanması tam bir saçmalık. Eminim ki Lord Rule böyle bir ilişkiye girmeyecek kadar onurlu bir adamdır."

"Hem de fazlasıyla," dedi Lord Lethbridge. Sesi birden ciddileşmişti ve Bay Paget yanlış bir şeyler söylediğini düşünerek endişelendi.

Yanlış bir şeyler söylemiş olma düşüncesi o kadar canını sıkmaya başlamıştı ki hemen Sör Marmaduke Hoban'ın yanına gidip durumu anlattı. Sör kahkahalarla gülerek "Hem de nasıl bir yanlışlık bilemezsin!" dedi ve içkisini tazelemek üzere uzaklaştı.

Lord Rule'un kuzeni ve mirasının ortağı olan Bay Crosby Drelincourt haberleri tartışmaktan uzak duruyordu. Partiden ayrıldı ve Jermyn Caddesi'ndeki evine gitti.

Gece kimseyle konuşmadan yattı ve uyudu. Sabah erkenden uyanıp Londra Gazetesi'ni istetti. Uşak, Bay Drelincourt'un her sabah uyanır uyanmaz istediği ilk şey olan bir fincan sıcak çi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kolata ile birlikte gazeteyi de getirdi. Bay Drelincourt, hemen gazeteyi açtı ve ilanı görünce öfkesine hakim olamadı.

"Çikolatanız efendim," dedi uşak.

Bay Drelincourt, şaşkınlığı üzerinden atmaya çalıştı. "Şu kahrolası şeyi çek hemen gözümün önünden!" dedi ve gazeteyi yere fırlattı. "Hazırlanmam gerek!"

"Tabii efendim. Mavi takımınızı mı giymek istersiniz?"

Bay Drelincourt uşağa söylenmeye başladı.

Uşak, Bay Drelincourt'un sinirli tavrına alışkındı. Bu yüzden tepki vermedi; fakat efendisi çoraplarını giyerken o da göz ucuyla gazetede yazanları okumaya çalıştı. Gazetede gördükleri yüzünden yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Sonra hemen içeri gidip Bay Drelincourt'un tıraş malzemelerini hazırlamaya başladı.

Haberler Bay Drelincourt'u derinden etkilemişti. Fakat alışkanlıkları her şeyden önce gelirdi. Tıraş olduktan sonra özenle giysilerini seçti. Aynada kendisine şöyle bir baktı, görünüşüne hayran olduğu her halinden belli oluyordu. Dışarı çıkmadan önce gümüş düğmeleri olan kuyruklu mavi ceketini giydi. İçinde çizgili kısa bir yelek vardı ve yeleği rozetlerle süslenmişti. Kravat yerine fular takmıştı. Çorapları ipekti ve ayakkabılarındaki tokalar dikkat çekiyordu. Ayakkabısının topukları o kadar yüksekti ki ister istemez salınarak yürüyordu. Peruğu önlerden kabartılmıştı ve bukleleri omzuna düşüyordu. Sırtına inen kuyruk kısmı da siyah ipek bir kurdele ile toplanmıştı. Başına taktığı yuvarlak şapka, görüntüsünü tamamlıyordu. Elinde de uzun ve püsküllerle süslenmiş bir baston vardı.

Hava oldukça güzeldi ama Bay Drelincourt yürümek yerine arabasına bindi ve kuzeninin Grosvenor Caddesi'ndeki evine gitmek istediğini söyledi. Arabaya dikkatle bindi ve şapkası çarpmasın diye başını yavaşça öne eğdi. Hizmetkarları yerlerini

aldılar ve bu önemli yolcuyu istediği adrese götürmek için yola koyuldular.

Grosvenor Caddesi'ne geldiklerinde Bay Drelincourt adamlarını gönderdi ve Lord Rule'un gösterişli evine giden merdivenleri çıkmaya başladı. Kapıda uşak tarafından karşılandı ama uşağın tavrı onu içeri almak yerine yüzüne kapıyı kapatmak istediğini gösterircesine soğuktu. Bay Drelincourt, Lord Rule'un evinde çok sevilen bir konuk değildi. Yine de önemli biri gibi karşılanırdı ve ayrılırken de kendisini özel hissettirecek jestler yapılırdı. Uşak, lordun kahvaltısını henüz bitirmediğini söyledi. Fakat Bay Drelincourt bu haberi duymazdan gelip, içeri girdi.

Bay Drelincourt, kuzenini beklerken evi dikkatle inceler ve eşyaları tek tek gözden geçirirdi. Lord Rule'un malvarlığını kendisine aitmiş gibi düşünürdü ve bu eve her geldiğinde evin kendisine miras kalacağı günü hayal ederdi. Bugün bu tür hayallere dalmak için son derece gergindi. Hizmetliyi takip ederek evin arka tarafındaki küçük kahvaltı salonuna girdi.

Sırma işlemeli ipek bir takım giyen Lord, kahvaltı masasında oturuyordu. Önünde büyük bir maşrapa ve sığır filetosu vardı. Kahya da Lordun yanındaydı ve belli ki Lorda katılması gereken davetleri hatırlatıyordu. Bay Drelincourt odaya girdiğinde, kahyanın "Ama Lordum bu gece Bedford'a teşrif edeceğinizi söylemiştiniz," dediğini duydu.

Lord Rule sakin bir şekilde cevap verdi. "Sevgili Arnold, keşke kendini böyle şeylerle yormasan. Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyorum. Ben kimseye söz verdiğimi hatırlamıyorum. Günaydın Crosby." Bay Gisborne'un elindeki mektupları daha yakından incelemek için bardağını masanın üzerine bıraktı. "Pembe kağıdı görebilir miyim, Arnold? Pembe kağıtta yazılı olanları okumayı tercih ederim. Nedir o?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bayan Wallchester'ın parti davetiyesi efendim," dedi Bay Gisborne.

"İçgüdülerim asla yanılmaz. Pembe olanın eğlenceli bir şeyler olduğuna emindim. Crosby, orada öylece dikilmene gerek yok. Kahvaltıya mı geldin? Gitme Arnold, gitme!"

"Müsaade ederseniz Lordum, sizinle özel olarak konuşmak isterim," dedi Bay Drelincourt. Bu esnada kahyaya başıyla selam veriyordu.

"Çekinmene gerek yok, Crosby. Mevzu parayla ilgiliyse, Arnold zaten her şeyi biliyor."

"Parayla ilgili değil efendim," dedi Bay Drelincourt. Bu sözlere canı çok sıkılmıştı.

"Müsaadenizle efendim," dedi Bay Gisborne ve sonra da kapıya yöneldi.

Bay Drelincourt şapkasını ve bastonunu bir kenara bıraktı. "Kahvaltı yapmak istemiyorum, hayır!" dedi. Bu kez sesi daha sinirli çıkmıştı.

Kont sabırlı bir şekilde kuzenini inceledi. "Neler oluyor, Crosby?" diye sordu.

"Seninle şu evlilik meselesi hakkında konuşmaya geldim."

"Bu konunun özel olduğunu sanmıyorum," dedi Rule ve önündeki yemeğe döndü.

"Hayır, hem de hiç değil!" Gücendiğini belirtmeye çalışıyordu. "Sanırım duyduklarım doğru."

"Hem de hepsi doğru. Beni tüm kalbinle tebrik edebilirsin, sevgili Crosby."

"Kesinlikle. Tabii ki... Mutluluklar dilerim. Fakat bana bu konuda hiçbir şey söylemedin. Çok şaşırdım. Takdir edersin ki kuzenim seninle yakın ilişkilerimiz göz önünde bulundurulduğunda bana söylememiş olman çok garip geliyor."

"Ne...?" Lord çok şaşırmıştı.

"Hadi ama, Rule! Mirasçın olarak kararların hakkında bilgi sahibi olmayı hak ettiğimi düşünüyorum."

"Özürlerimi kabul etmeni diliyorum kuzenim," dedi Lord. "Kahvaltı etmek istemez misin? Çok iyi görünmüyorsun. Aslında keşke mavi yerine başka renk peruk kullanmayı tercih etseydin. Çok açık bir renk. Beğenmediğimden değil ama koyu renkler solgun yüzünün biraz daha canlı görünmesini sağlayabilirdi..."

"Eğer solgun görünüyorsam kuzenim, bunun sebebi sabah gazetede gördüğüm ilandır. Tamamen şok oldum. Beni şaşırttığını saklamam hata olur."

"Fakat Crosby," dedi Lord sakin bir şekilde. "Gerçekten benden daha uzun yaşayacağından emin misin?"

"Doğanın kurallarına bakacak olursak, böyle bir beklenti içinde olmam normal değil mi?" Bay Drelincourt, yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden kullandığı kelimeleri iyi seçemiyordu. "Aramızda en az on yıl var."

Rule başını yana çevirerek konuşmaya devam etti. "Bence yıl meselesine çok takılmamalısın. Son derece sağlıklı olduğumu sen de biliyorsun."

"Çok doğru," dedi Bay Drelincourt. "Bu akrabalarınız için oldukça sevindirici bir durum."

"Bunu açıkça görebiliyorum," dedi Lord. Sesinden kuzenine alındığı anlaşılıyordu.

"Lütfen beni yanlış anlama, Marcus!" dedi kuzeni. "Senin ölümün benim için büyük bir matem olur ama herkes biraz da olsa geleceğini düşünmelidir."

"Çok uzak bir gelecek!" dedi Lord. "Bu durum beni biraz hüzünlendirdi, sevgili Crosby."

"Hepimiz bu günlerin çok uzak olmasını diliyoruz ama sen de takdir edersin ki insan ömrü belirsizliklerle doludur. Frittenham'ı düşünsene. Gençliğinin baharındaydı ama arabasının devrilmesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonucu aramızdan ayrıldı. Boynu kırıldı ve her şey sona erdi. Bu tür olayların yaşanmayacağının garantisi yok."

Kont çatalını ve bıçağını masaya bıraktı. Biraz da eğlenir gibi kuzenine döndü. "Dur biraz düşüneyim. İtiraf etmeliyim ki, Crosby, söylediklerinden sonra at yarışı merakımı tekrar gözden geçirmem gerektiğini anladım. Şimdi söyle bakalım çizmelerimi beğendin mi?" Bir ayağını öne uzatarak kuzenine çizmelerini gösterdi.

Bay Drelincourt kendinden emin bir tavırla konuşmaya başladı. "Joubert's yapımı bir a la d'Artois. Ben pek beğenmiyorum ama gerçekten de iyi çizmeler."

"Beğenmediğine üzüldüm," dedi Lord. "Oysa ben senin de bir tane isteyeceğini düşünmüştüm."

"Hiç sanmıyorum, Rule! Hem de hiç," diye tersledi Bay Drelincourt.

"Fakat insan ömrünün belirsizliklerle dolu olduğunu sen de biliyorsun, Crosby. Daha demin söyledin. Her an bir arabanın devrilmesi sonucu ölebilirim."

"Bunu kastetmediğimden eminim..."

"Ya da geçenlerde duyduğum şu insanların boğazını kesip kaçan hırsızların kurbanı olabilirim."

"Kesinlikle," dedi Bay Drelincourt. Dimdik duruyordu. "Fakat ben yine de..."

"Haydutların saldırısına da uğrayabilirim," dedi Lord. Artık kuzeniyle alay ettiği açıkça anlaşılıyordu. "Zavallı Layton bir ay önce Hounslow Heath'de omzundan vurularak öldürüldü. Onun yerinde ben de olabilirdim, Crosby. Böylesi bir ölüm de ihtimaller dahilinde."

Bay Drelincourt bir hışımla ayağa kalktı. "Bu konuda alay etmekte kararlı görünüyorsun. Tanrım, senin ölümünü dört gözle bekliyor değilim! Böyle bir şey olursa çok derinden üzülürüm.

Fakat herkes artık olmayacağını düşünürken evlilik kararı almış olman beni şaşırttı. Anladığım kadarıyla çok da genç bir kızla evleniyorsun."

"Sevgili Crosby, neden çok çok genç bir kızla demiyorsun? Kaç yaşında olduğunu bildiğinden eminim."

Bay Drelincourt derin bir nefes aldı. "İtiraf etmeliyim ki tam olarak bilmiyorum kuzenim. Fakat onun hâlâ okula gittiğini ve senin de otuzunu geçtiğini biliyorum. Umarım bu kararından pişman olmazsın."

"Bu mükemmel filetodan yemeyeceğine emin misin?" dedi Lord.

Bay Drelincourt, kuzeninin söylediklerinden tiksinmiş gibi silkindi. "Sabahın bu saatinde asla et yemem!" dedi. "Bana göre son derece iğrenç bir seçim. Bu arada eminim ki herkes senin bu garip evliliğine kahkahalarla gülecektir. On yedi ve otuz beş! Ben bunda gülünecek bir taraf yokmuş gibi davranmaya gayret göstereceğim, emin olabilirsin." Sinirden gülmeye başlamıştı. "Tabii kimse genç bayanın bu olaydaki katkısının ne olduğunu merak etmeyecektir. Hepimiz Winwood'ların nasıl olduğunu biliriz. Kendi payına düşeni oldukça iyi yerine getirmiş belli ki!"

Kont arkasına yaslandı. Bir elini pantolonun cebine götürürken, diğer eliyle de gözlüğünü düzeltiyordu. "Crosby," dedi nazik bir tavırla. "Eğer son söylediklerini bir kez daha tekrar edersen korkarım ki, gerçekten korkarım ki bu hayata benden önce veda etmek zorunda kalabilirsin."

Ortamı geren bir sessizlik yaşandı. Bay Drelincourt kuzenine baktı ve artık ne yüzünde ne de bakışlarında gülümseme olduğunu fark etti. Gözlerinden ateş püskürüyordu. Bay Drelincourt boğazını temizledi ve kısık bir sesle "Sevgili Marcus! Ben kötü bir şey söylemek istemedim. Nasıl yanlış anlarsın?" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lütfen beni bağışla," dedi Lord. Yine de yüzünde aynı öfkeli ifade vardı.

"Tabii, kesinlikle. Ben zaten öyle söylemek istemediğini biliyorum," dedi Bay Drelincourt. "Bunları hiç söylenmemiş kabul edelim kuzenim. Diğer meseleye gelince, sen beni yanlış anladın. Hem de tamamen yanlış anladın."

Kont bir süre daha kuzenine baktı. Sonra yüzündeki öfkeli ifade kayboldu ve gülmeye başladı.

Bay Drelincourt şapkasını ve bastonunu aldı. Tam odadan çıkmak üzereyken kapı açıldı ve içeriye bir leydi girdi. Orta boylu bir bayandı. Beyaz çizgili yeşil bir elbise giymişti. Başında kurdeleli hasır bir şapka vardı. Omzuna attığı şal kıyafetini tamamlıyordu ve elinde de *Londra Gazetesi* vardı.

Son derece güzel bir bayandı. Gözleri adeta konuşuyordu. Alaycı bakışları ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Konta benzediği açıkça görülebiliyordu.

Kapıdan girer girmez Bay Drelincourt'u fark etti. "Oh, Crosby!" dedi. Bay Drelincourt'u görmekten memnun olmadığı yüzünden belli oluyordu.

Rule ayağa kalktı ve leydinin elinden tuttu. "Sevgili Louisa, sen de mi kahvaltıya geldin?" diye sordu.

Leydi, Lordu öptü ve enerjik bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "İki saat önce kahvaltı ettim ama kahve ikram edersen hayır demem. Gördüğüm kadarıyla gidiyorsun, Crosby. Ben seni tutmayayım. Sevgili Crosby neden hâlâ bu eski kıyafetleri giyiyorsun? Ayrıca bu peruk da neyin nesi, çok tuhaf!"

Kuzeniyle baş edemeyeceğini anlayan Bay Drelincourt başıyla selam vererek, iki kardeşe iyi günler diledi. Sonra da odadan hızla uzaklaştı. Leydi Louisa Quain elindeki gazeteyi Lordun önüne fırlattı. "Bu iğrenç kurbağanın sabah sabah neden buraya damladığını sormama gerek yok sanırım. Fakat sevgili Marcus,

bu gerçekten de çok can sıkıcı! Bundan daha saçma bir hata yapılmamıştır! Yazılanları gördün mü?"

Rule, kardeşine kahve hazırlamaya başladı. "Sevgili Louisa, saat daha on bir bile değil, farkında mısın? Ayrıca Crosby'den yeni kurtuldum. Gazeteye ne ara bakmamı beklerdin?"

Leydi kahve fincanını alırken kardeşinin kahvaltıda nasıl olup da bira içebildiğini düşünüyordu. "İkinci bir ilan vermelisin," dedi. "Anlamıyorum, böyle büyük bir hata yapmalarına imkan yok. Kardeşlerin isimlerini karıştırmışlar. Bak işte, kendin okusana: Saygıdeğer Horatia Winwood, en genç... Eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı, büyük ihtimalle gülmekten ölürdüm. 'Elizabeth' yerine 'Horatia'! Nasıl yazmış olabilirler ki?"

"İlanı gazeteye Arnold gönderdi," dedi Rule. Özür dileyen bir tavrı vardı.

"Bay Gisborne'un bu denli ahmak olduğunu bilmezdim!" dedi leydi.

"Sanırım bir açıklama yapmam lazım, sevgili Louisa. Arnold sadece benim söylediklerimi yerine getirdi," dedi Lord. Sesi daha da çok özür diler gibiydi.

Yüzünde hoşnutsuzluk ve alaycılıkla ilanı inceleyen Leydi Louisa, kardeşinin söylediklerinden sonra gazeteyi bir kenara bıraktı. Büyük bir şaşkınlık içinde kardeşine bakıyordu. "Lord Rule tam olarak söylemeye çalıştığın nedir?" diye sordu. "Horatia Winwood'la evlenmeyeceksin, değil mi?"

"Evet, onunla evleneceğim," dedi Lord.

"Rule aklını mı kaçırdın? Bana Elizabeth'e teklif ettiğini söylemiştin."

"İsim hafızam kuvvetli değildir!" dedi Lord.

Leydi Louisa elini masaya vurdu. "Saçmalık!" dedi. "Senin hafızan en az benimki kadar iyidir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben olsam öyle demezdim," dedi Lord. "Senin hafızan bazen daha iyi çalışır."

"Oh!" diye çıkıştı leydi. Kardeşini dikkatle izliyordu. "Dürüstçe karşıma geç ve cevap ver! Gerçekten o çocukla evlenmek niyetinde misin?"

"O kesinlikle benimle evlenmek niyetinde," dedi Lord.

"Ne?"

"Elizabeth için kendini feda etmesi gereken Charlotte aslında," diye açıklamaya başladı Lord.

"Ya siz aklınızı kaçırdınız ya da ben!" dedi Leydi Louisa. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Gerçekten Horatia ile mi evleneceksin? O kız hâlâ okula gidiyor olmalı. Bundan çok da emin değilim. Çünkü bugüne kadar güzeller güzeli Elizabeth dururken ona bakma ihtiyacı hissetmedim."

"Fakat ben zamanla o kaşlara alışabilirim. Ayrıca burun yapıları da aynı."

"Rule," diye çıkıştı leydi. Sesinde tehditkar bir ton vardı. "Beni daha fazla sinirlendirme! Bu çocuğu nerede gördün?"

Lord gülümseyerek söze girdi. "Sana gerçeği anlatsam sevgili Louisa, büyük ihtimalle bana inanmayacaksın."

Leydi gözlerini kısarak bakmaya devam etti. "Onunla evlenme fikrine nasıl kapıldın?"

"Bu fikir benden çıkmadı."

"Kimin fikriydi o zaman?"

"Horatia'nın fikriydi kardeşim. Bunu açıkladığımı zannediyordum."

"Marcus, bana o kızın sana evlenme teklif ettiğini mi söylüyorsun?"

"Elizabeth'in yerine," dedi Lord. "Elizabeth, Bay Heron'la evlenecek."

"Bay Heron da kimin nesi?" Leydi Louisa'nın sesi gittikçe yükseliyordu. "Böyle karışık bir olay daha duymadım! Her şeyi anlat. Yoksa beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır Louisa. Beni hiç anlamıyorsun. Kardeşlerden biri benimle evlenmek zorunda."

"İşte buna inanırım. Fakat Horatia'yı seçmen tam bir saçmalık. İşin aslı nedir?"

"Sadece Horatia kardeşinin yerine benimle evlenmeyi kabul etti. Fakat bunu yalnız sen biliyorsun."

Leydi Louisa kolay kolay şaşkınlığa uğramazdı ve gereksiz ünlemler kullanmazdı. "Marcus, bu kız biraz hafifmeşrep mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Lord. "Öyle değil Louisa. Aslında ben onun tam bir kahraman olduğunu düşünüyorum."

"Seninle evlenmek istemiyor mu?"

Kontun gözleri parlıyordu. "Ben biraz yaşlıyım biliyorsun. Gerçi kimse bana bakıp böyle bir şey söylemez ama öyleyim. Oysa Horatia benimle gerçekten evlenmek istediğini söyledi. Yanlış hatırlamıyorsam tam olarak bizim birlikte çok iyi anlaşacağımızı söyledi."

Leydi Louisa kardeşine daha dikkatli bakmaya başladı. "Lord, bu ilk görüşte aşk mı?"

Lord kaşlarını kaldırdı. Biraz da alaycı bir tavırla "Sevgili Louisa, benim yaşımda mı?" diye sordu.

"Öyleyse güzel olanla evlen. İşte bunu kolaylıkla anlayabilirim."

"Her şeyi yanlış anladın kardeşim. Oysa Horatia hepsinin farkında. Bana hiçbir şekilde müdahale etmeyecek."

"On yedi yaşında! Bu delilik, Marcus." Leydi ayağa kalktı ve şalını boynuna doladı. "Gidip onu göreceğim," dedi.

"Bence de gidip görmelisin," dedi Lord. "Biraz önyargılı davranıyor olabilirim ama bence sen de ona hayran kalacaksın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer sen öyle düşünüyorsan, eminim ben de onu sevebilirim. Biraz şaşı olsa da..."

"Şaşı değil," dedi Lord. "Kekeme."

Bölüm 4

Leydi Louisa Quain'in sormak istediği ama bir türlü soramadığı asıl soru "Peki ya Caroline Massey?" sorusuydu. Kardeşinin Massey'le ilişkisini biliyordu. Fakat bunu açıkça dile getirmemişti. Konuşmasının kardeşi üzerinde bir etki yaratmayacağını bildiğinden ve bu konuyu gündeme getirmeyi ahlaklı bulmadığından bugüne dek tek kelime etmemişti. Rule'un kendine olan güveninin farkındaydı. Kardeşi aşk maceralarını onunla asla paylaşmazdı. Eğer şimdi bu yasak bölgeye girip aklındaki soruyu sorarsa, oldukça can sıkıcı bir durumun ortaya çıkacağını biliyordu.

Etkisinin ne kadar ağır olduğunu bilmiyordu ama bir şekilde kardeşini evliliğe itenin kendisi olduğunun farkındaydı. Katlanamayacağı tek şeyin kardeşi Rule'un yerinde Crosby'i görmek olduğunu söylemişti. Bayan Winwood'un ideal bir eş olduğunu da kendisi söylemişti. Elizabeth'i seviyordu. Sadece dış görünüşünü değil, kibar tavırlarını da beğeniyordu. Böyle güzel bir eşe sahip olmak kesinlikle Rule'u Massey'le olan ilişkisinden soğutacaktı. Oysa şimdi Rule kiminle evleneceğine önem vermiyordu ve görünüşe göre müstakbel eşinin gelecekte kendisine ne gibi sıkıntılar yaşatabileceğinin farkında değildi. On yedi yaşında bir çocuk! İşler bundan daha kötü olamazdı.

Leydi Winwood'un evine gitti ve Horatia ile tanıştı. Winwood'ların evinin bulunduğu South Caddesi'nden ayrılırken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aklında yeni fikirler oluşuyordu. Kalın kaşlı bu kız okuldan kaçmış yapmacık gülümsemeli bir çocuktan farklı değildi. Lord bu çocuğu eşi olarak nasıl kabul etmişti? Aslında bu durum planladığından daha iyi sonuçlar verebilirdi. Elizabeth'in uysal yapısı yanında Horatia'nın çalkantılı ruh haliyle uğraşmak Lordu Massey'den uzak tutabilirdi.

Lord da geleceğinin inişli çıkışlı bir döneme gireceğini biliyordu ama kardeşinin bu durumdan rahatsız olması hoşuna gitmişti. Lord, Hertford Caddesi'ni ziyaret etmeye devam etti ve buna bir son vereceğini gösteren hiçbir imada bulunmadı.

Lordun evlilik ilanından iki gün sonra Leydi Massey ve Lord Rule, leydinin evindeki pembe ve gri döşemeli odada bir araya geldi. Leydinin üzerinde saten ve dantelden yapılma bir gecelik vardı. Sırma işlemeli bir kanepede uzanıyordu. Uşaklardan hiçbiri Lordun geldiğini haber vermemişti ve Lord doğruca odaya girdi. Sanki evin sakinlerinden biri gibiydi. Kapıyı kapatır kapatmaz neşeli bir ses tonuyla "Sevgili Caroline, yeni bir hizmetkar almışsın. Peki kapıyı suratıma kapatmasını da sen mi söyledin?" dedi.

Leydi, elini Lorda uzatarak "Öyle mi yaptı, Marcus?" diye sordu.

"Hayır," dedi Lord. "Hayır, henüz böyle aşağılayıcı bir hareketle karşılaşmadım." Leydinin elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Leydi, Lordun elini sıkıca tutarak sevdiği bu centilmeni kendisine doğru çekti. Lord, "Ben de çok resmi davrandığımızı düşünmeye başlamıştım," dedi ve eğilerek leydiyi öptü.

Leydi elini çekti ve alındığını belli eden bir ses tonuyla "Belki de artık resmi davranmanın zamanı gelmiştir, Lordum," dedi.

"Öyleyse hizmetkarına kapıyı suratıma kapatmasını söyleyen sendin, öyle mi?"

"Hayır böyle bir şey söylemedim. Fakat sen evlenmek üzeresin, Marcus."

"Evet," dedi Rule. "Ama hemen şimdi evlenmiyorum ki."

Leydinin yüzünde bir gülümseme belirse de hemen eski haline döndü. "Bana söyleyebilirdin."

Lord yanında getirdiği enfiye kutusunu açtı ve parmaklarını içine batırdı. "Tabii ki söyleyebilirdim," dedi. Leydinin elini tuttu ve "Yeni bir koku sevgili leydim," dedi. Sonra da parmaklarındaki kokuyu leydinin bileğine sürmeye başladı.

Leydi elini çekti ve "Bana söylemeyi planlamıyordun, değil mi?" dedi.

Lord, kutunun kapağını kapattı ve alaycı bir tavırla leydiye bakmaya başladı. Fakat bakışlarında yakaladığı bir şey leydiyi susturmaya yetmişti. Biraz sinirli görünüyordu. Belli ki evlilik konusunu konuşmayı reddediyordu.

"Sanırım bu konunun beni hiç ilgilendirmediğini söyleyeceksin."

"Ben asla kaba bir insan olmadım, Caroline."

Leydi konuşmanın istediği gibi gitmeyeceğini anladı ve gülümsedi. "Hayır, hem de hiç. Senin için İngiltere'deki en nazik erkek dediklerini duydum." Parmaklarındaki yüzükleri inceler gibi görünerek konuşmaya devam etti. "Fakat evlenmeyi düşündüğünü bilmiyordum." Başını kaldırarak Lorda bakmaya başladı. "Bilirsin işte senin beni, yalnızca beni sevdiğini düşünmüştüm."

"Bunun evliliğimle ne alakası var? Ben tamamen senin ayaklarına kapanmış durumdayım. Üstelik bunlar gördüğüm en güzel ayaklar."

"Anladığım kadarıyla daha önce pek çoklarını görmüşsün."

"Düzinelerce," dedi Lord. Artık durumdan eğlendiği anlaşılıyordu.

Aslında söylemek istedikleri bunlar değildi ama kendisine hakim olamadı. "Madem benim ayaklarıma kapandığını söylüyorsun, neden gidip başka bir kadına evlilik teklifinde bulunuyorsun, Marcus?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kont içki bardağını eline alıp duvardaki tabloyu incelemeye başladı. "Eğer kendine bir Kandler tablosu aldıysan, güzelim, korkarım ki sen de onun etkisi altında kalanlar kervanına katılmış sayılırsın."

"Tablo bana hediye edildi."

"Ne ilginç! Ben bunun yerine sana dans eden insanların olduğu güzel bir eser göndermeliyim."

"Çok naziksin, Marcus, ama senin evliliğin hakkında konuştuğumuzu zannediyordum."

"Sen konuşuyordun," diye düzeltti Lord. "Bense konuyu değiştirmeye çalışıyordum."

Leydi ayağa kalktı ve Lorda doğru ilerledi.

"Sanırım zavallı Massey'in böyle bir şerefi hak etmediğini düşündün, Lordum."

"Doğruyu söylemek gerekirse, leydim, güzelleri güzeli Massey'in benimle evlenmek niyetinde olmadığını düşünmüştüm."

"Belki de evlenmezdim ama senin başka birine teklifte bulunma sebebinin bu olduğuna inanmıyorum."

"Evlilik çok sıkıcı bir kurumdur."

"Öyle mi, Lordum? Asil Kont Rule'la bile sıkıcı mı?"

"Evet, benimle evlensen bile sıkıcı," dedi Rule. Leydiye bakıyordu ama gözlerinde gülümseme değil merak vardı. "Sevgili leydim, evlendiğimiz zaman beni sadece beni sevmek zorunda kalacaktın."

Leydi bu sözlere çok şaşırmıştı. Yanakları kızardı. Hafif bir kahkaha attıktan sonra arkasını döndü ve vazodaki gülleri düzenlemeye başladı. "Bu gerçekten çok sıkıcı olurdu," dedi. Sonra Lorda dönerek işveli bir bakış attı. "Belki de beni kıskanıyorsundur, Lordum."

"Hiç de değil," dedi Lord.

"Peki eşin olsaydım, o zaman kıskanır mıydın?"

"O kadar çekicisin ki eminim seni kıskanmak zorunda kalırdım."

Leydi son derece zeki bir kadındı ve konuyu istediği yere çekebiliyordu. Bu kez çok ileri gittiğini fark etti ve evlenecek olmasına kızsa da ondan uzaklaşamayacağını biliyordu. Bir zamanlar Kontes Rule olabileceğine dair umutları vardı. Fakat böylesi bir gelişme Nezaket Dünyası'nda şok etkisi yaratabilirdi. Lordun kendisinden bir şeyler sakladığını biliyordu. Gözlerinden anlamıştı. Oysa Lordu parmağında oynatabileceğinden o kadar emindi ki. İlk defa bugün bu düşüncesinden kuşku duymaya başladı. Eğer Lordu kaybetmek istemiyorsa, nazik davranmalıydı.

Kesinlikle Lorddan ayrı kalmak istemiyordu. Ölen eşi Sör Thomas sadece maddi konularla ilgilenirdi ve kadınlara düşkünlüğü yoktu. Oysa Kont Rule kadınlara nasıl davranılması gerektiğini biliyordu ve bir kadını içinde bulunduğu her türlü sıkıntıdan uzaklaştırma yeteneğine sahipti. Asla can sıkıcı sorular sormazdı ve cüzdanı da düşündüğünden çok daha kabarıktı.

Lord, kendisini son derece şaşırtmıştı. Leydi bugüne dek herhangi bir rakibi olacağını düşünmemişti. Çok dikkatli olması gerekiyordu. Lord Rule ve Robert Lethbridge arasında yaşananlar ne olursa olsun, Leydi Massey güvenilir bir kadın imajı çizmeye devam etmeliydi.

Kimse dile getirmese de ve hatta kimse tam olarak neler yaşandığı bilmese de çok sayıda insan Robert Lethbridge'in Leydi Louisa Drelincourt'a evlenme teklif ettiğini biliyordu. O zamanlar Louisa Sör Humphrey Quain ile evli değildi ve ismi herhangi bir skandala karışmamıştı. Fakat tam da bu dönemde, leydi gençliğin getirdiği güzellikle tanınırken, hakkında dedikodular çıkmaya başladı. Kimse hikayenin tamamını bilmiyordu; fakat Lethbirdge'in ona aşık olduğunu ve evlilik teklifinde bulunup

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

teklifinin geri çevrildiğini duymuştu. Teklifi reddeden leydi değil, leydinin erkek kardeşiydi. Bu durum herkesi çok şaşırttı. Çünkü Lethbridge'in kötü ününe rağmen (ki gerçekten tam bir çapkındı) kimse Rule'un buna karşı çıkmasını beklemiyordu. Oysa Rule bu evliliğe tamamen karşı çıkmıştı. Hikayenin herkes tarafından bilinen kısmı bunlarla sınırlıydı ama bazıları hayal güçlerini ortaya koyarak hikayenin sonunu yazmaya başladı. Dedikodular dilden dile dolaşıyordu. Hatta kız kaçırma olayının yaşandığına dair fısıltılar duyulmaya başlandı. Bazıları kaçırma olayı olmadığını, leydinin kendi rızasıyla sınırı geçip Gretna'nın kuzeyine gittiğini söyledi. Bu söylenenler doğru olabilirdi ama kaçaklar Gretna açıklarına gitmeyi asla başaramadı. Çünkü Lord Rule düşünülenin aksine çok hızlı hareket etmişti.

Dedikodulara göre bu iki adam Büyük Kuzey Yolu'nda düelloya tutuşmuşlardı ve Rule'un kılıç yerine kırbaç kullandığı söyleniyordu. Düellolarda böylesi bir silah kullanılması hiç de adil değildi. Lethbridge'e gelince kötü bir üne sahip olsa da asla bir korkak gibi davranmamıştı. Kimsenin hikayenin aslını bilmemesi gerçekten çok üzücüydü. Çünkü bu skandal dillere destan olmuştu. Hikayenin kahramanı olan bu üç kişi, konuyla ilgili olarak tek kelime etmedi. Leydi Louisa'nın sevdiği adamla kaçtığı doğru olsa bile, olayın üzerinden yirmi dört saat geçmeden herkese leydinin Grantham'daki akrabaları ziyarete gittiği söylendi. Robert Lethbridge birkaç hafta ortalarda görünmedi. Fakat tekrar toplantılarda boy göstermeye başladığında terk edilmiş bir adam görüntüsünden son derece uzaktı. Herkes Rule'la karşılaşmaları halinde neler yaşanacağını merak ediyordu. Fakat ikili bir araya geldiğinde skandal yaratmak için bekleyen dedikoducu kalabalığı hayal kırıklığına uğrattı.

İkisi de birbirlerine karşı düşmanlık göstermemişti. Farklı konular hakkında birkaç kez sohbet dahi etmişlerdi. Eğer Bay

Harry Crewe, akşam saat onda Lord Rule'u hızla şehirden uzaklaşırken görmemiş olsaydı, kimse böyle bir hikayenin yaşanmış olabileceğini düşünmezdi.

Leydi Massey her şeyi biliyordu. Lord Lethbridge'le ilişkileri oldukça iyiydi. En güzel mücevherleri üzerine bahse girerdi ki Lethbridge'in Lord Rule'a karşı beslediği hisler her zamanki art niyetliliğinden çok daha öteydi.

Lord Rule hiçbir şey belli etmese de Leydi Massey onun yanında çok dikkatli davranıyor ve Lord Lethbridge'le olan yakın ilişkilerinden asla bahsetmiyordu.

Vazodaki gülleri düzenleyen leydi, alaycı bir tavırla Lorda baktı.

"Marcus, bu konulardan çok daha önemli bir sıkıntım var! On bin şilin borcum var ve şu sevimsiz Celestine beni borcumu ödemem konusunda sıkıştırmaya başladı. Ne yapacağım ben şimdi?"

"Böyle şeylerin seni üzmesine müsaade etmemelisin, benim canım Caroline'm. Çok basit bir mesele, halloldu bil!"

"Ne kadar iyisin! Keşke... Keşke evlenmeseydin, Marcus. Çok iyi anlaşıyorduk. Sen ve ben. Şimdi her şey değişecek."

Eğer maddi endişelerinden söz etseydi, asıl amacının ne olduğu açıkça anlaşılabilirdi. Görünüşe göre Lord Rule'un cüzdanı yakın gelecekte yepyeni taleplerle karşılaşacaktı. Vikont Winwood, İngiltere'ye dönmek üzereydi.

Roma'dayken en küçük kardeşinin evlilik haberini alan Vikont, hemen yola koyuldu ve mümkün olduğunca çabuk eve dönmek için hazırlıklara başladı. Birkaç arkadaşıyla karşılaştığı için bir iki gün Floransa'da kaldı ve iş görüşmeleri için de bir hafta Paris'te konakladı. Breteuil'de Sör Jasper Middleton ile karşılaşmasaydı, annesine söz verdiği günde Londra'ya varmış olacaktı. Başkente gitmekte olan Sör Jasper, geceyi St. Nicholas

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oteli'nde geçirecek ve tek başına bir akşam yemeği yiyecekti. Tam da bu esnada Vikontla karşılaştı. Yalnız olmaktan son derece sıkılan Sör Jasper, Vikontu görmekten mutluluk duymuştu. Çünkü birkaç ay önce Londra'da bulundukları bir kumar masasında Pelham'a büyük paralar kaptırmıştı ve şimdi intikam alma zamanının geldiğini düşünüyordu.

Vikont, Sör Jasper'ın teklifini kabul etti ve bütün gece birlikte oyun oynadılar. Sabah olduğunda uykusuzluktan dolayı rehavete kapılan Vikont, Sör Jasper'la birlikte yola çıkıp tekrar Paris'e döndü. Yol boyunca oyun oynadılar ve yanlış yolda olduğunu anladığında çoktan Clermont'a gelmişlerdi. Paris'e gidene kadar bir iki posta arabası yakalayıp, Londra yolculuğuna kaldığı yerden devam edebilirdi ama bir kez daha zaafına yenik düştü ve Paris'e kadar oyun oynamaya devam etti.

Sonunda Londra'ya ulaştığında kardeşi Horatia'nın düğün hazırlıklarının son hızla devam ettiğini gördü. Evlilik anlaşmasını inceledikten sonra kardeşini tebrik etti ve iyi bir malvarlığına kavuştuğunu söylemeden edemedi. Sonra da Kont Rule'a gidip saygılarını bildirdi.

Esasında birbirlerini tanıyorlardı. Ancak Pelham, Rule'dan on yaş küçük olduğu için bulundukları çevreler birbirinden farklıydı. Birbirlerini uzaktan tanıyor olsalar da Vikont her zamanki cana yakın tavrını sergileyerek Lordu aileden biri gibi gördüğünü ispat etmek istercesine ondan borç para istedi.

"Bunu sana söylemekte herhangi bir sakınca görmüyorum dostum," diye söze girdi. "Eğer düğününüzde boy gösterecek-sem, terzime birkaç sipariş vermem gerekir. Eski püskü giysilerimle gelmem doğru olmaz, sen de biliyorsun. Kızlar bundan hiç hoşlanmaz."

Vikont gösteriş düşkünü bir adam değildi ama zayıf fiziği onu olması gerekenden daha perişan gösteriyordu. Kıyafetlerine özen

gösterse de kravatı her zaman yamuk dururdu. Oysa elbiselerini şehrin en iyi terzisine diktirir ve en güzel malzemeleri kullanmasını söylerdi. Genellikle işlemeli giysileri tercih eder ve boynuna da kalın altın bir zincir takardı. Bu konuşmayı yaparken Rule'un karşısındaki sandalyede elleri açık kahverengi pantolonunun cebinde, ayaklarını uzatmış oturuyordu. Kadife ceketinin önü açıktı ve içindeki yeleğin egzotik çiçeklerle ve kuşlarla bezeli motifleri kolaylıkla görülebiliyordu. Boynunda safir bir iğne vardı ve çorapları da ipektendi.

Vikont, her zamanki Winwood şıklığını temsil ediyordu. Boyu oldukça uzundu ve ince yapılıydı. Bu bakımdan kardeşi Elizabeth'i andırıyordu. İkisi de sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Burun yapıları düzgün ve çok güzeldi. Dudaklarının kıvrımları ise elle çizilmiş kadar kusursuzdu. Benzerlikleri bunlarla sınırlıydı. Çünkü Elizabeth'in huzur veren sakinliğini kardeşinde görmek mümkün değildi. Vikontun yüzünde çizgiler belirmeye başlamıştı ve gözleri de son derece yorgun görünüyordu. Aslında iyi huylu biriydi ve dünyaya alaycı bir tavırla bakıyordu.

Rule müstakbel kayınbiraderinin düğün kıyafetlerinin parasını ödemeyi ağırbaşlılıkla kabul etti. Konuğuna neşeli bir bakış atarak "Tabii ki, Pelham," dedi.

Vikont bu cevabı beğendiğini gösteren bir tavırla "Birlikte iyi anlaşacağımızı düşünüyorum," dedi. "Arkadaşlarımdan borç almak gibi alışkanlığım yoktur ama seni aileden kabul ediyorum, Rule."

"Bana bu ayrıcalığı yaşattığın için teşekkür ederim," dedi Kont. "Hatta senden ufak bir ricada bulunup, bütün borçlarınızın bir dökümünü vermeni isteyeceğim," diye ekledi.

Vikont bu sözler üzerine büyük bir şaşkınlık yaşadı. "Hey, bütün bunlar da ne demek oluyor? Bu çok cömert bir hareket, Rule, ama buna müsaade edemem."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni korkutuyorsun. Yoksa borçlarınız benim malvarlığımdan çok mu?"

"Sorun şu ki ben de tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum."

"Benim malvarlığımı mı yoksa kendi borçlarınızı mı bilmiyorsun?"

"Tanrı aşkına! Tabii ki kendi borçlarımızı kastediyorum. Yarısını hatırlamıyorum. Bunu tartışmanın yararı yok. Birkaç kez dökümünü çıkarmayı denedim ama başaramadım. Hepsini hesapladığımı sanıyordum ama birden başka biri ortaya çıktı ve bütün hesabı yerle bir etti. Yıllar geçtikçe yenileri eklenmeye devam etti. Ben de hesap yapmaktan vazgeçtim. Karşıma geldikçe, ödedim. Zamanla da bunu hayat felsefem haline getirdim."

"Gerçekten mi? Ben böyle bir şeyi akıl edemezdim," dedi Lord. Sesinden, duyduklarına şaşırdığı anlaşılıyordu.

"Demek istediğim şu ki ne zaman biri icra memurlarını göndereceğini söylese, ben de onunla anlaşma yoluna giderim. Ama borçların tamamını kapatmak mı? Böyle bir şeyin olmasına imkan yok!"

"Yine de," dedi Lord. Masasından kalkarak odanın ortalarına doğru ilerledi. "Bana müsaade etmelisin. Senin borçların yüzünden tutuklanman, benim hiç hoşuma gitmez. Özellikle de kardeşin benimle evlenmeyi kabul etmişken."

Vikont gülümsedi. "Öyle mi? Bundan daha iyi bir teklif olamaz. Fakat itiraf etmeliyim ki çok ciddi bir borcun içine girmiş durumdayım."

"Bankama sana beş bin vermeleri talimatını iletsem... Ya da yuvarlak hesap on bin diyelim."

Vikont hemen doğruldu. "Beş," dedi. "Bütün borçlarımı kapatmak için beş bini elden çıkarmaya karşı çıkmam ama on bine

gönlüm razı olmaz. On bini bir seferde o adamlara veremem, hayır bu olmaz."

Rule'un damgalamak üzere olduğu kağıda bakarak başını salladı. "Kendimi lanetlenmiş gibi hissediyorum," dedi. "Para harcamak konusunda söyleyecek sözüm yok ama borçları kapatmak parayı çöpe atmaktan farksız!" Derin bir nefes aldı. "Rule biliyorsun ki bu parayı daha iyi şeyler yapmak için kullanabilirim."

Rule damganın kuruması için birkaç kez salladığı kağıdı Vikonta uzattı. "Yine de parayı sadece borçları kapatmak için kullanacağına eminim, Pelham," dedi.

Vikont tek kaşını havaya kaldırdı. "Peki öyle olsun. Fakat bu hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç!"

Olanları duyduklarında kız kardeşleri de bu durumdan hiç hoşlanmadı. "Sana borçlarını kapatman için beş bin mi verdi?" diye çıkıştı Charlotte. "Bugüne dek böyle bir şey duymadım!"

"Ben de," dedi Pelham. "Öyle görünmese de çok garip bir adam."

"Pel, keşke biraz bekleseydin," dedi Elizabeth. "Bu çok uygunsuz bir hareket olmuş."

"Eminim ki bütün parayı kumara yatırırsın," dedi Charlotte.

"Bir kuruşunu bile kumara yatırmam, küçük hanım," dedi Pelham. Sesinde öfke vardı.

"Ne-neden olmasın? Ge-genellikle böyle yaparsın," dedi Horatia.

Pelham, Horatia'ya küçümseyen gözlerle baktı. "Tanrım, Horry. Eğer bir adam sana güvenip, borçlarını kapatman için beş bin verirse; geriye söylenecek bir söz kalmamış demektir."

"Sanırım Lord Rule senin hesaplarını görmeyi de istemiştir," dedi Charlotte.

"Sana ne diyeceğim biliyor musun, Charlotte? Eğer şu sivri dilinden kurtulamazsan, kendine asla bir koca bulamazsın," dedi Vikont.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elizabeth hemen araya girdi. "Bu para borçların tamamına yetecek mi, Pel?"

"Kan emicileri bir süre bizden uzak tutacaktır," dedi Pelham. Sonra Horatia'ya döndü. "Bu adam senin için harika bir eş olacak Horry ama ona karşı çok dikkatli olmalısın."

"Oh," dedi Horatia. "Anlamıyorsun Pe-Pel! Biz birbirimize hiç karışmayacağız! Bu tı-tıpkı Fransız usulü bir ma-mantık evliliği olacak."

"Ben mantıksız olduğunu söylemiyorum," dedi Vikont. "Ama eğer benim tavsiyelerime kulak verirsen, sana şu kadarını söyleyebilirim. Rule'a karşı küçük oyunlar oynama. Sonra pişman olan sen olursun."

"Ben de böyle düşünüyorum," dedi Elizabeth. Sesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu.

"Sa-saçmalık!" dedi Horatia. Söylenenlerden etkilenmişe benzemiyordu.

Bölüm 5

Kont Rule ve Bayan Horatia Winwood'un düğün töreni, gelinin kardeşinin borçlarından dolayı tutuklanması ya da damadın metresinin ortaya çıkması gibi herhangi bir kötü olay yaşanmadan gerçekleşti. Kont ve kahyası herkesi şaşırtan bir tavırla tam zamanında düğünün gerçekleşeceği yere gelmişlerdi ve gelin de son derece keyifliydi. Hatta bazıları gelinin böylesi ciddi bir tören için fazlaca keyifli olduğunu düşünmüştü. Bir tek gözyaşı dahi dökmedi. Fakat gelinin bu neşeli tavrı, annesinin hüzünlü ruh haliyle bir tür dengeye kavuşmuştu. Düğün boyunca kardeşinden destek alan Bayan Winwood, tören esnasında sessizce gözyaşlarına boğuldu. Nedime olan Elizabeth ve Charlotte hem çok güzel görünüyorlar hem de oldukça ağırbaşlı davranıyorlardı. Bay Walpole'un dikkatli bakışları her şeyi yakından inceliyordu. Leydi Louisa Quain de son derece sağlam görünüyordu. Fakat Lord Rule, Horatia'nın ellerini tuttuğu anda o da gözyaşlarına boğuldu. Bay Drelincourt, yeni bir peruk takıyordu ve bu yaşananlara boyun eğen bir tavrı vardı. Vikont ise yine dikkatsiz tavırlarıyla dikkat çekiyordu.

Gelin ve damat şehirde birkaç gün geçirdikten sonra Paris'e gitti. Seçim geline aitti. Elizabeth, Paris'in balayı için kötü bir seçim olduğunu düşünüyordu. Fakat Horatia bu fikre karşı çıktı. "Biz sen ve Edward gibi değiliz. Bü-bütün günü yatakta geçirmek gibi fikrimiz yok! Ben etrafı görmek istiyorum. Ve-Versay'a

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gitmek ve Theresa Maulfrey'ninkilerden güzel kı-kıyafetler almak istiyorum."

Programın en azından bu kısmını başarıyla tamamlamışlardı. Bu asil çift altı hafta sonra Londra'ya döndü ve söylenenlere göre gelinin valizleri için ayrı bir araba tutulmuştu.

En küçük kızının gerdeğe girecek olması düşüncesi Bayan Winwood'un hassas bünyesine ağır gelmişti. Çok çeşitli duygular içindeyken oğlunun Hyde Park'ta gerçekleştirilen bir yarış için bahse girdiğini duyunca etrafıyla olan iletişimini tamamen kopardı. İki kızıyla birlikte şehir dışındaki evlerinde inzivaya çekildi ve Winwood dayanıklılığını ispatlamak istercesine sinir sistemine iyi gelen diyetini uygulamaya başladı. Sadece yumurta ve krema yiyor, bir de sinirlerini yatıştıran şeyler içiyordu. Tabii evlilik anlaşması da sinirlerinin yatışmasına epey yardımcı oluyordu.

Böylesine genç yaşta dünyevi zevklerden hoşlanmadığını itiraf eden Charlotte, şehirden uzak olduğu için mutlu olduğunu söylüyordu. Oysa Elizabeth, zavallı annesini zorlamak istemiyordu ama yine de Horry'nin dönüşünde Londra'da bulunmayı tercih ediyordu. Bay Heron ise zamanının çoğunu Winwoodlara çok da uzak sayılmayan evinde geçiriyordu.

Horry, Hampshire'a gelip ailesini ziyaret etti; ancak kont yanında değildi. Bu durum Elizabeth'i tedirgin etti. Horatia kendisine ait bir arabayla geldi. Yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu. Üzerinde son derece lüks bir mavi kadife elbise vardı ve beraberinde birkaç hizmetli ve arabacı ile birlikte gelmişti. Kardeşleri onun çok değişmiş olduğunu gördü.

Görünüşe göre basit kumaşlar ve ucuz şapkalar devri kapanmıştı. Hizmetlileri bile son derece şık giyinmişlerdi.

"Aman Tanrım, bu Horry olamaz!" dedi Charlotte.

Fakat kısa sürede anladılar ki kardeşlerindeki değişim sadece

kıyafetleri ile sınırlıydı. Elizabeth'e koşmak için hizmetlilerin ona yol vermesini dahi beklemedi. Ne elbisenin kırışacağını ne de şapkasının düşeceğini akıl edemiyordu. Elizabeth'den sonra hemen Charlotte'a koştu. Ağzından çıkan kelimelere dur diyemiyordu. Evet bu kesinlikle aynı Horry'di. Hem de hiç şüphe yoktu.

Sadece bir gece orada kaldı. Charlotte'a göre bir gece bile annesine fazla gelmişti. Çünkü kadıncağızın zayıf olan sinir sistemi bu kadar çok konuşmayı ve heyecanı kaldırmakta zorlanıyordu.

Balayı güzel geçmiş miydi? İyi vakit geçirmiş miydi? Versay'a gittiği ve Kraliçe ile konuştuğu doğruydu. Kraliçe çok güzel ve şıktı. Sanki modanın öncüsü oydu. Horry'nin ayakkabıları da gerçek Fransız kraliyet ayakkabılarındandı! Başka kimlerle karşılaşmıştı? Ona göre dünya üzerindeki herkesle tanışmıştı! Eğlenceler, toplantılar, Tuileries balosundaki havai fişekler...

Yatma vakti geldiğinde, Elizabeth kardeşi ile baş başa konuşma fırsatı yakaladı. Horatia ablasının niyetini anlayınca hizmetliyi odadan gönderdi ve Elizabeth'in yanına oturdu. "Ge-gelmene çok se-sevindim, Li-Lizzie! Charlotte be-benim yaptıklarımı onaylamıyor, değil mi?"

Elizabeth gülümsedi. "Eminim sen de onu hiç umursamıyorsun değil mi Horry?" dedi.

"Ta-tabii ki umursamıyorum. Umarım sen de en kı-kısa zamanda evlenirsin, Li-Lizzie. Bu-bunun nasıl güzel bir şey olduğunu bilemezsin."

"Umarım çok yakında olur. Ama zavallı annem bu haldeyken, evliliği düşünemem. Sen... Sen gerçekten mutlu musun?"

Horatia içtenlikle cevap verdi. "Ah, evet! Fakat bazen Ma-Marcus'u senden çaldığımı dü-düşünüyorum, Lizzie. Sen hâlâ Edward'ı tercih ediyorsun, değil mi?"

"Her zaman," dedi Elizabeth. Kahkahalarla gülüyordu. "Sence çok mu zevksizim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İ-itiraf etmeliyim ki anlayamıyorum. Sanırım bunun sebebi senin maddi şe-şeylere benim kadar değer vermemen. Lizzie bu-bunu söylemek hoş değil ama insanın is-istediği şeyi alması ve canı ne isterse onu ya-yapması çok gü-güzel!"

"Evet," dedi Elizabeth ama şüpheleri vardı. "Öyle olmalı," dedi. Horatia'ya dikkatle baktı. "Lord Rule bu ziyaretinde sana eşlik edemez miydi?"

"A-aslında o da ge-gelecekti ama be-ben sizinle yalnız olmak istedim. O da vazgeçti."

"Anlıyorum," dedi Elizabeth. "Belki birlikte gelseydiniz daha çok eğlenirdin."

"Ah, hayır!" dedi Horatia. "O beni çok iyi anlıyor. Be-ben her şeyi birlikte yapan insanlardan hiç hoşlanmam."

"Horry, canım kardeşim," dedi Elizabeth. Konuşurken zorlanıyordu. "Charlotte gibi konuşmak istemem ama eşlerinin uzak durması halinde beyefendilerin başka kadınlarla ilgilenmeye başladıklarını duymuştum."

"Biliyorum," dedi Horatia bilgece. "Ama ben ona sö-söz verdim ve Rule'un hiçbir işine karışmayacağım."

Elizabeth kendini kötü hissetti ama hiçbir şey söylemedi. Horatia ertesi gün şehre döndü ve Winwood'lar onun yaptıklarını gazeteden takip etmeye başladı. Mektupları çok detaylı değildi. Fakat belli ki sosyal bir yaşantı içindeydi ve bundan mutluluk duyuyordu.

Elizabeth, Bay Heron'un bir sonraki ziyaretinde kardeşi hakkında bilgi toplamaya çalıştı.

"Horry mi?" dedi Bay Heron. "Evet, onu gördüm ama çok yakınlarda değil, aşkım. Bana salı günü düzenleyeceği eğlence için davetiye yolladı. Çok güzel bir geceydi. Bilirsin ben böyle toplantıları sevmem ama yine de gittim. Horry çok neşeliydi bence."

"Mutlu muydu?" diye sordu Elizabeth.

"Kesinlikle! Lordum da çok neşeliydi."

"Kardeşime düşkün mü peki?"

"Herkesin içinde ona olan yakınlığını göstermesini bekleyemezsin değil mi, aşkım? Lord her zamanki gibiydi. Hatta biraz fazla neşeliydi. Horry ortama alışmış gibi görünüyordu."

"Oh, canım benim!" dedi Elizabeth. Kötü bir şeyler olacağını seziyor gibiydi. "Keşke korkunç bir şey yapmayacağından emin olabilsem!" Bay Heron'un yüzüne bakınca kendini tutamayıp haykırdı. "Edward, belli ki bir şeyler duydun! Yalvarırım söyle!"

Bay Heron onu yatıştırmaya çalıştı. "Hayır, hayır hiçbir şey duymadım aşkım! Sadece Horry'nin kumar oynama eğiliminde olduğunu gördüm. Fakat bugünlerde herkes oynuyor, sen de biliyorsun."

Bayan Winwood sakinleşmemişti. Bayan Maulfrey'nin ziyareti de endişelerini dindirmeye yetmemişti.

Bayan Maulfrey kayınvalidesi ile birlikte Basingstoke'da kalıyordu ve bir sabah kuzenlerini ziyaret etmek için Winwood'lara geldi. Bay Heron'dan daha açık sözlü olduğu kesindi. Salonda Bayan Winwood'un koltuğunun karşısındaki berjere oturdu.

Charlotte annesinin hâlâ bayılmamış olmasına şaşırıyordu. Belli ki zavallı kadın, misafiri geldiği için metanetini korumaya çalışıyordu.

Bayan Maulfrey'nin sadece ziyaret amacıyla gelmediği hemen anlaşılıyordu. Charlotte, kardeşi Horry ve kuzeni Theresa hakkındaki düşüncelerini dile getirmekten çekinmezdi. "Theresa'nın Horry'e patronluk taslamaya çalıştığı apaçık ortada. Bilirsiniz haddini aşmakta üstüne yoktur. Theresa'yı hor gördüğü için Horry'i suçlayamam ama bu Horry'nin aşırı davranışlarını onayladığım anlamına gelmez."

Görünüşe göre Horry, şehrin yeni konusuydu. Bayan Winwood kızıyla ilgili bu tür haberleri duydukça mutlu oluyor ve kendi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sinin sosyeteye gireceği günü düşünerek heyecanlanıyordu.

"Sosyete!" dedi Bayan Maulfrey. "Evet teyzeciğim, Horry artık sosyeteden biri ama kesinlikle onlar kadar güzel değil. Kimsenin onun güzelliği hakkında konuştuğunu duymadım."

"Biz sevgili Horry'nin son derece sempatik olduğunu düşünüyoruz, Theresa," dedi Bayan Winwood.

"Evet tatlım ama korkarım sizler de benim gibi konuya taraflı yaklaşıyorsunuz. Kimse Horry'e benim kadar düşkün değildir. Ben onun davranışlarını henüz bir çocuk olmasına bağlıyorum, bundan emin olabilirsiniz."

Kendinden emin ve ciddi bir tavırla oturan Charlotte "Bunun farkındayız," dedi. "Horry hâlâ bir çocuk. Fakat bu bir bahane olamaz. O da bir Winwood ve böyle davranmasının hiçbir özrü yok."

Kuzeninin ciddi bakışlarından tedirgin olan Bayan Maulfrey, kıpırdanmaya ve çantasının süsleriyle oynamaya başladı. Hafif bir kahkaha atarak yeniden konuşmaya başladı. "Kesinlikle, tatlım! Fakat Horry'nin bileziklerinden birini çıkartıp masaya koyduğunu kendi gözlerimle gördüm. Leydi Dollabey'in partisindeydik. Horry inci ve pırlanta işlemeli o güzelim bileziğini çıkarttı. Bütün parası bitmişti ve bileziği hiç düşünmeden öne sürdü. Ortamı hayal edebilirsiniz sanırım. Etrafındaki centilmenler o kadar düşüncesiz ki! Onu sürekli olarak cesaretlendirdiler ve sadece bileziğini değil yüzüklerini ve saçındaki pırlanta tokalarını da masaya koymasını söylediler."

"Horry hiç mantıklı davranmamış," dedi Elizabeth. "Bu yaptığı hiç hoş değil."

"Ben kumarın her türlüsünden nefret ediyorum," dedi Charlotte.

Bayan Winwood birden söze girdi. "Kumar, her zaman Winwood'ların zaafı olmuştur. Babanız tam bir kumar tutkunuydu. Ben de sağlığımın iyi olduğu dönemlerde kağıt oyunlarına

düşkündüm. Gunnersbury'de saygıdeğer prensesle oyunlar oynadığımız akşamları hatırlıyorum da ne güzel günlerdi! Bay Walpole da öyle! Senin bu şekilde konuşmanı anlayamıyorum, Charlotte. Babanın hatırasına saygısızlık ettiğini düşünüyorum. Kağıt oyunları bir tür bağımlılık yaratır ve ben bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Yine de Winwood'ların bu konuda şanslı olduğunu söyleyemem. Şanssızlığın da Horatia'ya ailesinden kalan bir miras olduğunu söyleme, Theresa! Bileziği kaybetti mi?"

"Aslında," dedi Bayan Maulfrey gönülsüz bir tavırla. "Oyunun sonu gelmeden Rule partiye katıldı."

Elizabeth bakışlarını kuzenine çevirdi. "Ve? Onu durdurdu mu?"

"Hayır," dedi Bayan Maulfrey. "Öyle olmadı. Bileziğin değerini hesaplamanın zor olabileceğini söyledi ve onu masadan alıp tekrar Horry'nin bileğine taktı. Sonra da masaya yüklü bir miktar para koydu. Ben de devamını izlemeye tahammül edemedim ve oradan ayrıldım."

"Bu çok güzel bir hareket!" dedi Elizabeth. Yanakları kızarmıştı.

"Çok ağırbaşlı ve münasip bir davranış sergilemiş," dedi Charlotte. "Eğer Horry'nin davranışları hakkında anlatacakların bu kadarsa, sevgili Theresa, üzülerek söylemeliyim ki vaktini boşa harcamışsın."

"Benim art niyetli bir insan olduğumu düşünmeni istemem, Charlotte! Hiç böyle bir düşüncem yoktu. Yine de onun küstah tavırları olduğunu söylemeliyim. Herkes onun şımarık bir çocuk olduğunu düşünüyor ve savurganlığından faydalanmaya çalışıyor. Şimdi sorarım size. Sizce bunlar Kontes Rule'a uygun davranışlar mı?"

"Öyle olduğunu düşünmesem de eğer bu davranışlar bir Winwood'a yakışıyorsa, kesinlikle bir Drelincourt'a da yakışıyor demektir," dedi Charlotte.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu cevap Bayan Maulfrey'i son derece rahatsız etti ve söyleyecek bir şey bulamadı. Sonra da Winwood'lardan ayrıldı. Kuzenleri Theresa'nın ayrılmasıyla evde gergin bir ortam oluştu. Elizabeth annesine South Caddesi'ndeki evlerine dönme zamanın geldiğini söyledi. Bayan Winwood kimsenin kendisini düşünmediğini, sinirlerinin zayıf olduğunu ve ayrıca karı koca arasına girilmemesi gerektiğini söyledi.

Bay Heron'dan gelen mektup bu tartışmaya son noktayı koydu. Bay Heron yüzbaşı rütbesine terfi ettirilmişti ve vazifesi gereği ülkenin batısına gitmesi gerekiyordu. Vakit kaybetmeden Elizabeth'le evlenmek istiyordu ve en kısa sürede nikah işlemlerinin başlatılmasını talep ediyordu.

Elizabeth sessiz bir tören olmasını istiyordu; ancak annesi iki kızını üç ay içinde evlendirmeyi büyük bir olay olarak görüyor ve törenin sessiz sedasız gerçekleştirilmesine karşı çıkıyordu. Kızlarına karşı vazifesini tam olarak yerine getirmeye kararlıydı.

Düğün, Horatia'nın düğünü kadar gösterişli değildi; ancak her şey çok güzeldi. Gelin biraz solgun görünse de hâlâ kusursuz bir güzelliğe sahipti. Damat da üniformaları içinde son derece yakışıklı görünüyordu. Kont ve Kontes Rule'un katılımıyla tören ayrı bir güzelliğe büründü. Kontes o kadar şık giyinmişti ki törene katılan tüm bayanlar ona kıskançlık ve hayranlık dolu gözlerle bakıyordu.

Elizabeth hazırlıklarını hızla tamamlamaya çalışıyordu ve bu koşuşturma içinde Horatia ile yalnızca birkaç dakika yalnız kalabilmişti. O an anladı ki Horatia her zamanki içtenliğini göstermek yerine savunmaya geçmişti. Bir yıl içinde tekrar görüşeceklerini düşünüyorlardı. Horatia, Bay Heron'un görev yeri olan Bath'a gidip ablasını ziyaret edeceğine dair söz verdi.

Bölüm 6

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" dedi Leydi Louisa. Sesinden sinirli olduğu anlaşılabiliyordu. "Senin tam anlamıyla bir aptal olduğunu düşünüyorum Rule!"

Kont, kardeşi gelmeden önce Bay Grisborne'un getirdiği kağıtlara bakıyordu. "Biliyorum. Fakat bu durumun seni üzmesine müsaade etmemelisin sevgili kardeşim."

"Ne?" diye çıkıştı leydi. Kardeşinin küstah tavrını umursamadığı her halinden belliydi. "O elindeki kağıtlar nedir? Gerçi söyleme zahmetine girmene gerek yok. Yüzünden onun bir fatura olduğunu kolaylıkla anlayabiliyorum, inan bana!"

Kont kağıtları cebine kaldırdı. "Keşke beni anlayan daha çok insan olsa! Hatta beni anlayan ve sorulara cevap vermekten hoşlanmadığımı bilen!"

"Bu çocuk seni mahvedecek. Ve sen de hâlâ bu felaketi durduracak bir şey yapmıyorsun!"

"İnan bana ben de özellikle bu felaketi durduracak yeterli enerjiyi bulmayı ümit ediyorum, Louisa."

"Keşke inanabilsem. Horry'i seviyorum. Evet, gerçekten ondan hoşlanıyorum. Daha tanıştığımız gün ondan hoşlandım ama Marcus eğer birazcık aklın varsa eline bir sopa alır ve onu döversin."

"Ne kadar zahmetli bir iş olurdu!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Leydi küçümseyerek kardeşine baktı. "Ondan seni bir dansa götürmesini istedim. Fakat senin bir köşede durup olan biteni izlerken, onun şehrin diline düşmesini hiç hayal etmemiştim."

"Bilirsin, ben çok nadir dans ederim."

Leydi Louisa ters bir cevap vermek üzereydi ama o esnada koridordan ayak sesleri gelmeye başladı ve kapının açılması ile Horatia kütüphaneye girdi.

Dışarı çıkmak için hazırlanmıştı ama şapkası elindeydi. Şapkasını sandalyenin üzerine fırlattı ve gidip görümcesine sarıldı. "Dı-dışarıdaydım, üzgünüm, Louisa. Annemi görmeye gitmiştim. Li-Lizzie gittiği için kendini kötü hissediyor. Bir de Sör Pe-Peter Mason olayı var. Sör ci-ciddi kızlardan hoşlandığı için Charlotte onun da kendisine evlenme teklif edeceğini dü-düşünüyordu. Fakat Bayan Lupton'la nişanlanmış. Ma-Marcus, sence Arnold Charlotte'la evlenmeyi dü-düşünür mü?"

"Tanrı aşkına, Horry, sakın gidip ondan böyle bir şey isteme!" dedi Leydi Louisa.

Horatia kaşlarını çattı. "Ha-hayır, tabii ki yapmam. Sa-sadece onları bir araya getirebileceğimi düşünüyorum."

"Yalvarırım onları bu evde tanıştırma," dedi Lord.

Horatia meraklı gözlerle Lorda bakıyordu. "İ-istemezseniz, yapmam," dedi. "Bu konuda önceden planladığım herhangi bir şey yok zaten."

"Buna memnun oldum," dedi Lord. "Eğer Charlotte, Arnold'un teklifini kabul ederse kendime olan güvenim tamamen yıkılacaktır."

Horatia gülümsedi. "Bu ko-konuda endişelenmenize gerek yok, Lordum. Charlotte hayatını a-annemize adayacağını söylüyor. Oh, gidiyor musun, Louisa?"

Leydi Louisa ayağa kalktı ve şalını omzuna doladı. "Çok

uzun zamandır buradayım canım. Marcus'la bir konu hakkında görüşmeye gelmiştim."

"Anlıyorum," dedi Horatia. "O zaman be-benim gelmem hiç iyi olmadı."

"Horry, saçmalama lütfen," dedi Leydi Louisa, Horry'nin yanağına dokunarak. "Rule'a seni biraz pataklaması gerektiğini söylüyordum. Sanırım biraz tembel."

Horatia nazikçe gülümsedi ve tek kelime etmedi.

Kont, kardeşine eşlik etti ve birlikte dışarı çıktılar. "Her zaman akıllıca şeyler yaptığın söylenemez, değil mi Louisa?"

"Kesinlikle, söylenemez."

Kont, kardeşinin arabasına binmesini izledikten sonra kütüphaneye geri döndü. Horatia şapkasını sallayarak koridordan geçip merdivenlere yöneldi. Lordun sesini duyunca olduğu yerde kaldı. "Bana birkaç dakika ayırabilir misin, Horry?"

Horatia'nın kaşları hâlâ çatıktı. "Leydi Ma-Mallory'le öğle ye-yemeğine gideceğim."

"Henüz öğle olmadı."

"Hayır ama üzerimi de-değiştirmeliyim."

"Çok önemli bir iş tabii."

"Evet, önemli," diyerek ısrar etti Horatia.

Kont, kütüphanenin kapısını açık tutuyordu. Horatia çenesini yukarı kaldırdı. "Lordum şu anda bi-biraz sinirliyim ve sinirliyken ki-kimseyle konuşmamayı tercih ederim."

Gözleri fal taşı gibi açılan Lord nazikçe söze girdi. "Horry, böyle şeylerle uğraşmayı sevmediğimi çok iyi biliyorsun. Lütfen oraya kadar gelip seni çekiştirmeme gerek kalmadan buraya gelir misin?"

Horry'nin gözleri parlamaya başladı ve meraklı bir ses tonuyla "Bu-buraya gelip be-beni kucaklayacağını mı söylemek istiyorsunuz? Merak ediyorum, bunu gerçekten yapar mıydınız?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lordun yüzündeki ciddiyet yerini neşeye bırakmıştı. "Ben de senin gerçekten yapamayacağımı mı düşündüğünü merak ediyorum?" dedi.

Koridorun sonunda hizmetlilere ait olan odanın kapısı açıldı ve bir uşak dışarı çıktı. Horatia zafer dolu gözlerle Rule'a baktı ve merdivenden bir basamak aşağı indi. Bir süre öylece durdu ve sonra hızla kütüphaneye girdi.

Kont kapıyı kapattı. "Her zaman adil oynuyorsun, Horry."

"Ta-tabii ki," dedi Horatia. Sandalyenin koluna oturdu ve şapkasını yanına bıraktı. "Kaba olmak is-istemem. Fakat kardeşinizle, be-benim hakkımda konuştuğunuz zaman si-sinirleniyorum."

"Kendince çıkarımlar yapmamalısın," dedi Lord.

"Her neyse, size beni pataklamanız ge-gerektiğini söylemiş," dedi. Bir yandan Lorda bakıyor, bir yandan da topuklarını sandalyenin ayağına çarpıyordu.

"Her zaman verilecek tavsiyeleri vardır," dedi Lord. "Fakat ben bu tavsiyeyi dinleyip seni pataklamadım, değil mi?"

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Horatia saçlarını düzeltti ve kekelemeye başladı. "Ü-üzgünüm. Sa-saldırgan bir tavır sesergilemek i-istememiştim. Pe-peki şimdi ne ya-yaptım?"

"Oh, önemli bir şey değil, tatlım. Fakat sosyeteye vahşi bir hayvan götürmek istemezsin, değil mi?"

Horatia önce gülümsedi ama sonra kendini toparladı. "Bunu duymanızdan korkuyordum," dedi. "Ta-tamamen kazaydı ama çok eğlenceliydi."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Lord.

"Gerçekten öyleydi, Marcus. Crosby'nin omzuna sı-sıçradı ve peruğunu yere düşürdü. Fakat Crosby dı-dışında kimse buna tepki göstermedi. Sanırım çok eğitimli bi-bir maymun değilmiş."

"Korkarım eğitilmesi de mümkün değil. Geçen sabah benden

önce kahvaltı masasını ziyaret ettiğini anladığımda bu gerçeği ben de fark ettim."

"Oh, canım benim! Çok üzgünüm. Sadece Sophia Colehampton'ın bir maymunu vardı ve hep yanında gezdiriyordu. Ben de bir tane de benim olsun istedim. Zaten çok sevmiyordum. Bu yüzden ona daha fazla bakmak niyetinde değilim. Hepsi bu kadar mı?"

Lord gülümsedi. "Ne yazık ki, Horry, bu sadece başlangıç! Sanırım biraz da bunları açıklaman gerek." Cebinden faturaları çıkardı ve Horry'e uzattı.

En üstteki kağıtta Bay Gisborne'un hesapları yer alıyordu. Horatia toplam ödeme miktarını görünce şok oldu. "Bunların hepsi bana mı ait?"

"Hepsi senin," dedi Lord sakince.

Horatia yutkundu. "Bu ka-kadar çok ha-harcamayı istememiştim. Aslında na-nasıl olduğunu bilmiyorum."

Kont faturaları geri aldı ve karıştırmaya başladı. "Ben de faturaların nasıl bu kadar biriktiğini anlayamıyorum. Elbette birileri gidip kendisine giyecek bir şeyler almalı."

"Evet," dedi Horatia. Umut doluydu. "Siz beni anlıyorsunuz, değil mi, Ma-Marcus?"

"Kesinlikle. Fakat merakımı bağışla tatlım. Gerçekten bir çift ayakkabı için 2500 şilin mi ödedin?"

"Ne?" dedi Horatia. Kont, faturayı gösterdi. Horry, üzgün gözlerle faturaya baktı. "Oh, şimdi ha-hatırlıyorum. Gö-görmelisin, Marcus, topuklarında zümrütler var."

"O zaman durum açıklığa kavuşur," dedi Lord.

"Evet, bu ayakkabıyı Almack'ların balosunda giymiştim. Gerçekten son moda."

"Bu durumda bütün gece boyunca elbisenin eteğinde dolaşan üç genç delikanlının varlığı da daha anlaşılır bir hale geliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunda ya-yanlış anlaşılacak bir şey yok, Rule! Centilmenlerin yardımcı olmak istemeleri çok normal. Bunun sebebi Leydi Stokes olmalı. Onun etrafında her zaman birileri olur. Ne tür çiçekler olacağı ya da ne tür bir parfüm kullanması gerektiği hakkında öğütler verirler."

Kont, eşinin genç centilmenlerin nasıl flört ettiği hakkında yaptığı bu konuşmadan hiç hoşlanmamıştı ve dudakları titremeye başladı. "Ah! Sanırım..." dedi. Karısına bakıyordu ve gülümsemeye başladı. "Sanırım ben de sana bu tip konularda tavsiyeler verebilirim."

"Fa-fakat sen benim kocamsın," dedi Horatia.

Lord faturalara döndü. "Bu da büyük bir engel olmalı tabii," dedi.

Horatia konuyu daha dikkatli düşündü. Lordun arkasında durup faturaları görmeye çalıştı. "Da-daha kötüsü var mı?" diye sordu.

"Canım, senin güzel giyinmen konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyordum. Senin harcamalarını eleştirmiyorum. Yine de ayakkabılar konusunda merakıma yenik düştüm. Nasıl desem, biraz çarçur edilmiş gibi..."

"Biliyorum," diye araya girdi Horatia. "Ne-neden ödemeyi kendim ya-yapmadım bi-biliyor musun?"

"Merak ediyorum," dedi Lord.

"Çünkü yapamadım. Sebebi bu!"

"Oldukça yeterli bir sebep," dedi Lord sakin bir ses tonuyla. "Bu konuda anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Yoksa yanılıyor muyum?"

"Bu söylediklerini hak ediyor o-olabilirim, Lordum, ama lütfen kabalaşmayın. İstediklerimi ka-karşılayacağını söylemiştin."

Lord faturaları masaya bıraktı. "Firavun mu, Horry?"

"Oh, hayır ha-hayır!" dedi Horatia. Durumu açıklığa kavuşturmak için can atıyordu. "O bir av köpeği!" dedi.

"Anlıyorum."

Lordun sesinden artık bu konuşmayı eğlenceli bulmadığı anlaşılıyordu. Horatia gözlerini yukarı kaldırdı ve Lordun kaşlarını çattığını gördü. "Ço-çok mu kızgınsın?"

Lordun bakışları yeniden yumuşadı. "Öfke geçici bir histir tatlım. Ben seni nasıl tedavi edebileceğimi düşünüyorum."

"Te-tedavi mi? Yapamazsın. Bu benim ka-kanımda var," dedi Horatia açık sözlülükle. "Annem bile kumar oynamama ses çıkartmıyor. Ba-başlarda ne olup bittiğini anlamamıştım ama korkarım ki he-hep kaybetmemin sebebi de bu!"

"Olabilir," dedi Rule. "Sevgili karım, öfkeli bir koca olarak söylemeliyim ki aşırı kumar oynamana göz yumamam."

"Sa-sadece vist oynayacağıma da-dair söz vermemi isteme! Sö-sözümü tutamayabilirim. Daha di-dikkatli olacağım. Faturalar içinde ö-özür dilerim. Oh, saate bak! Gitmek zorundayım!"

"Acele etme, Horry. En son giden olmak her zaman daha etkilidir," dedi Kont. Fakat boşluğa konuşuyordu. Çünkü Horry çoktan gitmişti.

Karısının davranışları kardeşi Louisa'yı rahatsız etse de diğer insanlar farklı düşünceler içerisindeydi. Kuzeninin evlenmesinden bu yana dünyası kararan Bay Crosby Drelincourt kendisi için bir umut ışığının doğduğunu düşünüyordu. Leydi Massey ise kontes hakkında duyduklarından sonra zamanını onun aşırılıkları ve şımarıklıkları hakkında bilgi toplamaya adamıştı. Rule'un Hertford Caddesi'ne yaptığı ziyaretler eskisi kadar sık değildi. Fakat Leydi Massey çok akıllı bir kadındı ve Lordun geleceğini duyduğunda her zamankinden daha çekici görünmek için elinden geleni yapıyordu. Horatia'yla çoktan tanışmıştı. Bay Drelincourt bir baloda bu iki hanımefendiyi tanıştırma nezaketi göstermişti. Fakat arkadaşlıkları çok ileri gitmemiş, sadece nazik selamlamalarla sınırlı kalmıştı. Rule

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göründüğünden daha dikkatliydi. Karısı ve metresi arasında bir yakınlaşma olmasına asla izin vermezdi.

Bay Drelincourt, yeni kuzenini çevresiyle tanıştırmayı adeta kendisine görev edinmişti. Horatia'yı, Richmond'da katıldıkları bir eğlencede Robert Lethbridge ile tanıştırdı. Lord, Kont ve Kontes Rule balayından döndüklerinde şehir dışındaydı. Fakat gelini görür görmez, Bay Dashwood'un tabiriyle Şehri Kasıp Kavuran genç bayanın ta kendisi olduğunu anladı.

Horatia'nın üzerinde saten bir elbise vardı ve saçına da bir taç takmıştı. Yanakları pembeydi ve cesur bir yüz ifadesi vardı. Gözleri çok güzeldi. Lord Lethbridge belki de bu yüzden gözlerini ondan alamamıştı.

Lord büyük salonun bir köşesinde duvara yaslanmış meraklı bir yüz ifadesiyle Rule'un gelinini izliyordu ama ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Bay Drelincourt, Lordu gördü ve yanına geldi. "Yeni kuzenime mi bakıyorsunuz, Lordum?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Lethbridge.

Bay Drelincourt duygularını saklayabilen bir insan değildi. "Kaşları çok gülünç. Bence güzel bir kız değil. Kesinlikle değil."

Lethbridge'in bakışları Bay Drelincourt üzerine yöneldi. Yüzünde belirsiz bir gülümseme vardı. "Bence ondan etkilenmişsin, Crosby," dedi.

"Sizi bu eşsiz insanla tanıştırmama müsaade edin. Yalnız önceden söylemeliyim ki biraz kekeliyor."

"Kumar oynuyor ve St. James'de partilere katılıyor. Daha iyisi olamaz."

Bay Drelincourt şaşkın gözlerde bakıyordu.

"Neden...? Neden...?"

"Ne kadar aptalsın, Crosby!" dedi Lethbridge. "Hadi bizi tanıştır!"

"Gerçekten mi, Lordum? Niyetinizin ne olduğunu anlayamıyorum."

"İnan bana gizli bir niyetim yok. Sadece bu kusursuz gelinle tanışmak istiyorum."

Crosby "Sizin insanı korkutan bir espri anlayışınız var, Lordum," diyerek Horatia'ya doğru ilerlemeye başladı. "Kuzenim müsaadenle. Seninle tanışmak için can atan biri var. Tanıştırmama izin verir misin?"

Horatia, Bay Drelincourt'un arkadaşlarından hiçbiri ile tanışmak istemiyordu. Onlardan hiç hoşlanmıyordu. Bu yüzden de ilgisiz görünmeye çalıştı. Fakat bu kez tanıştırmak istediği adam Crosby'nin yanında görmeye alışık olduğu türden biri değildi. Aksine oldukça seçkin birine benziyordu. Çok özenli giyinmişti ve Bay Drelincourt'dan daha yaşlı görünüyordu.

"Leydi Rule, tanıştırayım, Lord Lethbridge!" dedi Crosby. "Kendisi tüm şehrin diline dolanmış olan siz sevgili kuzenimle tanışmak için oldukça heyecanlı."

Horatia nazikçe eteklerini tutarak reverans yaptı. Bay Drelincourt'un sözleri üzerine yanakları kızarmıştı. Reveransını tamamlayınca elini uzattı. Lord Lethbridge kendisine uzatılan eli kibarca tuttu ve eğilerek selam verdi. Bu nazik beyefendi Horatia'nın ilgisini çekmeyi başarmıştı. Kesinlikle kendine has bir havası vardı.

"Zavallı Crosby, her zaman biraz telaşlı sözler eder," dedi Lethbridge. Sonra içten bir gülümsemeyle devam etti. "Ama söylediklerinde haklı! Size eşlik etmeme müsaade edin, madam."

Horatia Lordun koluna girdi ve birlikte salonun diğer köşesine doğru yürümeye başladılar. "C-Crosby benden hiç hoşlanmaz," dedi.

"Buna hiç şüphem yok," dedi Lord.

Horatia kaşlarını çattı. Bu cevap karşısında şaşırmıştı. "Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiç hoş değil, sör. Benden hoşlanmaması için bir neden var mı?"

Lord, kızın tepkisi karşısında şaşırmıştı ve istemeden kaşlarını yukarı kaldırdı. Şüpheli gözlerle Horatia'yı süzdü ve sonra gülmeye başladı. "Oh! Çünkü Crosby'nin zevkleri her zaman kötü olmuştur madam!"

Horatia, Lordun gerçekten böyle düşündüğüne inanmıyordu. Asıl sebebi öğrenmeye can atıyordu ama Lord konuyu değiştirdi. "Merak ediyorum da madam bu tür ortamlarda bulunmaktan rahatsız oluyor musunuz?" Bu soruyu sorarken bir eliyle de salonu işaret ediyordu.

"Ha-hayır, rahatsız olmuyorum," dedi Horatia. "Hoşuma gidiyor."

"Harika!" dedi ve gülümsedi Lord. "Benimki gibi yorgun ruhları bile neşenizle büyülüyorsunuz."

Horatia endişeli görünüyordu. Lordun söyledikleri çok güzeldi ancak söyleyiş tarzı biraz alaycıydı. "Yorgun ruhlar ge-genelde kağıt oyunlarına yönelirler Sör."

Lord, Horatia'nın elinden aldığı yelpaze ile yavaş yavaş kızı serinletmeye başladı. Bir ara durdu ve "Bazen de neşeli ruhlar oyuna katılır, değil mi?" diye sordu.

"Ba-bazen," dedi Horatia. "Hakkımda çok şey bibiliyorsunuz."

"İstemeden de olsa öğrendim, madam. Fakat ne zaman bir leydinin kağıt oyunlarına düşkün olduğunu duysam, onun hakkında daha fazla bilgi toplamak için can atarım."

"Şans oyunlarını se-severim," dedi Horatia.

"Belki bir gün benimle de oynarsınız," dedi Lethbridge. "Tabii, isterseniz."

Birden arkalarından yaklaşan biri söze girdi. "Eğer akıllı biriyseniz, Lord Lethbridge'le oynamazsınız madam!"

Horatia başını geriye çevirdi ve konuşanın kim olduğunu gör-

meye çalıştı. Leydi Massey perdelerle kaplı girişten salona doğru ilerliyordu. Yanlarını gelip, elini oturdukları koltuğun arkasına koydu. "Öyle mi?" dedi Horatia. Merakla Lethbridge'e bakıyordu. "Bütün paramı alabilir mi?"

Leydi Massey güldü. "Madam, neden günümüzün en sıkı oyuncusu ile sohbet ediyorsunuz? Sizi uyarmak isterim, lütfen böyle bir işe kalkışmayın."

"Demek iyi bir oyuncusunuz," dedi Horatia. Lord Lethbridge, Leydi Massey geldiği için ayağa kalkmıştı ve anlatılması zor bir gülüşle leydiye bakıyordu. "Öyleyse si-sizinle oynamayı ço-çok isterim!"

"Sinirlerinizin çelikten olması gerekir, madam," dedi Leydi Massey. "Kendisi burada olmasaydı, size onun hakkında oldukça ilginç hikayeler anlatabilirdim."

Bu esnada salona girmekte olan Lord Winwood, köşede duran grubu fark etti ve hemen kız kardeşine doğru ilerlemeye başladı. Leydi Massey'i selamladıktan sonra, başıyla Lord Lethbridge'e de saygılarını sundu. "Çok itaatkar birisiniz madam. Her yerde seni arıyorum, Horry. Bir arkadaşımla tanıştıracaktım. Söz vermiştin hatırladın mı?"

Horatia ayağa kalktı. "Evet ama..."

Vikont kardeşinin elini tuttu ve parmaklarını sıkarak kol kola girmelerini sağladı. Kardeşinin bu hareketini anlayan Horatia, Vikontun kendisine söyleyecek önemli bir haberi olduğunu düşündü. Leydi Massey'e reverans yaptıktan sonra kardeşi ile yürümeye başladı. Birden durdu ve arkasına dönerek "Be-belki bir gün karşılıklı oynama şansımız olur lordum," dedi.

"Belki," dedi Lord ve başıyla selamladı.

Vikont, Horatia'yı hızla oradan uzaklaştırdı. "Tanrım, Horry sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi. Sesinden öfkeli olduğu anla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şılıyordu. "Lethbridge'den uzak dur. O tehlikeli biridir. Kendine eşlik etmesi için daha kötü birini bulamadın mı?"

"Ondan uzak du-duramam," dedi Horatia. "Leydi Massey onun sıkı bir oyuncu olduğunu sö-söyledi!"

"Evet öyledir ve sen de onun ayarında biri değilsin, Horatia."

Horatia ellerini kardeşinden çekti ve gözleri öfkeyle doldu. "Be-ben evli bir bayanım, Pel, ve senden e-emir almayacağım!"

"Evli! Evet, öylesin. Eğer bunları Rule'a anlatırsan, hiç hoş şeyler olmaz. Özellikle de Leydi Massey'den haberdar olursa! Tanrı aşkına senin gibi biri nasıl olur da..."

"Ne-neden Leydi Massey'den hoşlanmıyorsun?"

"Neden mi? Oh, Tanrım!" Vikont söylediklerinden pişman olmuş gibi görünüyordu. "Sanırım senin haberin yok. Şimdi beni saçma sorularla oyalama. Gel ve birlikte birer kadeh likör içelim."

Lord Lethbridge hâlâ yanı yerde duruyordu ve abi ile kardeşin uzaklaşmasını izledi. Sonra Leydi Massey'e döndü. "Çok teşekkür ederim, sevgili Caroline," dedi. "Çok naziksin. Burada olacağımı biliyor muydun?"

"Sen beni aptal mı sandın?" dedi leydi. "O tombul kızı ağına düşürdüğünde, bana teşekkür etmeyi unutma."

"Sanırım diğer korkunç Winwood da oyuna gelmiş olacak," dedi Lord. "Pek sevgili leydi, siz o tombul kızın elime düşmesini ister miydiniz?"

İkili arasındaki anlamlı bakışma her şeyi açıklıyordu. "Birbirimize karşı dürüst olalım," dedi Leydi Massey. "Senin amacına ulaşmak için haklı gerekçelerin var ve sanırım ben bunların ne olduğunu biliyorum. Sen de benim amacımın ne olduğunu biliyorsun."

"Bildiğimden eminim," dedi Lethbridge. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Beni bağışla tatlım ama ben amacıma

ulaşmakta umutluyum. Oysa senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Şansın yaver gitmeyebilir. Şimdi her şeyi açık açık konuşalım. Dürüst olmamızı söylemedin mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Lethbrige nişadırruhu şişesinin kapağını kapattı. "Demek istediğim şu ki senin yardımına ihtiyacım yok tatlım. Ben kartları kendi kurallarıma göre oynarım. Ne sana ne de Crosby'e bağlı değilim."

"Sanırım, hepimizin isteği bu yönde," dedi leydi. Sesinde ciddiyet vardı.

"Fakat benim gerekçem sizden çok daha masum," diye yanıtladı Lord.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 7

Leydi Massey, Lethbridge'in biraz kaba sayılabilecek bu yaklaşımını ağırbaşlılıkla karşıladı ve imalı konuşmalarının tam olarak ne anlama geldiğini kolaylıkla kavradı. Bu konuşmanın ardından duyduğu anlık öfkenin yerini alaycı bir neşe aldı. Leydi Massey haklı gerekçeleri olmadan intikam alma ihtiyacı duyan bir kadın değildi. Fakat bu olay onu soğukkanlı birine dönüştürdü. Artık içinde bulunduğu durumdan zevk almaya başlamıştı. Lethbridge'in kötülüğe meyilli yanı onu her zaman cezbetmişti. Eğer Horatia, Lord Rule'un değil de bir başkasının karısı olsaydı o zaman her şey farklı olabilirdi ve Leydi Massey Lethbridge'in planlarının ahlak dışı olduğunu düşünebilirdi. Fakat artık Horatia'yla uğraşmak onun için kaçınılmazdı. Rule'u yeterince iyi tanıdığına inanıyordu. Bu nedenle onu evlilik belasından kurtarmak için ne yapmasını gerektiğini de biliyor olmalıydı. Lord, sadece asil bir aileden gelen eş istiyordu. Konunun Horatia'nın çekiciliği ya da vazgeçilmezliği ile ilgisi yoktu.

Rule'un söylediği bir söz ilk günkü gibi aklındaydı. Lord eşinin sadece ve sadece kendisiyle ilgilenmesini istiyordu. Birden gözleri parladı ve doğru yolda olduğunu fark etti.

Rule, ne kadar anlayışlı biri olursa olsun; bir eş olarak hiç de hoşgörülü sayılmazdı. Eğer mantığa dayalı ve aşktan yoksun bu evlilikte işler yolunda gitmezse, ayrılmaları gerekirdi. Üstelik son dönemlerde boşanma olayları da yaygınlaşmaya başlamış-

tı. Eğer bir düşes boşanabiliyorsa, bir kontes de kolaylıkla bu olayı tecrübe edebilirdi. Lord hırçın, erkeksi ve kumar düşkünü karısından kurtulur kurtulmaz, ona hiç sorun çıkarmayan ve bir erkeği nasıl memnun edeceğini bilen leydiye geri dönecekti.

Leydi Massey, Lethbridge'in tek başına çalışma isteğine karşı çıkmamıştı. Çünkü bu onun da işine geliyordu. Sonuçta yapmayı planladıkları şey hiç hoş değildi ve leydi isminin bu olaya karışmasını istemiyordu. Lethbridge hakkında Horatia'ya söyledikleri sözler de kızı adamın kollarına itmek yerine bu fikri onun aklına sokmaya yönelikti. Bir hafta sonra Vauxhall Gardens'da verilen partide Horatia ile yeniden karşılaştı. İkisi de güzel bir bayanın Lethbridge'in yanında gezinmesini izliyorlardı. Leydi Massey fark ettirmeden söze girdi. "Zavallı Maria! Robert Lethbridge'i tavlamaya çalışması ne kötü! Bunu başarmasına imkan yok. Çünkü hepimiz bu yollardan geçtik ve hiçbir sonuca varamadık!" Horatia tek kelime etmedi; ancak gözleriyle Lethbridge'i izlemeye devam etti.

Aslında Horatia'nın bu sözlere ihtiyacı yoktu. Çünkü Lethbridge'e çoktan ilgi göstermeye başlamıştı. Lethbridge keskin gözleri ve rahat havasıyla Horatia'yı etkilemişti. Ayakları yere basan bir adamdı ama bir şekilde tehlikeli görünmeyi başarıyordu. Tanıştıkları anda o da Horatia'dan etkilenmiş gibi görünüyordu. İkinci görüşmelerinde de ilki kadar yakın davransaydı Horatia üzerindeki etkisi azalabilirdi. Fakat öyle olmadı. Lord gecenin büyük bir kısmını ondan uzak geçirdi ve sonunda son derece ağır bir tavırla selam verdi. Bayan Delaney'nin evinde, kağıt oynamak üzere bir araya geldiler. Kasanın sorumluluğu Lord Lethbridge'deydi ve Horatia kasaya karşı koyduğu bahsi kazandı. Lord, kıza övgülerini sundu; ancak sesinde onu ciddiye almadığını gösteren bir alaycılık vardı. İki gün sonra parkta karşılaştılar. Horatia, Bayan Maulfrey ile birlikte yürüyordu ve Lord

arabasıyla yanlarından geçiyordu. Onları görür görmez arabacıya durmasını söyledi ve inip bayanların yanına gitti. Kızı görmekten mutlu olmuştu ama yine de arada büyük bir mesafe bıraktı.

Lord yanlarından ayrılır ayrılmaz Bayan Maulfrey "Ah budala çocuk!" diye çıkıştı. "Bu adamın yanında dikkatli olsan iyi olur tatlım! Çok sağlam biri değildir. Yalvarırım ona aşık olayım deme!"

"A-aşık olmak mı!" dedi Horatia. "Ben sadece onunla kağıt oynamak istiyorum!"

Queensberry Düşesi'nin balosunda da karşılaştılar ama Lethbridge ilk defa kızı görmezden geldi. Horatia gücenmişti ve bu davranışının nedeninin Rule olabileceğini hiç düşünmemişti. Leydi Amelia Pridham'ın partisinde Lethbridge Horatia'nın yanına geldi ve yalnız kalabilecekleri bir yere çekti. Horatia, o an adamın kendisiyle gerçekten yakınlaşacağını düşündü. Fakat genç bir beyefendi gelip Horatia'ya bir şeyler sormaya başladığında Lord nazikçe geri çekildi ve kağıt oyunlarının oynandığı odaya yöneldi. Bu yakınlaşma oldukça baştan çıkartıcıydı. Hangi kadın olsa karşısındaki erkeğin kendisine bir itirafta bulunacağını düşünürdü. Oysa devamında yaşananlar ve Lordun yanından uzaklaşması partinin bütün neşesini alıp götürdü. Horatia o gece hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Tapınak yeni yapılmıştı ve ışıl ışıl görünüyordu. Kubbesi mermerden yapılmıştı ve çok güzeldi. Leydi Amelia, oyun oynamak istemiyordu ve Bay Laxby ile dans etmeye gitti. Horatia ertesi gün Ewell'da yapılacak piknik davetini kibarca reddetti. Çünkü Kensington'da dul kız kardeşiyle oturan eski mürebbiyesini ziyaret edecekti. İçinden bir ses Lethbridge'in de piknikte olabileceğini söylüyordu ve o anda Bayan Lane'i unutup pikniğe gitmek istedi. Fakat zavallı Laney'nin yaşayacağı hayal kırıklığını düşününce bu fikrinden vazgeçti.

Kensington'da geçirdiği hafta sonu tıpkı korktuğu gibi son derece sıkıcı geçmişti. Laney onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Nerelere gittiğini, neler yaptığını soruyor; kendi duyduğu dedikoduları da anlatmaktan geri kalmıyordu. Artarak devam eden dedikodu furyası yüzünden planladığı gibi erken ayrılması mümkün olmadı. Arabası geldiğinde saat neredeyse dört buçuğu geçiyordu. Fakat şanslıydı ki operaya gitmeden önce Rule'la birlikte evde yemek yiyeceklerdi. Biraz geç kalması çok da önemli değildi. Çok kötü bir gün geçiriyordu ve sabah açık olan hava şimdi pikniğe elverişli olmayan fırtınalı bir hal almıştı. Özellikle öğle vakti artan fırtına bulutları, havanın erken kararmasına yol açmıştı. Horatia arabaya binerken korkunç bir gök gürültüsü duyuldu. Bayan Lane, fırtına geçene kadar onunla birlikte kalmasını söylüyordu. Fakat arabacı fırtınaya yakalanmadan gidebileceklerine emindi. Bu sayede Horatia, Kensington'da konaklama davetini geri çevirebildi. Arabacı arkada oturan leydinin verdiği "Hızlan!" komutu karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Demek ki çok geç kalmışlardı. Uçmaması için şapkasını tutarken Kontun kendisini azarlayıp azarlamayacağını merak ediyordu.

Araba hızla güney yönünde ilerliyordu. Tam da bu esnada bir şimşek çaktı ve yolu aydınlattı. Atlar ürkmüştü ve arabacı hız kesmek zorunda kaldı. Hem tekerleri hem de arabanın iplerini dengede tutmak için büyük çaba sarf ediyordu.

Yağmur hâlâ başlamamıştı; fakat şimşekler çakmaya devam ediyordu. Gök gürültüsünün şiddeti, fırtınanın yaklaştığına işaret ediyordu. Bulutlar gün ışığını büyük ölçüde engelliyordu ve arabacı bir an evvel Knightsbridge köprüsünden geçmek için acele ediyordu.

Knightsbridge ve Kensington arasındaki hanın az ilerisinde üç ya da dört arabacı arabalarını ağaçların altına bırakmış kendilerine doğru gelmekte olan arabaya bakıyorlardı. Biraz uzakta ol-

dukları için onları tam olarak görmek mümkün değildi. Yağmur yağmaya başlamıştı ve belli ki bu adamlar kendilerini yağmurdan koruyacak bir sığınak arıyorlardı. Fakat bu bölgenin kötü bir ünü vardı ve haydutların ortaya çıkması için erken bir saat olmasına rağmen, arabacı tedbirli davranıp adamların yanından hızla geçmeye niyetlenmişti. Yanındaki adama da tüfeğini hazırlamasını tembihledi.

Bu gezinin masum bir ziyaret olacağını düşünen uşak yanına silah almamıştı. Yola odaklanan arabacı haydutların gündüz saati ortaya çıkmayacaklarını söyleyip kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Yağmurdan korunuyorlar, o kadar!" demeye başladı. "Bir keresinde Tyburn'de bekleyen iki adam görmüştüm. Portsmouth Posta Arabasını soymak için bekliyorlardı. Çaresiz serseriler!"

Şimdi bu gizemli adamlarla aralarındaki mesafe azalmıştı. Ağaçların altındaki üç adam yolun ortasına çıktı ve tavırlarından niyetlerinin ne olduğu kolaylıkla anlaşılıyordu.

Arabacı sessizce lanet okudu. Ancak yine de adamların yanından hızla geçebileceğine dair bir umudu vardı. Adamlardan ilkinin havaya bir el ateş etmesi ile arabacı elindeki iplere asıldı ve atları geri çekmek için mücadele etmeye başladı. İkinci adamın ateş etmesinin ardından atlar huysuzlanmaya başladı. Arabacılar kontrolü ellerinde tutmak için çaba sarf ediyorlardı. Uzun uğraşların ardından arabacılar atları durdurmayı başardı. Artık oldukları yerde hareketsiz duruyorlardı.

Yüzünde maske olan üçüncü adam ise arabaya geldi ve bağırmaya başladı. "Dışarı çık ve üzerindeki değerli eşyaları ver!" Arabanın kapısını açmıştı ve içeri bakıyordu. Horatia şaşkındı; ancak paniklememişti. Karşısındaki adam kirli elleriyle tuttuğu silahı ona doğrultmuştu. Adamın yüzündeki maskeyi inceledi ve bağırdı. "Biraz nazik olun! Ha-haydutlar!"

Verdiği tepki karşısında haydutlar kahkaha ile gülüyordu.

Dizginleri elinde tutan ve sarhoş olduğu her halinden belli olan adam cevap verdi. "Dizginler elimde tatlım! Burada zorluk çıksın istemiyoruz! Üzerindeki değerli eşyaları istiyoruz, hem de bir an evvel anlıyor musun?"

"Veremem!" dedi Horatia. Çantasını sıkıca tutuyordu.

Karşısındaki haydut bir an tereddüt etti ama tam da bu esnada diğer adam öne atıldı ve Horatia'nın çantasını aldı. "Şuna bak! Bu çanta biraz şişkin mi ne?" Yüzünde sinsi bir ifade vardı. "Şimdi de parmakları boşaltalım!" dedi haydut. "Yavaş yavaş, evet işte böyle!" Çantası elinden alınan Horatia hem daha çok sinirlenmişti hem de korkmaya başlamıştı. Elini çekmeye çalıştı ama haydut yüzüklerini çıkarmayı başarmıştı.

"Buna nasıl cesaret edersin seni iğrenç i-insan!" diye öfkeyle bağırdı.

Bu tepkisi haydutların kahkahalarını arttırmıştı ve Horatia'nın korkusu da artıyordu. Birden bir ses "Hemen uzaklaşın! Uzaklaşın yoksa yakalanacağız! Bu tarafa doğru gelen birileri var!" diye bağırdı.

Neredeyse aynı anda bir el silah sesi ve hızla yoldan aşağı koşturan at sesleri duyuldu. Haydutlar Horatia'yı bırakır bırakmaz bir el daha ateş edildi. Artık silahların da atların da sesleri daha yakından geliyordu. Haydutlar karanlığa doğru kaçmaya başladı. Yoldan hızla gelen kişi atını arabanın yanında durdurdu ve hemen inerek Horatia'ya yöneldi. "Madam!" dedi keskin bir ses tonuyla. Sonra da şaşkınlığını dile getirdi. "Leydi Rule! Aman Tanrım! Madam, yaralandınız mı?"

"Na-nasıl olur? Bu sizsiniz!" diye bağırdı Horatia. "Hayır, ya-yaralanmadım, iyiyim."

Lord Lethbridge hemen arabaya çıktı ve Horatia'nın elini tuttu. "Tanrıya şükür ki yakındaydım!" dedi. "Artık korkmanıza gerek yok, madam. Haydutlar çoktan uzaklaştı.

Horatia, şımarık bir kahraman gibi cevap verdi. "Oh, ben ko-korkmamıştım ki! Bu başıma ge-gelen en heyecanlı olaydı! Tek bir atlıdan ka-kaçtıklarına göre ha-haydutlar da çok korkakmış."

Lord sessizce gülüyordu. "Belki de silahlı olduğum için kaçmışlardır," dedi. "Size zarar vermediklerine göre, sorun yok demektir."

"Oh, ha-hayır! Fakat Lordum sizin bu yo-yolda ne işiniz vardı?"

"Brentford'da arkadaşlarımı ziyaret ediyordum," dedi Lord.

"Ben sizin Ewell'daki pi-pikniğe gideceğinizi sanıyordum."

Lord, Horatia'nın gözlerinin içine baktı. "Gidecektim," dedi. "Fakat sevgili Leydi Rule partiye katılmadı."

Horatia elinin hâlâ Lordun elleri arasında olduğunu fark etti ve hemen çekti. "Ben si-sizin bu konuya önem verdiğinizi düşünmemiştim," dedi.

"Siz önemsemiyor muydunuz? Oysa ben çok ciddiye alıyorum."

Horatia bir süre Lorda baktı ve sonra utanarak konuşmaya başladı. "Lü-lütfen dönüş yolunda be-benimle birlikte gelir misiniz?" Lord bir an tereddüt etti. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Ne-neden olmasın?" diye sordu Horatia.

"Bir sebebi yok madam," diye cevap Lord. "Eğer istiyorsanız, elbette sizinle gelirim." Arabadan indi ve atını arabacının yanındaki uşağa teslim etti. Uşak önce arabacıya baktı ama sonra Lordun emirlerine harfiyen uydu. Lord Lethbridge tekrar arabaya bindi ve kapıyı kapattı. Birkaç dakika içinde Londra'ya doğru yol almaya başladılar. Horatia, ailesinin felaket olarak addandırdığı, açık sözlülüğü ile "Benden ho-hoşlanmadığınızı düdüşünüyordum," dedi.

"Öyle mi? Fakat böyle bir şey olması için benim çok zevksiz bir adam olmam gerekir," dedi Lord.

"Fakat karşılaştığımız he-her yerde benden uzak duruyorsunuz," diye ısrar etti Horatia. "Öyle değil mi?"

"Fakat bunun sebebi sizden hoşlanmamam değil ki madam!"

"Nedir öyleyse?"

Lord başını diğer yöne çevirdi. "Kimse size Robert Lethbridge'in çok tehlikeli olduğunu söylemedi mi?"

Kızın gözleri parladı. "Evet, pek çok kişi söyledi. Bu-bunu nereden biliyorsunuz?"

"Tabii ki biliyorum. Eminim bütün anneler kızlarını bana karşı uyarıyorlardır. Ben çok umutsuz bir insanım, bilmelisiniz."

Horatia güldü. "Peki eğer be-ben bu uyarıları önemsemiyorsam, ne yaparsınız?"

"İşte bu çok ilginç!" dedi Lethbridge. "Görüyorsunuz ya siz çok gençsiniz!"

"Sizinle a-arkadaş olamayacak kadar genç olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır, demek istediğim bu değil. Siz mantıklı davranamayacak kadar gençsiniz, sevgili leydim!"

Horatia şaşırmıştı. "Sizi tanımaya çalışmam ma-mantıksız mı?"

"Diğer insanlara göre, evet."

"Diğer insanlar umurumda değil!" dedi Horatia.

Lord Horatia'nın elini tuttu ve parmaklarını öpmeye başladı. "Siz son derece çekici bir bayansınız!" dedi. "Fakat sizin ve benim arkadaş olmamız, madam, herkese konuşacak yeni bir malzeme verir. Oysa Leydi Rule herkesin sohbet konusu olmamalıdır."

"Neden insanlar sizin hakkınızda garip şeyler düşünüyor?" diye sordu Horatia. Lordun sözlerine alınmıştı.

Lord derin bir nefes aldı. "Maalesef madam ben kötü bir üne sahip olacak şeyler yaptım ve artık ne yaparsam yapayım insanların hakkımdaki düşüncelerini değiştiremiyorum. Eminim

sevgili erkek kardeşiniz Lethbridge'le görüşmemeniz gerektiğini söylemiştir. Yanılıyor muyum?"

Horatia'nın yüzü kızardı. "Oh, ha-hayır. Kimse Pe-Pel'in söylediklerini ciddiye almaz!" dedi. Lordu ikna etmeye çalışan bir hali vardı. "Eğer ba-bana arkadaşınız olma fı-fırsatını verirseniz, ki-kimsenin söylediklerini ciddiye almayacağımdan e-emin olabilirsiniz!"

Lord yine tereddüt etti. Fakat Horatia adamın elini tuttu. "Lütfen izin verin!" diye yalvarmaya başladı.

Lord, parmaklarını Horatia'nın parmaklarına sıkıca kenetledi. "Neden?" diye sordu. "Bunun sebebi benimle kumar oynamak istemeniz mi? Bu yüzden mi bana arkadaşlık teklif ediyorsunuz?"

"Ha-hayır! Fakat bunu yapmayı da çok isterim," dedi Horatia. "Si-sizinle konuştuktan so-sonra düşüncelerim değişti. Ben diğer i-insanlar gibi kö-kötü şeyler düşünmüyorum."

"Ah!" dedi Lord. "Korkarım Rule'un bu konuda söyleyecekleri olacaktır leydim! İtiraf etmeliyim ki hakkımda iyi şeyler düşünen biri değildir. Siz de bilirsiniz ki kocaların sözü dinlenmelidir!"

Horatia tam Rule'u da önemsemediğini söyleyecekti ki bunun son derece yersiz bir davranış olacağını fark etti. Bunun yerine "Sizi temin ederim ki Rule be-benim arkadaş se-seçimlerime karışmaz," dedi.

Hyde Park yakınlarındaki Hercules Pillars Han'ına gelmişlerdi. Grosvenor Meydanı'na çok yaklaşmışlardı. Hızla yağan yağmur arabanın camlarına çarpıyordu. Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Horatia kesin bir cevap almadan Lordun gitmesine müsaade etmeyecekti. Lordun elini sıkıca tuttu ve "Öyleyse anlaştık, değil mi?" diye sordu.

"Anlaştık," dedi Lord.

Horatia elini çekti. "Şimdi bir a-arkadaş gibi sizi e-evinize

bırakacağım; çünkü çok yağmur yağıyor. Bu ha-havada ata binemezsiniz. Lü-lütfen arabacıya hangi yöne gideceğini söyleyin."

Araba on dakika sonra Half-Moon Caddesi'ne varmıştı. Horatia uşağa atı getirmesini işaret etti. "Be-beni kurtardığınız için teşekkür etmeyi unuttum!" dedi. "Çok mü-müteşekkirim."

Lethbridge "Asıl ben müteşekkirim madam, bana bu imkanı tanıdığınız için," dedi. Horatia'nın elini tuttu. "Bir sonraki görüşmemize kadar hoşça kalın," diyerek arabadan indi.

Araba ilerledi. Lethbridge bir süre yağmur altında bekledi ve arabanın Curzon Caddesi'ne dönmesini bekledi. Sonra da evine doğru ilerledi.

Kapıcı Lordu karşıladı ve "Oldukça yağışlı bir akşam, Lordum," dedi.

"Hem de çok," dedi Lethbridge nazikçe.

"Sizi görmek isteyen biri var, Lordum. Az evvel geldi ve aşağıda bekliyor."

"Yukarı gönder," dedi Lethbridge ve caddeye bakan odaya geçti.

Misafiri de birkaç dakika içinde uşakla birlikte odaya girdi. İşlemeli bir ceket giyen bu iri yarı adam kirli elleriyle şapkasını tutuyordu. Lethbridge'i görünce gülümsedi ve saçını düzeltti. "Umarım her şey istediğiniz gibi olmuştur efendim," dedi.

Lethbridge cevap vermedi. Cebinden bir anahtar çıkardı ve çekmecelerden birini açarak içinden bir kese aldı. Keseyi misafirine fırlatarak, "Bunu al ve git. Unutma, kimseye tek kelime etmeyeceksin," dedi.

"Tanrı sizi korusun! Kimseye bir şey söylemem," diyerek kesenin içindeki altınları masaya döktü ve saymaya başladı.

Lethbridge gülümsedi. "Boşuna zahmet etme. Söz verdiğim gibi paranın hepsi orada!"

Adam da gülmeye başladı. "'Ah, siz çok akıllı bir adamsınız.

İşte bu yüzden çok dikkatli olmalıyım, anladınız mı?" Sayma işlemi tamamlanınca altınları cebine koydu. "Hepsi tamam," dedi. "Kolay bir iş oldu. Şimdi ortalıktan kaybolma zamanı."

Lethbridge, adamı hole kadar izledi. "Kesinlikle," dedi. "Yine de evimden çıkana kadar seni izliyor olacağım."

"Tanrı aşkına, belki beni bir hizmetkarınız olarak kabul edersiniz," dedi misafir.

"Ben senin gibi adamları hizmetkarım olarak görmek istemem," dedi Lord. Adam evden uzaklaştı ve Piccadilly'e doğru ilerlemeye başladı.

Lord Lethbridge kapıyı kapattı ve bir süre olduğu yerde kalıp düşüncelere daldı. Uşağın gelişiyle kendini toparladı. Uşak Lordun yağmurdan ıslanan ceketini almak için gelmişti. Lord yüzündeki ciddi ifadeyi değiştirip rahat bir tavırla "Şimdi her şeyi daha iyi anlıyorum," dedi. "Kesinlikle buna değerdi."

Bölüm 8

Horatia, Grosvenor Meydanı'na geldiğinde saat beş buçuktu. Kapıyı açan hizmetli saati söylediğinde panikle yukarı koştu. Koridorda neredeyse Rule'la çarpışacaktı. Rule çoktan opera için hazırlanmıştı. "Oh, Lo-lordum! Ba-başıma neler geldi bilemezsiniz!" dedi. Nefes nefese kalmıştı. "Çok geç ka-kaldım. Yoksa hepsini şi-şimdi anlatırdım. Lü-lütfen beni bağışlayın! Bir dakika içinde aşağı inerim!"

Rule, kızın odasına gidişini izledi ve sonra aşağı indi. Eşinin zaman kavramını çok iyi bildiği için mutfaktakilere yemeği yarım saat sonra hazır etmelerini söyledi. Salona geçti ve Horatia'yı beklemeye başladı. Artık saat yedide başlayacak olan opera umrunda değildi ve hatta saat altıya yaklaşmasına rağmen hiçbir sabırsızlık belirtisi göstermiyordu. Mutfakta hindi ve yengeç servis için hazırlanmıştı ve hizmetliler evin hanımını bekliyorlardı.

Kontes altıya beş kala ince kumaştan yapılmış, dantel ve tüylerle süslenmiş elbisesiyle sofrada eşinin karşısına oturdu. Gülümseyerek çok da geç kalmadığını söyledi. "Ayrıca o-operanın bir kısmını kaçırsak da umrumda de-değil," dedi. "Sana başıma gelenleri anlatmam lazım. Ma-Marcus, haydutlar yolumuzu kesti!"

"Haydutlar mı?" diye sordu Kont. Şaşırmıştı.

Horatia, yengeçten büyük bir lokma aldıktan sonra onaylarcasına başını salladı.

"Ah, zavallı yavrum! Ne zaman ve nerede oldu bu?"

"Knightsbridge ve Kensington arasındaki hanın az ilerisinde. Laney'nin evinden dö-dönüyordum. Üstelik hava da a-aydınlıktı ve ça-çantamı aldılar. Gerçi içinde çok fazla şey yoktu."

"Şanslıymışsın," dedi Kont. "Ama yine de anlayamıyorum. Yanındaki adamlar haydutlara karşı bir şey yapmadı mı?"

"Jeffries si-silahını yanına almamıştı. Arabacı bunu bana daha sonra söyledi."

"Ah!" dedi Kont. "Bu konuda bana da bir açıklama yapmak zorunda kalacağı kesin."

Tabağına enginar servisi yapmakta olan Horatia Konta baktı ve "Lü-lütfen onlara kızma, Rule. L-Laney'nin evinde bu kadar uzun süre ka-kalmak benim hatamdı. Ayrıca Jeffries silahı olsa da bir şey yapamazdı; çünkü onlar ço-çok kalabalıktı. Hepsinin de silahı vardı!" dedi.

"Oh!" dedi Rule. Gözlerini kıstı ve "Kaç kişilerdi?" diye sordu.

"Üç kişilerdi."

Lord kaşlarını kaldırdı. "Beni şaşırtıyorsun, Horry. Üç adam yolunuzu kesti, öyle mi?"

"Evet ve hepsi ma-maskeliydi."

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedi Lord. "Sadece çantanı aldıklarına eminsin değil mi? Benden bir şey saklamıyorsun ya?"

"Evet ama bir tanesi yüzüğümü almaya çalıştı. Aslında eğer bizi kurtarmaya gelmeseydi, istedikleri her şeyi alabilirlerdi. Çok romantik değil mi?"

"Gerçekten çok şanslıymışsın," dedi Kont. "Peki kurtarmaya gelenin kim olduğunu sorabilir miyim?"

"Lord L-Lethbridge!" dedi Horatia. Bu ismi söylerken sesinde küstah bir tonlama vardı.

Kont bir süre sessiz kaldı. Sonra şarap şişesine uzandı ve kadehini doldurdu. "Anlıyorum," dedi. "Demek o da Knightsbridge'ymiş. Ne tesadüf!"

"Evet, çok garip değil mi?" dedi Horatia. Lordun öfkeli bir çıkış yapmamasına memnun olmuştu.

"Tam vaktinde yetişmiş," dedi Lord. "Bütün o silahlı adamlarla tek başına mı mücadele etti?"

"Evet hem de silahsız. Dörtnala geldi ve haydutlar da kaçtı."

Kont konu ilgisini çekmiş gibi başını yana eğdi. "Peki ya sonra?" diye sordu.

"Oh, so-sonra ondan benimle e-eve kadar gelmesini istedim. İtiraf etmeliyim ki Rule, ba-başlarda biraz itiraz etti. Fakat ben ısrar ettim ve o da ka-kabul etti." Horatia derin bir nefes aldı. "Sa-sana söylemem gereken bir şey var. Bi-biz arkadaş olmaya karar verdik."

Kontun gözleri Horatia'nın gözlerine odaklandı. "Bana duyduğun güven için minnettarım tatlım. Peki bu konuda benim onayımı mı bekliyorsun?"

Horatia birden kendine hakim olamadı ve "Lord Lethbridge se-senin bu fikirden hoşlanmayacağını söyledi," dedi.

"Ah, öyle mi?" dedi Lord. "Ondan hoşlanmama sebebimi de söyledi mi?"

"Ha-hayır ama benim için u-uygun biri olmadığını söyledi ve be-ben de onun adına çok üzüldüm. Sonra de e-etraftakilerin söyleyeceklerinin umrumda olmadığını ve onu tanımak istediğimi söyledim."

Kont peçetesiyle ağzını sildi. "Anlıyorum. Diyelim ki ben bu arkadaşlığa itiraz ediyorum. O zaman ne yaparsın?"

Horatia karşı çıkmaya hazırdı. "Ne-neden Lordum?"

"Sanırım Lord sana bu itirazımın sebeplerini açıklamıştır," dedi Rule.

"He-hepsi de çok saçma ve kaba!" dedi Horatia.

"Korkarım ki öyle," dedi Rule.

"Ve," dedi Horatia "Lord L-Lethbridge'le arkadaş o-olmama itiraz e-etmenin hiçbir faydası yok; çünkü onu tanımak istiyorum!"

"Merak ediyorum da itiraz etmek yerine rica etsem; yine de Lethbridge'le arkadaşlık kurmakta ısrar edecek misin?"

"Evet," dedi Horatia. "Ondan ho-hoşlanıyorum ve saçma sapan önyargıların ku-kurbanı olmayacağım."

"Yemeğini bitirdiysen sevgilim, operaya gidelim mi?" dedi Rule.

Horatia gururunun incindiğini hissederek masadan kalktı.

Rule'un da yöneticileri arasında olduğu İtalyan Opera Salonu'nda *Iphiginie en Aulide* gösteriliyordu. Paris'te büyük başarı yakalayan bu eserin orijinali de Fransızcaydı. Kont ve Kontes Rule ilk perdenin ortalarına doğru geldiler ve yeşil locadaki bölmelerden birine geçtiler. Salon ışıl ışıl parlıyordu ve herkes son moda giysileriyle gelmişti. Bazılarının sanat için orada olmadığı kolaylıkla anlaşılıyordu. Dikkat çekmek ve pahalı giysilerini göstermek için gelmişlerdi. Kont March gibi birkaç kişi de gözlüğünü takıp pür dikkat sahneye odaklanmış, oyun sonrası yakınlaşabilecekleri bir dansçı var mı diye sahnede yüzleri inceliyorlardı. Bu yapmacık kalabalığın arasında Bay Walpole gibi ağırbaşlı kişileri de görmek mümkündü. Bay Walpole, Leydi Hervey'nin locasındaydı ve kesinlikle dikkat çekiciydi. Bazı genç centilmenler de localardaki bayanların etrafına toplanmış, onlara komplimanda bulunuyorlardı. Saat üçe kadar Almack'larda kağıt oynayan Bau Fox, beraberinde misafirlerini de getirmişti. Lord Carlisle da yanlarındaydı. Ve tabii ki Bay Crosby Drelincourt da yeni kıyafetleri ve bastonuyla yerini almış, gözlüğünün ardından dikkatle oyunu izlemeye çalışıyordu. Bay

Fox'un misafirleri kristal nişadırruhu şişelerinin kapaklarını bir açıyor, bir kapatıyorlar ve Buck ailesinin ihtişamı yanında sönük kalıyorlardı. Hepsi de çok şık giyinmişlerdi. Kıyafetleri onların hemen fark edilmelerine neden oluyordu. Dışarıdan bakıldığında çok seçkin görünseler de eğlence anlayışları oldukça kabaydı. Bu tür insanları horoz dövüşlerinde görmek hiç de şaşırtıcı olmazdı. Lord Winwood ise operanın ilk perdesinden çok etkilenmişti ve Bay Farnaby ile hararetli bir tartışma içine girip ertesi akşam Broughton Tiyatrosu'nda oynayacak Bloomsbury Tiger adlı oyunu konuşuyordu. Oysa o da bir gece önce Roundhouse'a gidip boks yapmıştı ve son derece yorgundu. Bu yorucu eğlencenin ardından lordun bir gözü morarmıştı ve Bay Drelincourt ona korkuyla bakıyordu.

İlk perde sona erdiğinde herkes gecenin asıl ilgilendikleri kısmına başladı. Leydiler localarından genç centilmenlere el sallıyor; onlar da bağlılıklarını bildirmek ve sohbete koyulmak için localara gidiyorlardı.

Rule'un locası da kısa süre içinde Horatia'ın arkadaşlarıyla doldu. Lord Bay Dashwood'un locaya gelmesinin ardından oradan ayrıldı ve anlaşabileceği arkadaşlarının yanına gitti. Çiçekbahçesinde Bay Selwyn'le sohbet edip gülmeye başladı. Yanlarına yaklaşmakta olan bir grup beyefendinin arasından localara baktı ve gördüğü bir şey karşısında fikrini değiştirdi. Üç dakika sonra Leydi Massey'in locasında görüldü.

Lord evlenmiş olmasına rağmen Leydi Massey'den ayrılmamıştı ve bu tür sosyal ortamlarda onun yanında görünmekten çekinmiyordu. Leydi Massey hem şaşkınlık hem de kazanmışlık hissiyle elini Rule'a uzattı. "Lordum! Sör Willoughby'i tanıyorsunuz değil mi? Ve Bayan Cloke'u tabii," dedi. "Iphigbrie'i beğendiniz mi Sör? Lord Lethbridge ve ben Marin-ozza'nın eskisi kadar iyi olmadığını düşünüyoruz. Siz ne dersiniz?"

"Doğruyu söylemek gerekirse," dedi Rule. "Ben geldiğimde kendisi sahneyi terk ediyordu." Sonra arkasına döndü. "Ah, Lethbridge!" dedi sakin bir ses tonuyla. "Ne hoş bir tesadüf! Sanırım sana borçluyum, değil mi?"

Leydi Massey keskin bakışlarla olan biteni izliyordu. Kont locanın arkasına ilerledi ve Lethbridge'in yanında durdu. Sör Willoughby Monk'un iri yarı varlığı, arkada yaşananları görmesini engelliyordu.

Lethbridge başıyla selam verdi. "Böyle düşünmenize sevindim, Lordum," dedi. Çok kibar davranıyordu.

"Kesinlikle böyle düşünüyorum!" diye ısrar etti Rule. Konuşurken gözlüğüyle oynuyordu. "Sizin bu öğleden sonra gösterdiğiniz, nasıl desem, şövalye ruhlu davranışınız beni büyüledi."

Lethbridge'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Öyle mi, Lordum? İnanın oldukça önemsiz bir mevzu."

"Fakat sizi temin ederim ki beni kendinize hayran bıraktınız," dedi Rule. "Üç kişiyle mücadele etmeniz. Üç kişilerdi, değil mi? Ah evet! Yanınızda silah olmadan üç zavallı haydutun karşısına çıkmak büyük cesaret ister. Gerçi siz her zaman cesurdunuz, öyle değil mi sevgili Lethbridge? Böylesine bir cesaret herkesin nefesini kesecek kadar etkileyici olabilir!"

Lethbridge gülümseyerek cevapladı. "Sizin nefesinizi kesebilmek bile büyük bir başarı değil midir, Lordum?"

"Ah!" dedi Kont iç geçirerek. "Fakat sevgili Lethbridge, korkarım yakında seni taklit etmeye başlayabilirim. Böyle cesur hareketler yapıp senin nefesini kesmeyi deneyebilirim."

Lethbridge elini kılıcının kabzasını tutmak ister gibi beline koydu. Kılıcı yoktu ama Kont bu hareketi fark edip dostça bir tavırla "Haklısın, Lethbridge! Birbirimizi ne kadar iyi anlıyoruz!" dedi.

"Yine de Lordum," dedi Lethbridge, "bu hareket sizi oldukça zorlayabilir."

"Fakat bir şekilde gücümün arttığını hissediyorum," dedi Lord. Sonra da arkasına dönüp Leydi Massey'e saygılarını sundu.

Karşılarındaki locada kalabalık gittikçe azalıyordu. Sadece Leydi Amelia Pridham, Bay Dashwood ve Vikont Winwood kalmıştı. Bay Dashwood Vikontun bir gece önceki macerası hakkında sorular soruyordu. Leydi Amelia ise bu saçma eğlence yüzünden her ikisini de azarlamakla meşguldü. O sırada locaya Bay Drelincourt geldi.

Bay Drelincourt, kuzeni Rule'la konuşmak istiyordu ve onun locada olmadığını görünce morali bozuldu. Leydi Rule'un şımarık hareketleri bile can sıkıntısının geçmesine yardımcı olmadı. Leydi Rule kendi kendine şarkı söylüyordu:

"Musa yürüyor havalı havalı
Öyle bir kız bulmuş ki çok tatlı,
Küçük bir şapka var tepesinde, topuz saçlı..."

Bay Drelincourt'un yüzü kızarmaya başladı ve Leydi Rule'un şarkısını bölerek söze girdi. "Kuzenimi görmeye gelmiştim madam!"

"Burada değil," dedi Horatia. "C-Crosby, peruğun tıpkı şarkının so-son mısrası gibi. Biliyorsun değil mi? Sözleri aynen şöyle: *Kafalarında beş kuruşluk saçla, düşer leydilerin peşine.* Oysa hiç kimsenin gözlerine hitap etmez!"

"Oldukça komik sözler madam," dedi Bay Drelincourt. "Rule'u yanınızda gördüğümden eminim."

"Evet ama bi-biraz önce çıktı," dedi Horatia. "Oh ne kadar büyük bir yelpazeniz var! Leydi Amelia, bakın! Bay Drelincourt benimkinden daha güzel bir yelpaze ile ge-gelmiş!"

Bay Drelincourt yelpazesini kapattı. "Demek çıktı. Görünüşe göre kuzenim seni kullanmış sevgili gelinimiz!" Elindeki dürbünle karşılarında duran locaya baktı ve gülmeye başladı. "Ken-

dine daha çekici bir eğlence bulduğuna eminim. Aman Tanrım, Leydi Massey! Affedersin kuzenim, yanında böyle konuşmamalıydım! Seni temin ederim ki şaka yaptım, ufacık bir şaka! Niyetim seni incitmek değildi. Sadece karşıda duran satenler içindeki güzelliğe bakıyordum!"

İlginç bir şeyler olduğunu anlayan Vikont Winwood sandalyesinden kalktı ve karşıya bakmaya başladı. Fakat Leydi Amelia'nın olanları fark etmesini istemiyordu. Leydi Amelia'ya başıyla Bay Drelincourt'u işaret etti ve leydi hemen ayağa kalkıp adamın yanına gitti. "Demek sen geldin, Crosby. Locama kadar bana eşlik eder misin. Tabii eğer beni destekleyecek kadar güçlüysen."

"Memnuniyetle bayan!" dedi Bay Drelincourt ve locadakilere selam vererek Leydi Amelia ile birlikte oradan uzaklaştı.

Bay Dashwood, Horatia'nın yüzündeki endişeli ifadeyi gördü ve öksürerek varlığını hatırlatmak istedi. Sonra da Vikonta selam vererek oradan ayrıldı.

Horatia, kaşlarını çatarak kardeşine döndü. "Ne de-demek istedi P-Pel?" diye sordu.

"Ne mi? Kim?" diye sordu Vikont.

"C-Crosby! Onu duymadın mı?"

"O küçük solucan mı? Tanrı aşkına hiçbir şey demek istemedi. Ne diyebilir ki?"

Horatia karşıdaki locaya baktı. "Söylememesi gereken şeyler söylemiş. Sen de geçen gün Leydi Massey hakkında bir şeyler söylemiştin."

"Söylemedim!" dedi Vikont. "Tanrı aşkına saçma sapan sorular sormayı kes, Horry!"

Gözleri öfke ile parlayan Horatia "Anlat P-Pelham!" diye çıkıştı.

"Anlatacak bir şey yok," dedi Vikont. "Massey'in kötü bir ünü var o kadar!"

"Pe-pekala," dedi Horatia. "O zaman Rule'a sorarım."

Vikont bu tehdit karşısında ciddileşti. "Hayır, sakın bunu yapma! Kahretsin, soracak hiçbir şey yok ki!"

"Be-belki Crosby anlatır," dedi Horatia. "Ona soracağım."

"O pislik herife hiçbir şey sormayacaksın!" dedi Vikont. "Sadece yalan söyleyecek ve saçma skandalları anlatacak. Bence bu konunun peşini bırak!"

Horatia dikkatle kardeşine baktı. "R-Rule, Leydi M-Massey'e aşık mı?" diye sordu.

"Oh, öyle bir şey yok!" dedi Vikont. Kardeşini ikna etmek ister gibiydi. "Bu tür kaçamak ilişkiler, aşk sayılmaz. Unut gitsin, Horry. Rule popüler bir adam! Böyle şeylerin bir önemi yok. Herkes zaman zaman yapar."

Horatia, Leydi Massey'in locasına baktı ama Kont orada değildi. Konuşmaya başlamadan önce yutkundu "Biliyorum. Lütfen bunu dert ettiğimi dü-düşünme. Çünkü etmiyorum. Keşke ö-önceden bilseydim."

"Doğruyu söylemek gerekirse, ben de senin bildiğini sanıyordum," dedi Pelham. "Bunu herkes biliyor. Ayrıca sen de Rule'la aşk için evlenmedin."

"Ha-hayır, bizim aşk evliliği değil tabii ki" diye onayladı Horatia ama üzgün olduğu her halinden belliydi.

Bölüm 9

Lord Lethbridge ve Leydi Rule'un arkadaşlıklarını sürdürmeleri sandıklarından çok daha zor olmuştu. Her ikisi de üst düzey toplantılara katılmayı sevdikleri için gittikleri her evde karşılaşıyorlar ve bir araya geliyorlardı. Vauxhall'da, Marylebone'da ve hatta Astley Amfitiyatrosu'nda yan yana görüldüler. Horatia, kardeşi Charlotte Winwood'u da Astley Amfitiyatrosu'na götürmüş, sirki birlikte izlemelerini istemişti.

"Yine de," dedi, "itiraf etmeliyim ki asil hayvanlar olan atların saray dansı yapmalarının komik olduğunu düşünmüyorum. Bunu da senden gizlemeyeceğim, Horatia. Hayvanların insanları taklit etmeye zorlanmaları kadar iğrenç bir şey yok bence."

Bayanlara eşlik eden Bay Arnold Gisborne, Charlotte'un bu görüşünden etkilenmiş ve mantıklı düşünceleri için kendisini tebrik etmişti.

Tam o anda tesadüfen kendisi de sirke gelmiş olan Lord Lethbridge, locaya girdi. Bayan Winwood ve Bay Gisborne'la selamlaştıktan sonra Horatia'nın yanına oturdu ve ikisi koyu bir sohbete daldı.

İlanlarda yerden 4 metre yukarı zıplayabildiği söylenen gösteri ustası trompetler eşliğinde salona girdi ve aynı anda havaya iki el ateş edildi. Horatia "Size bir da-davetiye gönderdim ama fırtına-partime gelmediniz. Bu hiç de arkadaş canlısı bir hareket değildi, ne dersiniz?", diye sordu.

Lord gülümsedi. "Lord Rule'un beni evinde görmekten hoşlanacağını düşünmüyorum madam."

Horatia'nın yüzü asıldı. "Oh, bu konuda e-endişelenmemelisiniz. Lordum ba-bana karışmaz ya da ben ona. Almack'ların Cuma günkü balosuna gelecek misiniz? Anneme Charlotte'u da gö-götüreceğime dair söz verdim."

"Şanslı Charlotte!" dedi Lord.

Neredeyse bütün genç bayanlar Lord Lethbridge'in bu konudaki düşüncelerini onaylayabilirdi ama Charlotte bu tür eğlencelerden hiç hoşlanmazdı ve bu konuşma esnasında da Bay Gisborne'a bu konudan bahsediyordu.

"Ben de dans partilerini aşırı bulurum," dedi Bay Gisborne. "Fakat Almack'ların baloları son derece soyludur ve Ranelagh'da ya da Vauxhall Bahçelerinde yapılan eğlencelere benzemez. Aslında Carlisle House'da yapılan eğlencelerin sona ermesi, bu tür aşırılıkların ortaya çıkmasına neden oldu."

"Bunu ben de duymuştum," dedi Charlotte. Yüzü kızarmıştı. "Maskeli balolar ya da diğer dekor gerektiren eğlenceler güzel olabilir ama diğerleri hakkında pek bir şey söyleyemem."

Bayan Winwood gerçekten şanslıydı. Çünkü Almack'ların hiçbir balosunda aşırıya kaçıldığı görülmemişti. King Caddesi'ndeki salon adeta Almack'ların Merkezi haline gelmişti. Balolar o kadar ayrıcalıklıydı ki cemiyet dışından kimse kabul edilmezdi. Bayan Fitzroy ve Leydi Pembroke'un da aralarında olduğu bir grup soylu bayan gerekli düzenlemeleri yapar ve yılın üç ayı balolar, yemekler ve iskambil partileri verilmesine önayak olurlardı. Bay Almack, İskoçya kökenliydi ve hem aksanı hem de kostümleri geçmişini açıkça yansıtırdı. Bayan Almack her zaman çok şık giyinirdi ve çay partileri vermeyi çok severdi. Almack'ların balolarının gerçekleşeceği salon eskiden düğün törenlerinin yapıldığı bir yerdi. Bayan Winwood, Charlotte'u kardeşi Horatia ile bir-

likte bu baloya gitmeye ikna etmişti. Sağlık sorunları nedeniyle bu tür eğlencelere katılmasına imkan yoktu ama Charlotte gibi genç bir bayan böyle yerlerde boy göstermeliydi. Anne Winwood bir kez daha kusursuz bir evlilik yapan kızı Horatia'ya minnettar olmuştu.

Lord Winwood ve arkadaşı Sör Roland Pommeroy, Horatia'ya eşlik ediyorlardı. Sör Roland son derece nazik bir insandı; ancak Vikont onun kadar ince düşünceli değildi. "Seni bir ara cezalandırmalıyım, Horry, dans etmekten nefret ettiğimi bilmiyor musun?" dedi kardeşine. "Etrafında bir sürü insan var ve hepsi sana eşlik etmek için can atıyor. Neden beni seçtin ki?"

Fakat Horatia sadece kendisinin bildiği bir nedenden ötürü kardeşini yanında istiyordu. Vikont bütün gece boyunca dans etmeyeceğini ve belki de gidip iskambil oyunlarına dalacağını söyleyerek uzaklaştı. Horatia, oyun konusunda kardeşine itiraz etmeyeceğini; çünkü o yanında olmadan daha iyi bir partner bulacağını biliyordu. Eğer Vikont kardeşinin aklından geçenleri bilseydi, yanından bir an için bile ayrılmazdı.

Vikont kız kardeşlerini King Caddesi'ndeki baloya getirmişti. Açılış dansını Horatia ile yaptı ve sonra da Charlotte'la dans etti. Horatia'nın arkadaşlarının gelmeye başladığını görünce daha eğlenceli vakit geçirmek için oyun salonuna geçti. Oyunların danstan daha eğlenceli olduğunu düşünüyordu ve ona göre balonun amacının dans değil kağıt oyunları olması gerekiyordu. İçeri girdiği anda arkadaşı Geoffrey Kingston'ı görmüştü. Hiç şüphesiz ki Bay Kingston kumar masasında kendisine eşlik edecekti.

Lord Lethbridge mavi saten takımıyla salona girdi ve oldukça yakışıklı görünüyordu. Onu ilk gören Charlotte oldu. Charlotte Astley'de kendilerine katılan bu centilmeni hemen tanımıştı. Lord, Horatia'nın yanına geldiğinde Charlotte onları incelemeye başladı. Çok yakın değillerdi; hatta arkadaş oldukları hemen an-

laşılıyordu. Yine de Horatia'nın böylesi bir balo için fazla süslenmiş olduğunu düşünmüştü. Şimdi bütün bu abartılı kurdelelerin ve dantellerin bu centilmenle ilgili olmasından korkuyordu. Kardeşi ikinci kez Lord Lethbridge'in koluna girmiş dans etmek üzere yanından ayrılırken, onunla göz teması kurmaya çalıştı. İçten içe onu vazgeçirmek istiyordu.

Horatia bu bakışı görmezden geldi. Fakat Lethbridge, Charlotte'u görmüştü. Kaşlarını kaldırarak "Kardeşini kıracak bir şey mi yaptım? Gözlerindeki soğukluğu görünce şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedi.

Horatia ciddileşti. "Bu kez onu da-dansa kaldırmaman biraz kaba oldu sanırım."

"Fakat ben dans etmem ki," dedi Lethbridge.

"Bu-budala! Dans ediyorsun ya!" dedi Horatia.

"Ah, seninle," dedi Lord. "Bu farklı."

Dansın figürlerini ayak uydurarak birbirlerinden ayrıldılar. O an Lethbridge, Horatia'nın yanaklarının kızardığını fark etti ve memnun olmuşçasına gülümsedi.

Bu sözler Horatia'nın hoşuna gitmişti. Lethbridge'in dans etmediğini biliyordu. Lordu dans ederken görenlerin onlara imrenerek baktıklarını da biliyordu ve bundan mutluluk duyuyordu. Rule, Caroline Massey'i çekici buluyor olabilirdi. Ancak Leydi Rule hem kocasına hem de cemiyettekilere son derece gözde bir centilmeni kendi safına çekebildiğini göstermeye kararlıydı. Lethbridge'den sadece hoşlanmıyor, aynı zamanda onu amacını gerçekleştirmesine imkan tanıyan bir fırsat olarak görüyordu. Bay Dashwood, ya da genç Pommeroy gibi kolay elde edilen centilmenler ona bu imkanı sunamazdı. Lethbridge'in ünü dilden dile dolaşıyordu. Kibirli ve taş kalpli olarak bilinirdi. Horatia için ondan daha iyi bir aday olamazdı. Üstelik Rule da hiç hoşlanmıyordu. Böylesi çok daha iyiydi!

Horatia'nın ne yapmaya çalıştığını anlayan Lethbridge de kendi kartlarını son derece akıllıca oynuyordu. Eğer Horatia onun da kendince planları olduğunu anlasaydı, muhtemelen daha temkinli davranacaktı. O yüzden kıza hayranlık duyduğunu belirten ifadeler kullanıyor, alaycı tavırlarıyla onu ümitlendirmeye devam ediyordu. Aralarındaki yaş farkını hatırlatan ağırbaşlı tavırlar sergiliyor; onu eğlendiriyor ve kumar oynama tekliflerini reddediyordu. Sanki Horatia'yı fark etmemiş gibi birkaç saat başka bayanlarla ilgileniyor, onu gücendirmeyi seviyordu.

Tekrar yan yana geldiklerinde telaşla "Leydim, bu elbise!" dedi.

Horatia siyah ipek elbisesine baktı. "Ne-neden, ne oluyor?"

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Çirkin değil. Yalvarırım! Kötü olduğunu söylemek istemedim."

Horatia gözlerini kırpıştırdı. Dans etmek için ilerlerken, "Nedir öyleyse, lü-lütfen söyleyin!" dedi.

"Kırmızı olmalıydı!" dedi Lethbridge.

Dans sona erdiğinde Horatia, Charlotte ve Sör Roland'a katılmayı planlıyordu. Fakat Lethbridge koluna girdi ve onu içkilerin bulunduğu salona sürükledi.

"Pommeroy'la vakit geçirmeyi seviyor musun? Ben hiç hoşlanmıyorum."

"Ha-hayır; ama Charlotte orada ve belki..."

"Beni bağışlayın," dedi Lethbridge. "Fakat Charlotte'un yanında da eğlendiğimi söyleyemem. İzin verin size bir kadeh likör getireyim."

Bir dakika içinde geri döndü ve elindeki kadehi Horatia'ya uzattı. Kızın sandalyesinin yanında dikildi ve kendi şarabını içmeye başladı. Gözleri uzaklara dalıp gitmişti.

Horatia ona baktı ve neden kendisiyle ilgilenmeyi bırakıp uzaklara daldığını merak etmeye başladı.

"Neden kırmızı, lordum?" diye sordu.

Lord, ona baktı. "Kırmızı mı?"

"Kırmızı giymemi söylediniz."

"Aslında şu anda başka bir şey düşünüyordum."

"Oh!" dedi Horatia. Cevap hoşuna gitmemişti.

Lordun yüzünde beliren gülümseme gözlerinin ışıldamasını sağladı. "Neden bana hâlâ 'Lordum' dediğini anlamaya çalışıyorum."

"Oh!" dedi Horatia. Neşelenmişti. "Be-ben aslında..."

"Evet, siz aslında madam?"

"Sana nasıl hitap edebilirim ki?" diye sordu şüpheyle.

"Benim bir ismim var tatlım. Senin de öyle... Sen ayrıldıktan sonra sayıklamaya başlayacağım bir ismin."

"Be-benim burada olmamın sana bir şey i-ifade ettiğini sanmıyorum," dedi Horatia.

"Belli olmaz," dedi Lord. "Hadi el sıkışıp anlaşmaya varalım, Horry."

Horatia tereddüt etti. Lordun güldüğünü ve gamzelerinin çıktığını gördü. "Oh, pekala R-Robert!"

Lethbridge eğildi ve Horatia'nın elini öptü. Sonra da elini bırakmadı ve bir süre öylece kaldılar. "İsmimin bu kadar etkileyici olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Hadi ama!" dedi Horatia. "Eminim ki benden önce pek çok leydi ismini söylemiştir."

"Ama hiçbiri R-Robert demedi," diye yanıtladı Lord. Bu arada oyun salonundan dönen Vikont, Bayan Winwood'un kendisine gönderdiği mesajın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kardeşinin yanına gelip, "Charlotte, ne oldu?" diye sordu.

Charlotte, Pelham'ın koluna girdi ve bir pencere kenarına sürükledi. "Pelham, lütfen tekrar kart oynamaya gitme. Horry için endişeleniyorum."

"Neden, ne olmuş Horry'e?" diye sordu Vikont.

"Olan bir şey yok ama yine de onu bilirsin. Sürekli ilgilenmek iyi olur," dedi Charlotte. "Bir centilmenle iki kez dans ettikten sonra onun koluna girip buradan uzaklaşması ne annemizin ne de Lord Rule'un hoşuna gidecektir."

"Rule bu kadar bağnaz biri değildir. Horry kiminle gitti ki?"

"Geçen akşam Astley'de tanıştığımız centilmenle," dedi Charlotte. "Sanırım adı Lord Lethbridge."

"Ne?" dedi Vikont. "O herif burada mı? Pislik herif!"

Bayan Winwood, kardeşinin kollarını tuttu. "Demek korkularım yersiz değilmiş. Tanımadığım insanlara bu kadar soğuk durmam ama o Lordla tanıştığımız andan beri ters giden bir şeyler olduğunu sezmiştim. Güvenilmez olduğunu anlamıştım ve bu gece olanlar beni haklı çıkartıyor."

Vikont kaşlarını çattı. "Öyle mi? Aslında beni ilgilendirmez ama ben de Horry'i bu konuda uyarmıştım. Eğer Rule en kısa zamanda bu duruma müdahale etmezse, onun hakkında yanılmışım demektir. Horry'i bir de sen uyarabilirsin."

Bayan Winwood gözlerini kırpıştırdı. "Yani bütün söyleyeceğin bu mu, Pelham?"

"Ne yapabilirim ki?" diye sordu Vikont. "Gidip Lethbridge'e kılıç çekerek Horry'i elinden almamı mı istiyorsun?"

"Ama..."

"Hayır bunu yapmayacağım," dedi Vikont. "O, kılıç kullanmakta çok iyidir." Bayan Winwood duyduklarından hiç memnun olmamıştı.

Vikont kardeşinin yanında umursamaz bir tavır takınmıştı ama konuyu Lord Rule'la konuşmaya karar vermişti. Böylesi daha uygun olurdu.

Oyun odasına giderken Rule'la karşılaştı ve oldukça neşeli bir sesle, "Bu kadar olur, tesadüfün böylesi! İşte görmek istediğim adam!" dedi.

"Ne kadar istiyorsun, Pelham?" diye sordu Lord.

"Aslında bana biraz borç verebilecek birini arıyordum ama kaybettiğini nereden anladın?"

"İçgüdü diyelim Pelham, sadece içgüdü!"

"Pekala bana elli pound lazım ve yarın ödeyeceğime söz veriyorum. Şansım dönecek eminim."

"Neden bu kadar eminsin?" diye sordu Rule. Bir yandan da çeki uzatıyordu.

Vikont çeki cebine koydu. "Sana borçluyum. Yemin ederim ki iyi bir adamsın. Neden bu kadar eminim biliyor musun? Karşımdaki adam son bir saattir hep kazanıyor ve kimse sonsuza dek kazanamaz. Bu arada Rule, sana söylemem gereken bir şey var. Çok önemli değil ama kadınları bilirsin. Tavşan gibi oradan oraya koştururlar!"

"Daha iyi tarif edilemezdi," dedi Lord. "Şimdi bana her şeyi gönül rahatlığı ile anlatabilirsin, Pelham."

"Kahretsin, zaten ne söyleyeceğimi biliyorsun değil mi?" diye söylendi Vikont. "Horry'i onun tehlikeli biri olduğu konusunda uyardım. Ama kadınlar gerçekten budala olabiliyor!"

"Sadece kadınlar değil," dedi Rule. "Bana bir iyilik yapar mısın, Pelham?"

"Ne olursa!" dedi Vikont. "Memnuniyetle!"

"Çok küçük bir iyilik. Eğer Horry'i uyarmaya bir son verirsen çok memnun olurum."

Vikont şaşırmıştı. "Nasıl istersen. Fakat Lethbridge'in kardeşimle dans ettiğini görünce sana anlatma ihtiyacı duydum."

"Ah, Pelham!" Vikont tekrar oyun odasına dönüyordu ki lordun sesini duydu. "Ben de onu uyarmayacağım," dedi Rule.

"Oh!" dedi Vikont. O anda Lordun ne yapmak istediğini anlamıştı. "Benim işleri berbat etmemi istemiyorsun sanırım."

"Görüyorsun ya, sevgili Pelham. Ben senin sandığın kadar saf değilim."

Vikont gülümsedi ve işlerine karışmayacağına dair söz verdi. Sonra da kart oyunlarına geri döndü. Ertesi gün Grosvenor Meydanı'na gitti ve Rule'a olan borcunu ödedi. Belli ki şansı yaver gitmişti.

Vikont eline geçen fırsatı kaçırmadı ve şansı bir hafta boyunca onun yanındaydı. Her gün oyun salonlarındaydı ve bir gecede dört bin kazandı. Çarşamba günü altı bin kaybetti ama Perşembe günü kaybını telafi etti. Cuma günü Almack'ların masasında yerini aldı.

"Ne yapıyorsun, Pel? Artık bıraktığını sanıyordum!" dedi Sör Roland Pommeroy. Çarşamba günü yaşanan felaketi gözleriyle görmüştü.

"Bırakmak mı? Haydi oradan!" dedi Vikont. "Şansım geri döndü." Bileklerine deri kolluklar geçirdi. "Salı günü kolaylıkla yendiğim Sally Danvers da burada."

"Sen delisin, Pel!" dedi Bay Fox. "Sally Danvers şimdiden dört kızı da elinde tutuyor!"

"Deliler lanetlidir!" dedi Vikont. "Kazanacağımın haberini önceden aldım ben!"

"Sonunda kazanan hep o kadın olmuştur!" dedi Bay Boulby.

"Mirasyedi midir?" dedi Vikont. "Hem de çifte miras. Çünkü ikizleri olduğunu biliyorum."

Bu ilginç konuşmanın ardından kimse Vikontu vazgeçiremeyeceğini anlamıştı. Tedbirli centilmenlerden biri o salondan ayrılıp oyuncuların maske takarak ifadelerini gizlediği bir diğer salona geçti.

Vikont geceye şanslı başlamıştı ama sonlara doğru dalgalanmalar yaşamaya başladı. Başlarda iki koyup üç kazanıyordu. Bay Fox, tefecilerin salona gelmeye başladığını fark etti. Belki

de Vikontu ağlarına düşürmeyi hedefliyorlardı. Sonra üç koyup beş kazanmaya başladı. Geceyarısı olduğunda kazancı epey katlanmıştı. Her zaman kaybeden biri olan Bay Fox, üçüncü şişe şarabını açtı.

Salonda iki masa vardı. Her ikisi de yuvarlaktı ve yirmi kişi alacak kadar büyüktü. Masalardan biri oyuncu başına bin şilin, diğeri de dört yüz şilin kuralına göre ayrılmıştı. Oyuncuların yanında içkilerini tazeleyen izleyiciler dikiliyordu. Salon büyük şamdanlara yerleştirilmiş mumlarla aydınlatılıyordu. Masa o kadar aydınlıktı ki Vikont dahil tüm oyuncular gözlerine deri maske takıp ışıktan korunuyorlardı. Dört yüz şilin masasında oynayan oyuncular ise şapkaları ile dikkat çekiyordu. Bay Drelincourt da bu masada oynayanlar arasındaydı. Şapkaları hem gözlerini koruyor hem de peruklarının güzel görünmesini sağlıyordu. Bay Drelincourt'un şapkası çiçekler ve şeritlerle süslenmişti. Mavi takımının yerine bu gece işlemeli bir ceket giyiyordu ve masada oturmuş çayını yudumlarken göz kamaştırıcı bir yağlıboya tablo gibi görünüyordu. Oyun masalarında şapka ve işlemeli ceketle oturanların sayısı küçümsenemeyecek kadar fazla olduğu için bu gece kimse kendisiyle alay etmiyordu.

Çoğu zaman sessizliği bozan tek şey zarların yuvarlanması ya da oyunculardan birine mesaj iletmek için gelen uşaklardı. Fakat zaman zaman can sıkıcı konuşmalar da oluyordu. Saat biri biraz geçe dört yüz şilin masasında bir sohbet başladı. Oyunculardan biri şansının dönmesi için dua ederek zarları attı. Bu sırada biri-leri bir tür skandal hakkında konuşmaya başladı ve atılan kahkahalar Lord Cheston'ı rahatsız etti. Dikkati dağıldığı için rastgele attığı zarlar onun zararına olmuştu.

"Beşe yedi ve üçe iki" dedi vale.

Artan bahisler diğer masadan gelen seslerin azalmasına yol açtı. Tekrar sessizlik çöktüğünde Lord Cheston nişadırruhu şişe-

sini açtı. Bu esnada Bay Drelincourt'un sesi bütün salonda tüm netliği ile çınladı.

"Oh, Lordum söylemeliyim ki Lord Lethbridge'in kuzenimin kekeme gelinini baştan çıkarması tam bir başarı!" dedi Bay Drelincourt ve gülmeye başladı.

Yeterince şarap içmiş olan Vikont tam yeni doldurduğu kadehi ağzına götürmek üzereydi ki bu talihsiz açıklamayı duydu. Gök mavisi gözleri öfkeyle parladı. "Canın cehenneme!" diye haykırdı ve etrafındakilerin onu tutmasına fırsat vermeden sandalyesinden fırladı.

Sör Roland Pommeroy, onu kolundan tuttu. "Pel, lütfen Pel! Sakin ol!" "Tanrım o çok sarhoş," dedi Bay Boulby. "İşte yeni bir skandal! Pelham, Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyorsun?"

Fakat Vikont, Pommeroy'dan kurtuldu ve doğruca diğer masaya yöneldi. Ne yapmak istediğinden son derece emin görünüyordu.

Bay Drelincourt, kendisine doğru gelmekte olan adamı gördü ve yutkundu. "Seni kahrolası pislik, al bakalım!" diye bağırdı Vikont.

Bir an yaşanan şaşkınlıktan dolayı sessizlik oldu. Bay Drelincourt hâlâ oturuyordu ama yüzünden şarap damlıyordu. Vikont bu hareketin ardından eğlenmişe benziyordu.

Bay Fox, diğer masadan geldi ve Lord Winwood'un kolunu tuttu. Sonra da Bay Drelincourt'a dönerek "Özür dilesen iyi olur, Crosby," dedi. "Pelham, kendine gel! Bunun için değmez, gerçekten!"

"Kendine gelmek mi?" dedi Vikont öfkeyle. "Ne dediğini sen de duydun, Charles! Sence öylece oturup bu herifin..."

"Lordum," dedi Bay Drelincourt. Ayağa kalkmış, yüzünü siliyordu. "Ben... Ben öfkenizin nedenini anlayabiliyorum. Beni tamamen yanlış anladınız! Eğer sizi kıracak bir şey söylediysem..."

Bay Fox hemen söze girdi. "Bırak gitsin, Pel! Bir skandala yol açmadan kardeşin adına dövüşmenin imkanı yok!"

"Kahretsin, Charles!" dedi Vikont. "Ben bu işi kendi yolumla çözeceğim. Bu adamın şapkasını hiç beğenmedim!"

Bay Drelincourt şaşkınlıkla bir adım geri attı. Birileri kahkaha ile gülmeye başlamıştı. Sör Roland, "Bu çok mantıklı bir sebep. Onun şapkasını beğenmedin. Tanrım gerçekten de çirkin! Haklısın, ben de beğenmedim!" dedi.

"Hayır, asıl ben beğenmedim!" dedi Vikont. "Pembe güller, şeritler, karmarışık bir şey! Kahretsin, bu çok aşağılayıcı bir şapka, ben şahsen çok alındım!"

Bay Drelincourt'un nefesi sıklaşmıştı. "Baylar, hepiniz şahitsiniz. Lordum tamamen kafayı yedi!"

"Demek kaçıyorsun ha!" dedi Vikont. Yanında duran Bay Fox'a güveniyordu. "O şapkayı bir daha takmayacaksın!" Birden Bay Drelincourt'un başındaki şapkayı yere attı ve topuklarıyla ezdi.

Bay Drelincourt, yüzüne dökülen bir kadeh şarabı görmezden gelmişti ama bu hareketin ardından o da sinirlenmeye başladı. Elleriyle başını yokladı. "Peruğum! Şapkam! Aman Tanrım, bu iş çığrından çıktı. Bu yaptığınızı ödeyeceksiniz Lordum! Bunun için benimle hesaplaşmanız gerekecek!"

"Bundan emin olabilirsin," dedi Vikont. "Ne zaman, nerede istersen! Kılıç mı silah mı?"

Yüzü solan ve sinirden titremeye başlayan Bay Drelincourt, Lordun yanında kimleri getireceğini sordu. Vikont, Sör Roland Pommeroy'a baktı. "Pom? Cheston?"

Her iki centilmen de onunla gelmekten mutlu olacağını belirttiler.

Bay Drelincourt sabah kendilerine gerekli bilgiyi ileteceğini söyledi ve salonu terk etti. Vikont, Horatia hakkında söylenenlere

öfkelenmişti ama şimdi öfkenin yerini bir tür memnuniyet aldı. Masaya döndü ve sabah sekize kadar oynamaya devam etti.

Öğlene doğru, Pelham hâlâ yatağında uyurken Sör Roland Pommeroy ziyaretine geldi ve uşağın ısrarlarına rağmen odasına girip onu uyandırdı. Vikont kalktı ve esneyerek arkadaşına baktı. Neler olduğunu anlamaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Hiçbir şey olmadı," dedi Sör Roland. Yatağın kenarına oturdu. "Her şeyi ayarladık, tam senin istediğin gibi."

Vikont yatarken taktığı başlığı çıkardı ve düşünmeye başladı. "Neyi ayarladınız?" diye sordu endişeyle.

"Bugünkü buluşmanızı dostum!" dedi Sör Roland. Şaşırmıştı.

"Buluşma mı?" Vikont tamamen uyanmıştı. "Birini mi davet ettim? Ne garip!"

Sör Roland gözlerini devirdi ve kalkıp havlulardan birini suya batırdı. Sonra da havluyu Vikonta uzatıp, yüzünü silmesini bekledi. Görünüşe göre işe yaramıştı. Çünkü Vikont "Biriyle kavga ettim değil mi? Kahretsin, başım çatlayacak gibi! Şu Burgonya şarabı gerçekten şeytanın ta kendisi!" dedi.

"Aslında dün gece çoğunlukla konyak içtin," dedi Sör Roland. "Hem de fazlasıyla."

"Öyle mi? Sanırım bir de şapka meselesi vardı. Şu pembe çiçekli, iğrenç şey... Hatırlamaya başladım." Başını ellerinin arasına aldı. Bu arada Sör Roland da oturmuş onu bekliyordu. Birden her şeyi hatırladı. "Tanrım! Crosby'i düelloya davet ettim!" dedi.

"Hayır," diye düzeltti Sör Roland. "O, seni davet etti. Sen adamın şapkasını ayağının altına aldın, Pel."

"Evet yaptım ama her şeyin sebebi bu değil," dedi Vikont. Kaşlarını çattı.

Sör Roland ağzında döndürdüğü kürdanı çıkardı. "Bak ne diyeceğim, Pel, bırak da her şeyin sebebi şu şapka meselesi olsun!"

Vikont onayladığını belirtircesine başını salladı. "Bu şeytanın işi olmalı," dedi. "Beni durdurmanız gerekirdi."

"Seni durdurmak mı?" diye bağırdı Sör Roland. "Birden kalkıp adamın yüzüne bir kadeh şarap döktün!"

Düşüncelere dalan Vikont hemen ayağa kalktı. "Tanrı biliyor ya bunu yaptığım için hiç de pişman değilim. Ne dediğini duymadın mı, Pom?"

"Sarhoştu," dedi Sör Roland.

"Söylediklerinin hepsi yalan," dedi Vikont. "Hem de hepsi Pom, anlıyor musun?"

"Tanrı aşkına, Pel, kimse inanmadı zaten! Kavga edeceksiniz ya yetmez mi?"

Vikont gülümsedi ve arkasına yaslandı. "Nasıl peki? Kılıçla mı, silahla mı?"

"Kılıçla," dedi Sör Roland. "Bu olayın ölümle sonuçlanmasını istemiyoruz. Pazartesi, saat 6'da Barn Elms'de."

Vikont onayladı, fakat dikkati dağıldı. Elindeki ıslak havluyu bir kenara attı ve arkadaşına baktı. "Ben çok sarhoştum Pom, hikayemiz bu tamam mı?"

Sör Roland, şaşkınlıkla Pelham'a bakıyordu. "Geri adım atmayacaksın, değil mi Pel?"

"Geri adım atmak mı?" diye sordu Vikont. "Kavgadan kaçmak mı? Eğer seni tanımıyor olsaydım, Pom, bu sözlerin yüzünden boğazına yapışmıştım!"

Sör Roland söylediklerine pişman oldu ve özür diledi.

"Sarhoştum," dedi Vikont. "Ve Crosby'nin şapkasını beğenmedim. Kahrolası şapkada pembe güller vardı, inanabiliyor musun? Cevabın nedir?"

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedi Sör Roland. "Öyle bir şapkayı Almack'larda takabilir. Ben de bazen takıyorum ama pembe güller... İşte buna imkan yok!"

"İşte bu kadar!" dedi Vikont. "Ben de çok sinirlendim. Hikayemiz bu!"

Sör Roland da bu hikayeyi onayladı. Sonra da şapkası ve bastonunu alıp odadan ayrılmak üzere kapıya yöneldi. Vikont yarım kalan uykusuna dönmeye hazırlanıyordu ama Sör Roland kapıyı açar açmaz gözlerini açtı ve Barn Elms'de kahvaltı siparişi vermesini istedi.

Pazartesi günü geldiğinde havayı kaplayan sis, öğleden sonra güzel bir gün olacağını müjdeliyordu. Bay Drelincourt, arkadaşları Bay Francis Puckleton ve Yüzbaşı Forde ile birlikte Barn Elms'e geldiğinde saat henüz altı bile olmamıştı. Yüzbaşının saatine bakıp, dakik olmaya çalışıyorlardı. "Önemli değil," dedi Yüzbaşı. "Biraz konyak iç ve yere sağlam basmaya çalış tamam mı, Crosby?"

Bay Drelincourt gülümseyerek onayladığını gösterdi.

Bu onun ilk kavgası olacaktı. Her zaman böyle sivri konuşmalar yapardı ama bu Cumaya kadar kimse ile kılıçları çekecek kadar ciddi bir tartışma yaşamamıştı. Almack'larda Vikontun üzerine yürüdüğünü görünce çok korkmuştu. Eğer Vikont şapkasını ve peruğunu yere atmasaydı, söylediği tüm o sözleri geri almaya hazırdı. Bay Drelincourt, görünüşüne her şeyden çok önem verirdi. Bu yüzden Vikontun hareketi onu deliye çevirdi. O anda Vikontu bıçaklamak istedi. Orada hemen kavgaya tutuşsalardı, geri çekilmeyeceğinden emindi. Maalesef içinde bulundukları ortam buna müsaade etmedi ve karşılaşma iki gün ileri alındı. Öfkesi yatışınca Pazartesi olacakları düşünmeye başladı. Hafta sonunu Angelo'nun *Ecole d'Armes* adlı dövüş sanatları eserini okuyarak geçirdi ve adeta kanı dondu. Savunma sanatlarını öğrenmişti ama kılıçla düello ilk kez yaşayacağı bir deneyimdi.

Yüzbaşı Forde, Vikont gibi bir rakip seçtiği için kendisini kutlamıştı. Vikontun dikkatsiz bir adam olduğunu ve kılıçlarla

arasının iyi olmadığını söylemişti. Kendisi de daha önce iki kez düelloya katılmıştı ve biri silahlı bir karşılaşmaydı. Bu oldukça tehlikeliydi. Bay Drelincourt, kılıçtan yana olduğu için Sör Roland'a müteşekkirdi. Yüzbaşı Forde, böylesi bir olay yaşanacağı için memnun görünüyordu. Bay Drelincourt'a iyi bir uyku çekmesini ve çok içmemesini öğütlemişti. Bu öğütleri harfi harfine uyan Bay Drelincourt, yine de huzursuz bir gece geçirdi. Yatağında dönüp durdu ve aklına sürekli korkunç sahneler geliyordu. Vikontun geceyi nasıl geçirdiğini merak etti ve çok içmesini umarak uykuya daldı. Keşka bir kaza geçirseydi ya da hastalansaydı! Belki de bu ani çıkışı için pişman olmuştu. Gün ağarırken bütün bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Çok cesur bir adam değildi ama gururluydu. Verdiği sözden geri dönemezdi.

Yanına ilk gelen Bay Puckleton'dı. Crosby giyinirken o da bir köşede oturmuş derin düşüncelerle arkadaşına bakıyordu.

"Forde kılıçları getirecek," dedi. "Nasıl hissediyorsun, Crosby?"

Bay Drelincourt'un midesinde tuhaf bir sancı vardı ama "Daha iyi olmamıştım!" diye cevap verdi.

"Kendi adıma konuşmam gerekirse," dedi Bay Puckleton, "Her şeyi Forde'a bırakırdım. Doğruyu söylemeliyim ki, Crosby, hiçbir zaman bir erkek gibi davranmadım. Bunu senden başka kimse için yapmazdım. Kan görmeye dayanamam. Nişadırruhu şişelerimi de yanıma aldım!"

Sonra Yüzbaşı Forde geldi. Kolunun altında uzun bir kılıf vardı. Lord Cheston da yanında bir doktorla birlikte gelecekti. Crosby acele etmeliydi; çünkü vakit yaklaşıyordu.

Sabah serinliği Bay Drelincourt'un içine işlemişti. Kendini paltosuna iyice sardı ve arabada ilerlerken arkadaşlarının konuşmalarını dinlemeye başladı. Ne Yüzbaşı ne de Bay Puckleton düello hakkında konuşuyordu. İkisi de günün gü-

zelliği, caddelerin sessizliği ve Devonshire Düşesi'nin fresk partisi gibi sıradan konulardan konuşuyordu. Bay Drelincourt bu umursamaz tavırları yüzünden arkadaşlarına kızdığını fark etti. Yüzbaşı düellodan bahsettiğinde de Vikontun nasıl bir rakip olacağını açıklamaya çalıştı. O anda kendini rahatsız hissetti ve hiç cevap vermedi.

Barn Elms'e geldiklerinde hemen hana girdiler ve karşılaşma yerine baktılar. Yüzbaşı saatinin biraz ileri olduğunu fark etti. Daha vakitleri olduğunu anladıklarında girip bir kadeh konyak içmeye karar verdiler. Bay Puckleton'un kulağına eğildi ve "Adamımızı yere sermek hiç de kolay olmayacak," dedi.

Konyak Bay Drelincourt'un yıkılan ümitlerini biraz olsun canlandırdı. Handan çıkıp karşılaşma alanına geldiklerinde biraz umursamaz bir ruh hali içine girdiğini fark etti. Yüzbaşı Forde dövüş için daha iyi bir yer olamayacağını söyledi. "Sana yemin ederim ki şu an seni kıskanıyorum, Crosby!"dedi.

Sonra tekrar hana girdiler ve o anda diğer araba geldi. Lord Cheston ve siyahlar içinde ufak tefek bir adam gelmişti. Herkesi nazikçe selamladılar. Önce Yüzbaşı Forde'la Bay Drelincourt'u birbirine karıştırdı ama hemen yaptığı hatayı anladı ve Crosby'e dönerek özür diledi.

"Sizi temin ederim ki bayım eğer benim hastam olmak zorunda kalırsanız, hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok. Temiz bir kılıç yarası, kurşun yarasından çok daha iyidir; yani çok farklıdır."

Lord Cheston nişadırruhu şişesini Bay Puckleton'a uzattı. "Daha önce bu tür bir karşılaşmada bulundun, değil mi Parvey?"

"Evet, elbette Lordum!" dedi doktor. "Bir tanesinde Bay Folliot, Hyde Park'ta ölümcül bir yara almıştı. Bunu şimdi söylemek istemezdim, Lordum. Üzücü bir hikaye. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Anında ölüverdi. Ne korkunç!"

"Anında öldü mü?" diye sordu Bay Puckleton. Yüzü solmuş-

tu. "Oh, ben böyle şeylere dayanamam, keşke gelmeyi kabul etmeseydim!"

Yüzbaşı söylendi ve Cheston'a döndü. "Sör Roland nerede Lordum?" diye sordu.

"Oh, Winwood'la birlikte geliyor," diye yanıtladı Cheston. "Eminim doğruca karşılaşma yerine geleceklerdir. Pom gidip Winwood'un ayık olduğuna bakmıştır. Pel'i uyandırmak ne kadar zordur, bilirsiniz."

Bu sözler Bay Drelincourt'un az da olsa umutlanmasını sağlamıştı. Belki Sör Roland arkadaşını zamanında yetiştiremezdi.

"Pekala," dedi Yüzbaşı. Saatine bakıyordu. "Artık yerlerimizi alalım mı beyler?"

Herkes bu teklifi onayladı. Önden Yüzbaşı gidiyordu. Arkasında Lord Cheston vardı. Bay Drelincourt ise arkadaşı Puckleton'ı takip ediyor ve doktora yakın durmaya çalışıyordu.

Doktor Parvey çimlere doğru eğilirken bir şeyler mırıldanmaya başladı. Cheston ve Yüzbaşı Ranelagh'daki gelişmelerden söz ediyorlardı. Bay Drelincourt boğazını temizledi ve söze girdi. "Eğer... Eğer O, benden özür dilerse kabul etmem gerekir, değil mi Francis?"

"Oh, evet, umalım da öyle olsun!" dedi Bay Puckleton. "Çok kan akarsa kendimden geçeceğimi biliyorum."

"Sarhoştu, siz de biliyorsunuz," dedi Crosby. "Belki de ona diklenmemeliydim. Eminim o da pişman olmuştur. Ben... Ben onun özrünü kabul etmeye hazırım."

Bay Puckleton başını iki yana salladı. "Bunu asla yapmaz," dedi. "Şimdiye dek iki kez düelloya katıldığını duydum."

Bay Drelincourt, sinirden gülmeye başlamıştı. "Umarım dün gece çok içmemiştir."

Bay Puckleton, Winwood gibi genç bir budalanın dahi bu denli tedbirsiz olabileceğine inanmıyordu.

Karşılaşma alanına geldiklerinde Yüzbaşı Forde kılıçları kılıfından çıkardı. Kadife zemin üzerinde duran iki kılıç da pırıl pırıl parlıyordu. Gün ışığı ne kadar keskin olduklarını daha da belirgin bir biçimde gösteriyordu.

"Altıya birkaç dakika var," dedi Yüzbaşı. "Adamınız geç kalmaz, değil mi?"

Bay Drelincourt öne çıktı. "Geç mi? Ben Lordun keyfini bekleyecek değilim! Eğer altıda burada olmazsa, benim karşıma çıkmak istemediğine inanır şehre geri dönerim."

Lord Cheston umursamaz bir tavırla yanıtladı. "Endişelenmeyin bayım, burada olacaktır!"

Uzaktan yolu görmek mümkündü. Bay Drelincourt bir süre yola baktı ve vakit ilerledikçe umutlanmaya başladı.

Fakat tam Puckleton'a saati soracakken (ki vaktin geldiğine son derece emindi), bir araba göründü. Yoldan hızla geliyordu. Çayıra açılan kapıdan içeri girdi.

"Ah, işte geldi!" dedi Yüzbaşı Forde. "Saat tam altı!"

Bay Drelincourt'un umutları hâlâ tükenmemişti. Vikont, Sör Roland Pommeroy'la birlikte arabadan indi. Akşamdan kalma olmadığı her halinden belliydi.

"Geç kalmadım, değil mi?" diye sordu. "Sevgili Puckleton, sevgili Forde. Hayatımda böyle güzel bir sabah görmemiştim!"

"Aslında çok fazla sabah gördüğün söylenemez, Pel," dedi Cheston. Gülüyordu. Vikont da güldü. Kahkahası Bay Drelincourt'u korkuttu.

Sör Roland kılıçları aldı ve ne kadar keskin olduklarına baktı.

"Aralarında bir fark yok," dedi Cheston.

Yüzbaşı, elini Bay Drelincourt'un omzuna koydu. "Hazır mısın? Ceketini ve peruğunu alayım."

Bay Drelincourt ceketini çıkarttı ve Vikontun çoktan gömleği ile kaldığını ve bir ağaç kütüğü üzerine oturup botlarını çıkarttığını gördü.

"Biraz konyak içer misin, Pel?" diye sordu Sör Roland. "Sıcak tutar."

Vikontun yanıtı Bay Drelincourt'un kulaklarında çınladı. "Kavgadan önce içilmez dostum. Dikkatini dağıtır!" Ayağa kalktı ve paçalarını kıvırdı. Bay Drelincourt, peruğunu Puckleton'un nazik ellerine bıraktı. Vikontun kollarının bu denli güçlü olduğunu daha önce fark etmemişti. Lord Cheston'ın kılıçları uzattığını gördü. Yutkundu ve hemen birini aldı.

Vikont da diğerini aldı ve esnekliğini test etti. Sonra da kılıcın ucunu yere değdirerek beklemeye başladı.

Bay Drelincourt yerini aldı. Artık yalnız kalmıştı ve Vikontla karşı karşıyaydı. Vikont sanki bir tür değişime uğramıştı. Yüzündeki alaycı ifade gitmiş ve yerini ciddi, yakışıklı bir ifadeye bırakmıştı. Gözleri sabitti ve ağzı da sımsıkı kenetlenmişti.

"Hazır mısınız beyler?" diye sordu Yüzbaşı Forde. "Hazır!"

Bay Drelincourt, Vikontun kılıcıyla birlikte selam verdiğini gördü. Kendisi de aynısını yaptı.

Vikont kendinden emin bir başlangıç yaptı ve Bay Drelincourt bu atağı savuşturdu. Fakat bunu bir avantaja dönüştürmeyi başaramadı. Şimdi refleksleri daha kuvvetli bir hal almıştı. Yüzbaşı Forde'un tavsiyelerini hatırlıyordu ve savunma yönünü güçlü tutmaya çalıştı. Rakibi tekrar saldırmaya hazırlanırken, o da bu düşüncelere boğulmuştu. Bir fırsatını bulup saldırdı ama Vikont hızla kendini savundu. O kadar hızlı karşılık vermişti ki Bay Drelincourt'un yüreği ağzına gelmişti. Hemen savunmaya geçti.

Alnından ter damlıyordu ve yorulmuştu. Bir an bir boşluk yakaladığını düşünüp saldırdı. Tam da o an omzunda buz gibi soğuk bir şey hissetti. Kılıç omzuna isabet etmişti. Elindeki kılıç yere düştü ve kendini birden Bay Puckleton'un kollarına bıraktı. Bay Puckelton "Tanrım, öldü mü? Crosby! Aman Tanrım kanıyor! Buna dayanamam!" diye bağırıyordu.

"Öldü mü? Tanrım, hayır!" dedi Cheston. "Parvey, omzuna bak! Mutlu musun Forde?"

"Sanırım," dedi Yüzbaşı. "Kahretsin, ne kadar sakin bir dövüş oldu!" Sonra Bay Drelincourt'a baktı ve doktora ciddi bir şey olup olmadığını sordu.

Doktor başını kaldırdı. "Ciddi mi? Oldukça önemsiz bir şey! Sadece kanıyor, derin bir yara değil. Temiz bir kesik!"

Vikont ceketini giydi ve "Ben kahvaltı etmeye gidiyorum. Pom, kahvaltı siparişi vermiştin, değil mi?" dedi.

Sör Roland, Yüzbaşı Forde'la konuşuyordu. Dönüp cevap verdi. "Tabii ki Pel, böyle bir şeyi unutur muyum? Forde'a bize katılmak isteyip istemediğini soruyordum."

"Oh, tabii ki!" dedi Vikont. "Eğer hazırsan gidelim Pom. Çünkü ben hazırım. Üstelik de kurt gibi açım."

Sör Roland'ın koluna girdi ve arabacıya arabayı hanın içine sokmasını söyledi.

Omzu bandajlanan Bay Drelincourt, doktorun yardımıyla yürüyordu. Hayatta olmasına şaşırıyordu ve bu şaşkınlık yüzünden bir süre sessiz kaldı. Sonra bu korkunç olayın artık sona erdiğini fark etti. Peruğu yerde, ayakkabılarının yanında duruyordu.

"Peruğum!" dedi korkuyla. "Bunu nasıl yaparsın, Francis? Onu hemen bana ver!"

Bölüm 10

Bay Drelincourt, Vikontla karşılaşmasının ardından geçen birkaç gün boyunca yatağından dışarı çıkmadı. Solgun ve ilgisizdi. Doktor Parvey'den hiç hoşlanmamıştı ve fakülte üyelerinin kendisine refakat etme isteklerini de geri çevirmişti. Sadece sadık ama bir o kadar da hassas arkadaşı Bay Puckleton'ın desteğini kabul ediyordu. Eve dönüş yolunda kendilerine gelebilmek için aynı nişadırruhu şişesini paylaşmışlardı. Bay Puckleton, Jermyn Caddesi'ne gelir gelmez Bay Drelincourt'u yatağına yatırıp ünlü doktor Hawkins'i çağırması için hizmetlileri gönderdi. Doktor Hawkins yaraya yakından baktı ve bir iki gün yatakta istiharat etmesini söyledi. Sonra da hizmetliyi Graham'ın eczanesine göndererek Doktor James'in merhemlerinden almasını söyledi.

Bay Puckleton, Vikontun kılıcıyla yol açtığı bu sonuca çok üzülmüştü. Arkadaşının yerinde olmadığı için tanrıya şükrediyordu. Bay Drelincourt'u bir kahraman olarak görüyor ve Crosby'e sürekli olarak nasıl bu kadar dayanıklı olduğunu soruyordu. Bay Drelincourt gerçekten çok cesur bir adam olduğunu düşünmeye başladı. Hem Bay Puckleton hem de Bay Drelincourt, Vikontun yeteneğine hayran kalmışlardı. Yine de daha önce iki kez düelloya katıldığı için onun deneyimli olduğunu söylüyor, kendilerini avutuyorlardı.

Kont Rule'un ertesi gün kuzenine yaptığı ziyaret, bu düşüncelerin son bulmasına yol açtı.

Bay Drelincourt, Rule'u görmeyi hiç ama hiç istemiyordu. Hizmetkarı ile mesaj gönderip şu anda kimseyi göremeyeceğini söyledi. Bu kadar akıllıca bir çözüm bulduğu için kendi kendiyle gurur duyuyordu. Sırtını yatağın başına yasladığı yastıklara dayadı ve *Morning Chronicle* adlı dergiyi okumaya başladı.

Kuzeninin sesini duyunca dergiyi bir kenara bıraktı. "Beni göremeyecek kadar hasta olmana üzüldüm, Crosby," dedi Kont ve odaya girdi.

Bay Drelincourt hemen kendini topladı. Rule'un yüz ifadesini inceledikten sonra hem telaşlı hem de öfkeli bir ses tonuyla "Misafir kabul edemeyeceğimi söylemiştim!" dedi.

"Biliyorum," dedi Kont. Şapkasını ve bastonunu sandalyeye bıraktı. "Hizmetkarın mesajını kelimesi kelimesine iletti. Hatta beni durdurmaya çalıştı ama bilirsin ki hiçbir şey beni durduramaz, sevgili Crosby."

"Beni görmek için bu kadar hevesli olmanı anlamış değilim," dedi Bay Drelincourt. Lordun olaylar hakkında ne bildiğini merak ediyordu.

Kont şaşırmıştı. "Aksini nasıl düşünebilirsin, Crosby? Kuzenim ciddi şekilde yaralanmış ve ben onun yanında olmayayım da ne yapayım? Hadi ama kuzenim benim kalpsiz bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Çok yardımsever bir adamsın, Marcus, ama kendimi konuşamayacak kadar halsiz hissediyorum," dedi Bay Drelincourt.

"Çok ciddi bir yara olmalı, Crosby," dedi Lord.

"Doktor Hawkins önemli olmadığını söyledi. Ona güveniyorum ama çok kan kaybettiğimden eminim. Biraz da ateşim var ama ciğerlerimden yana hiçbir sorunum yok."

"İçimi rahatlattın Crosby. Beni çağırdıklarında cenaze törenini hazırlamamı isteyecekler zannettim. Ne zavallı bir düşünce!"

"Hem de fazlasıyla!" dedi Bay Drelincourt. Kuzenine gücenmişti.

Kont sandalyeyi öne çekti ve oturdu. "Arkadaşın Puckleton'la karşılaştım," diye açıklamaya başladı. "Onun anlattıklarından sonra durumunun çok ciddi olduğunu düşündüm. Benim saflığım, tabii ki. Aslında Pelham'ın kılıç ustalığından bahsederken, her şeyi abarttığını anlamalıydım."

"Oh," dedi Bay Drelincourt. Küstah bir kahkaha attı. "Winwood'un kılıç ustası olduğunu söyleyemem!"

"Sevgili Crosby, senin bir üstat olmadığını biliyordum ama yine de tüm bu yaşadıklarından sonra biraz fazla mütevazi davranmıyor musun?"

Bay Drelincourt kendisiyle gurur duyan bir ifadeyle, "Bildiğim kadarıyla Lord Winwood da üstat olarak nitelendirilemez," dedi.

"Elbette, hayır," dedi Kont. Kuzenini incitmek istemiyordu. "Onun üstat olduğunu söyleyemem. Bu çok abartılı olur. Belki her ikinizi de orta karar silahşörler olarak adlandırabiliriz."

Bay Drelincourt *Morning Chronicle* dergisinin sayfalarını düzeltiyordu. "Çok güzel Lordum, çok güzel. Bütün söyleyecekleriniz bu kadar mı? Biliyorsunuz ki dinlenmem gerek!"

"Biraz düşüneyim," dedi Kont. Başka bir konu daha vardı. Ah evet, şimdi hatırladım! Söyler misin Crosby...? Tabii ziyaretim seni bitap düşürmediyse. Neden Pelham'ı düelloya davet ettin? Meraktan ölmek üzereyim!"

Bay Drelincourt kuzenine baltı. "Sormakta haklısın! Aslında, Lordun söylediklerini alttan alabilirdim. Sarhoştu, tahmin edebileceğin gibi çok sarhoştu!"

"Beni endişelendiriyorsun. Ama devam et sevgili kuzenim, lütfen anlat!"

"Çok garipti... Sarhoş ve öfkeliydi. Lord, o gece taktığım şapkayı yere attı. Davranışı çok kabaydı. Ne olduğunu anlayamadan

şapkam yere düştü. Hak verirsin ki bu hiç hoşuma gitmedi!"

"Kesinlikle," dedi Rule. "Peki şimdi memnun musun Crosby?" Bay Drelincourt kuzenini süzdü. Lord, bacak bacak üstüne atmıştı. "Ne kadar yanlış bilgilendirildiğimi görmek garip!" dedi gülerek. "Çok güvenilir kaynaklardan Pelham'ın yüzüne bir kadeh şarap döktüğünü duydum." Ortamı geren bir sessizlik oldu. "Evet, o konu... Lord tamamen kendini kaybetmişti." .

"Demek ki yüzüne şarap döktü, öyle mi Crosby?"

"Evet, oh evet! Dedim ya çok öfkeliydi ve aklını kaçırmış gibiydi."

"Belli ki seni kavga etmeye teşvik etmiş, ne dersin?" diye sordu Rule.

"Sanırım öyle sevgili kuzenim. Kavga etmek için can atıyordu," dedi Bay Drelincourt. Rahatsız olmuştu ve giysilerini düzeltmeye çalışıyordu. "Orada olsaydın, sen de bunu kolayca anlardın."

"Sevgili Crosby, ben orada olsaydım," dedi Rule nazikçe, "genç akrabam senin üstüne yürüme gereği duymazdı."

"Ö-öyle mi kuzen?" diye kekeledi Bay Drelincourt.

"Kesinlikle," dedi Rule. Ayağa kalktı. Şapkasını ve bastonunu aldı. "Meseleyi benim halletmemi beklerdi ve ben de meseleyi ufacık bir kılıç yerine sağlam bir sopayla hallederdim."

Bay Drelincourt adeta yastıklara gömüldü. "Se-seni anlayamıyorum, Marcus!"

"Konuyu daha açık dile getirmemi ister misin?" diye sordu Lord.

"Gerçekten, Marcus bu ses tonun gerçekten... Yaram... Yalvarırım beni yalnız bırak! Bu tartışmayı sürdüremeyecek kadar yorgunum. Lütfen anla! Sanırım doktorumu görmem gerek!"

"Endişelenmene gerek yok kuzen," dedi Kont. "Pelham'ın

eseri üzerine yenilerini eklemeye niyetim yok. Fakat bu kadarıyla kurtulduğun için şükretmelisin." Bu sözlerin ardından odayı terk etti ve kapıyı yavaşça kapattı.

Bay Drelincourt, Kont Rule yerine Pelham'la karşılaşmak zorunda kaldığı için neredeyse memnun olmuştu.

Rule, Bay Drelincourt'tan önce Pelham'ı ziyaret etmiş, hikayenin tamamını öğrenmişti. Her ne kadar Vikont, Bay Drelincourt'la aynı hikayeyi anlatıp ve gerçekleri gizlemek için büyük çaba sarf ettiyse de sonunda hikayenin tamamını itiraf etmişti. Rule'un gözleri üzerine kenetlenmişti ve sürekli olarak gerçeği söylemesini istiyordu. O da sonunda pes etmişti. Rule anlattıklarını sessizce dinlemiş, sonunda da "Ah bu kahramanca tavrın için sana teşekkür mü etmeliyim, Pelham?" diye sormuştu.

Kahvaltı etmekte olan Vikont içkisinden büyük bir yudum aldı ve yanıtladı. "Pekala, mantıksız davrandığımı kabul etmeliyim! Ama öfkeden deliye dönmüştüm!"

"Ne kadar öfkelenmiş olursan ol, bu yaptıkların gerçekten sinir bozucu," dedi Kont.

"Kahretsin, Marcus, söylediklerini duymazdan gelmemi mi bekliyordun?" diye sordu Pelham.

"Oh, hayır bu kadarını beklemiyordum!" dedi Rule. "Ama herkesin içinde tepki göstermeseydin, o zaman seni destekleyebilirdim."

Vikont dilimlediği bir parça eti ağzına götürdü. "Korkma," dedi. "Kimse bu konu hakkında tek kelime etmeyecek. Pom'a sarhoş olduğuma dair bir hikaye uydurmasını ve herkese yaymasını söyledim."

"Bu çok düşünceli bir davranış," dedi Rule umursamaz bir alaycılıkla. "Biliyor musun, Pelham, ne olursa olsun sana biraz kızgınım!"

Vikont elindeki çatalı ve bıçağı masaya bıraktı. "Neden kızdığını anlamıyorum," dedi. Gücenmişti.

"İşlerin benim kontrolüm dışında ilerlemesinden hoşlanmam," dedi Rule. "Anlaştığımızı sanıyordum... İlişkilerimi kendim düzenleyecektim ve kendi yöntemlerimle yapacaktım."

"Bunu hâlâ yapabilirsin," dedi Vikont. "Seni durduran yok!"

"Sevgili Pelham, sen... İnan bana sen yapılabilecek en kötü şeyi yaptın. Bu acı olay yaşanana kadar kardeşinin Lethbridge'e olan düşkünlüğü kimsenin dikkatini çekmemişti."

Vikont, "Ama o küçük solucanın dikkatini çekti," diyerek itiraz etti.

"Pelham, yalvarırım biraz mantıklı davran," dedi Lord. "Crosby'nin benim kuzenim olduğunu unut. Onun bugüne kadar tek bir tutarlı davranışı oldu, o da başından beri evliliğime karşı çıkmasıydı. Hatta bu düşüncesini herkesle paylaştı. Sırf bu yüzden sosyetede alay konusu olduğunu biliyorum. Senin müdahalen olmasaydı sevgili dostum, herkes onun sözlerini benden intikam almak için uydurulmuş yalanlar olarak görecekti."

"Oh!" dedi Vikont. Alt üst olmuştu. "Anlıyorum."

"Anladığını umuyorum," dedi Rule.

"Peki ama, Marcus, intikam almak istedi! İntikam!"

"Kesinlikle," dedi Rule. "Ama leydinin erkek kardeşi büyük bir öfkeyle öne atılınca... Seni anlamadığımı sanma, Pelham. Anlıyorum, hem de tüm kalbimle. O sözler kavgayı kaçınılmaz hale getirdi ve sen de kendini tutamadın, değil mi Pel? Ah, evet, bundan eminim! Şimdi herkes bu skandalı konuşabilir, ellerinde yeterince malzeme var! Şimdiden şehirdekiler Horry ve Lethbridge'i yakından izlemeye başlamıştır. Bu yüzden Pelham, sana büyük bir teşekkür borçluyum."

Vikont çaresizce başını salladı. "Durum bu kadar kötü mü? Ben bir aptalım, Marcus. Kesinlikle aptalım. Her zaman da öyle

oldum, biliyorsun. Doğruyu söylemek gerekirse, o adamla kavga etmek büyük bir hataydı. O sözleri yutmasına izin vermeliydim. İnan bana, bunu yapmaya hazırdı."

"Bundan eminim," dedi Rule. "Yine de her şey için çok geç. Kendini üzme, Pelham. En azından İngiltere'de Crosby'i kavga etmeye teşvik edebilen ilk ve tek adam olarak tarihe geçtin. Neresinden yaraladın?"

"Omzundan," dedi Vikont. Ağzı yemekle doluydu. "Aslında onu öldürebilirdim."

"Öyle mi?" dedi Rule. "Demek ki çok kötü kılıç kullanıyor."

"Hem de çok kötü," dedi Vikont gülümseyerek. Olayın tarafların dinleyen Kont gazetelere göz atmak için White's salonuna gitti. İçeri girmesiyle bir köşede oturup dedikodu yapan insanların aniden sustuğunu fark etti. Sonra sohbete geri döndüler. Bu kez daha yüksek sesle konuşuyorlardı ama Rule o geldiğinde konuşulan konunun bambaşka bir şey olduğunu biliyordu.

Kulüpte öğle yemeği yedi ve sonra Grosvenor Meydanı'ndaki evine döndü. Leydi Rule, kendi odasındaydı.

Horatia için ayrılan bu oda mavinin tonlarıyla dekore edilmişti. Burası evin ikinci katındaki en dip odaydı. Kont odanın kapısını açtı ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. Tam içeri girmek üzereyken Bay Gisborne'un sesini duydu. Aşağıdan kendisine sesleniyordu.

"Lordum," dedi Bay Gisborne. "Ben de sizi görmeyi umuyordum."

Kont durdu ve merdivenlerden aşağı baktı. "Ne kadar hoş görünüyorsun, Arnold!"

Bay Gisborne, Lordun imalı sözler söylediğini biliyordu. "Lordum, hesaplara bakmak için birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?"

Kont gülümsedi. "Sevgili Arnold, unut gitsin!" dedi ve tekrar kapıya yöneldi.

"Fakat efendim, sizin emirleriniz olmadan hareket edemem! Bir at arabası faturası geldi! Ödemeli miyim?"

"Tabii ki sevgili dostum. Neden soruyorsun?"

"Fatura size ait değil," dedi Bay Gisborne.

"Biliyorum," dedi Lord. Konu onu neşelendirmişti. "Sanırım Lord Winwood'a ait. Ödeyelim, dostum."

"Peki efendim. Peki ya Bay Drelincourt'un durumu?"

Paçasındaki kırışıklığı düzeltmekte olan Kont, aşağı baktı. "Kuzenimin sağlığını mı soruyorsun?" diye sordu.

Bay Gisborne şaşırmıştı. "Hayır efendim, mali durumunu soruyorum. Bay Drelincourt bir hafta önce bu konuyla ilgili bir not göndermişti; fakat siz ilgilenmediniz."

"Beni suçluyor musun, Arnold? Eminim öyledir. Sanırım birkaç değişiklik yapmam gerek."

"Bu, hesaplara bakacağınız anlamına mı geliyor efendim?" diye sordu Bay Gisborne.

"Hayır, dostum. Fakat sen bu konuda kendi inisiyatifini kullanabilirsin."

Bay Gisborne güldü. "Eğer kendi inisiyatifimi kullanırsam efendim, Bay Drelincourt'un bitmek bilmeyen talepleri ve sizin cömertliğinize olan inancı tamamen sona erebilir!" dedi.

"Mükemmel," dedi Kont ve Horatia'nın odasına girdi.

Odayı gül kokuları sarmıştı. Vazolarda renk renk güller vardı. Kırmızı, pembe, beyaz... Çiçeklerle kaplı odanın bir köşesinde uyuyan Horatia, elini yanağına yaslamıştı.

Kont sessizce kapıyı kapattı ve Aubusson halısının üzerinden yürüyerek Horatia'nın uyuduğu divanın yanına geldi. Bir süre öylece durup karısını izledi.

Çok güzel bir görünüyordu. Dalga dalga saçları en doğal haliyle yastığa dağılmıştı. Üzerinde dantelli bir Fransız geceliği vardı ve geceliğin askısı yana düştüğü için tek omzu açıkta

kalmıştı. Pencereden sızan gün ışığı yanağına vuruyordu. Bunu gören Kont pencereye uzandı ve perdeyi yavaşça çekerek gün ışığını engelledi. Perdeyi çekince Horatia uyandı ve uykulu gözlerle etrafa bakınmaya başladı. Sonra Kontu gördü ve gözlerini tamamen açtı. Hemen ayağa kalktı. "Siz mi geldiniz lo-lordum? Uyuyakalmışım. Be-beni mi istemiştiniz?"

"Evet," dedi Rule. "Ama seni uyandırmak istememiştim, Horry."

"Oh, önemli de-değil!" Endişe dolu gözlerle Lorda baktı. "Dün gece kumar oynadığım için be-beni azarlamaya mı geldiniz? Ka-kazandım, biliyorsunuz."

"Sevgili Horry, ben ne kadar kötü bir kocayım!" dedi Kont. "Seni sadece azarlamak için görmeye geliyorum, değil mi?"

"Ha-hayır, tabii ki öyle değil. Be-ben geliş sebebinizin bu olduğunu düşündüm. Kötü bir şey yok değil mi?"

"Kötü diyemem ama," dedi Rule, "biraz can sıkıcı."

"Oh, Tanrım!" dedi Horatia. Lorda muzip bir bakış attı. "İşte şi-şimdi kötü bir koca olacaksınız, anladım."

"Hayır," dedi Rule. "Ama korkarım biraz canını sıkacağım, Horry. Benim içler acısı kuzenim sen ve Lethbridge'in adını bir arada kullanma cüretini göstermiş."

"İkimizi mi?" diye bağırdı Horatia. "Be-bence Crosby yaşayan en iğrenç mahluk! Ne demiş?"

"Çok kaba bir tabir," diye yanıtladı Kont. "Tekrar ederek seni üzmek istemiyorum."

"Sanırım benim Robert'a a-aşık olduğumu düşünüyor. Ama değilim. O-onun ne söylediği de önemli değil."

"Kesinlikle değil. Kimse Crosby'nin söylediklerini ciddiye almaz. Maalesef Pelham onun sözlerini duymuş ve onu düelloya davet etmiş."

Horatia ellerini kavuşturdu. "Dü-düello mu? Oh, ha-harika!" Bir an düşündü. "M-Marcus, Pelham yaralanmadı, değil mi?"

"Hayır ama Crosby yaralandı."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Horatia. "Ya-yaralanmayı hak ediyordu. Bunun be-beni üzeceğini düşünmediniz, değil mi?"

Lord gülümsedi. "Hayır. İşin sonucu seni üzebilir ama. Artık Lethbridge'le arana bir mesafe koymalısın. Beni anlıyor musun, Horry?"

"Hayır," dedi Horatia. "Anlamıyorum."

"O zaman açıklamaya çalışayım. Lethbridge'i arkadaş olarak kabul ettin ya da arkadaş olarak seçtin mi demeliyim?"

"İkisi de aynı şey, efendim."

"Aksine tatlım, arada büyük bir fark var. Bence sen ona eşlik etmeyi tercih ediyorsun."

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi Horatia. Daha sakin konuşmaya başlamıştı.

"Bence de," dedi Lord. "Fakat... Açık konuştuğum için beni bağışla, Horry, ama Pelham konuyu düello yapacak kadar ciddiye aldığı için etraftaki insanlar aranızda gerçekten bir şey olduğunu düşünecektir."

Horatia'nın yüzü kızardı ama sakin cevap verdi. "İnsanların ne dü-düşündükleri umurumda değil! Siz kendiniz bu-bunda yanlış bir şey olmadığını söylediniz. Eğer siz ra-rahatsız olmuyorsanız, başkalarının ra-rahatsızlığı beni ilgilendirmez!"

Lord kaşlarını kaldırdı. "Benim sevgili Horry'm, başlangıçta bu konudan rahatsız olduğumu söyledim sanıyordum."

Horatia derin bir nefes aldı ve asi bir tavır takındı. Lord bir süre onu izledi ve sonra kızın ellerinden tutarak onu ayağa kaldırdı. "Lütfen bana kaşlarını çatma, Horry," dedi. Kapris yapma sırası ona gelmişti. "Benim sözümü dinleyip Lethbridge'le olan arkadaşlığına bir son verecek misin?"

Horatia dikkatle Lordun yüzüne bakıyordu. İki farklı duygu

arasında sıkışıp kalmıştı. Lordun elleri kızın kollarını takip ederek omzuna çıktı. Gülümsüyordu ve hatta bu durumdan eğleniyordu. Hassas bir tavırla "Tatlım, biliyorum ben biraz yaşlıyım ve senin sözde kocanım ama inanıyorum ki ikimiz de bundan daha iyi bir ilişki içine girebiliriz."

Horatia, Caroline Massey'in görüntüsünü gözünün önüne getirdi. Kendini hızla geri çekti ve ağlamaklı bir ses tonuyla "Lordum, birbirimize karışmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Kabul edersiniz ki be-ben size karışmıyorum. Aslında karışmak da istemiyorum. Sizi temin ederim. O adi insanların sözlerinden korktuğunuz için R-Robert'ı bir kenara atacak değilim," dedi.

Lordun yüzündeki gülümseme kayboldu. "Anlıyorum. Ah Horry, kocaların söz söyleme hakkı yok mu?"

"Eğer insanlar ko-konuşuyorsa bu sizin hatanız!" dedi Horatia. "R-Robert'a karşı bi-biraz nazik olsanız ve arkadaş canlısı dursanız; kimse bir şey söyleyemez!"

"Korkarım bu imkansız," dedi Kont.

"Neden?" diye sordu Horatia.

Dikkatli davranıyordu. "Çok eski bir hikaye tatlım."

"Pekala, nedir? Ba-bana anlatamaz mısınız?"

Lordun dudakları titredi. "Beni köşeye sıkıştırdın, Horry. Sana anlatamam."

Horatia öfkeyle sordu. "Öyle mi Lordum? Neden bana anlatamazsınız? Bir de R-Robert'ı hayatımdan çıkarmamı istiyorsunuz!"

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorum," dedi Lord. "Fakat hikaye sadece benimle ilgili değil. Dile getiremesem de son derece haklı gerekçelerim var."

"Ço-çok ilginç," dedi Horatia. "Kendi başıma karar veremem çok a-acı. Korkunç kuzeniniz gibi insanların söyleyecekleri yü-yüzünden arkadaşlarımı terk etmeyeceğim!"

"Korkarım ki birtakım yasaklar koymam gerekecek," dedi Kont ağırbaşlılıkla.

Horatia öfkelendi. "Bana ba-baskı yapamazsınız, Lordum!"

"Ne kadar çirkin bir kelime tatlım!" dedi Kont. "Ben kimseye baskı yapmam."

Horatia şaşırmıştı. "Ne de-demek istiyorsunuz, Lordum?"

"Sevgili Horry, açıkça söylediğimi düşünüyorum. Sen ve Robert Lethbridge arasındaki yakınlığa bir son veriyorum."

"Ya-yapamazsınız!" dedi Horatia.

Kont nişadırruhu şişesini açtı ve parmağına bir damla damlattı. "Öyle mi?" dedi nazikçe.

"Evet öyle!"

Kont nişadırruhu şişesini kapattı ve dantel işlemeli mendilini aldı.

"Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu Horatia. Lordu teşvik etmeye çalışıyordu.

"Hayır tatlım," dedi Lord. Bu tepki hoşuna gitmişti.

Horatia, kızgın bir kedi yavrusu gibi mırıldandı ve odadan dışarı çıktı.

Bölüm 11

Asi bir yapıya sahip hiçbir kadın, olayları tırmandırma dürtüsüne karşı koyamaz. Horatia'nın da oldukça asi bir leydi olduğu söylenebilirdi. Cemiyettekilerin kendisini takip ettiğini bildiği için onlara meydan okumaya can atıyordu. Horry Winwood'un Lethbridge'e aşık olduğunu söyleme cesaretine sahip kişi her kimse gülünç bir hata yapıyordu ve küçümsenmeyi hak ediyordu. Lethbridge'den etkilenmiş olabilirdi ama ona aşık olmamak için oldukça mantıklı bir sebebi vardı. Bu sebep de 1.80 boylarında, son derece cazibeli bir adamdı. Kont Rule bu arkadaşlıktan rahatsız olup harekete geçmeye karar verirse, her şey Horatia'nın istediği gibi olacaktı. Horatia, siniri yatıştıktan sonra Lordun yanına gidip neler yapabileceğini öğrenmeye çalışacaktı. Fakat Lordun da bilmesi gereken bir şey vardı. O da karısının, Lordun hayatındaki metresi kabullenmeye hiç niyeti olmadığıydı.

Lordu kıskandırmayı hedefleyen Horatia, biraz abartıya kaçmanın zararı olmayacağını düşünüyordu.

Gerekli planlamayı yapmak çok uzun sürmedi. Ranelagh'da bir maskeli balo düzenlenmekteydi. Horatia bu baloya katılmayı düşünmüyordu; çünkü Rule ona eşlik etmeyi kabul etmemişti. Bu konu yüzünden ufak bir tartışma yaşamışlardı. Fakat Rule "Beğeneceğini zannetmiyorum canım. Çok soylu bir davet olmayacak," diyerek konuyu tatlıya bağlamıştı.

Horatia, maskeli baloların davetlilerinin sadece seçkin kişi-

lerden oluşmadığını bildiği için Kontun kararını ağırbaşlılıkla kabullenmişti. Bu tür toplantılarda ne tür skandallar yaşandığını biliyordu ve kendisi de bir skandala konu olmak istemiyordu.

Artık Kontla bir tür savaşa girdiği için olaylara farklı açıdan bakması gerekiyordu ve birden Ranelagh'da yapılacak olan maskeli baloya katılmak için can atmaya başladı. Kendisine tabii ki Lethbridge eşlik edecekti. Her ikisi de maske takacağı için skandal yaratmalarına imkan yoktu. Onların bu yaramazlığını bilen tek kişi Kont Rule olacaktı. Eğer bu da onu harekete geçirmezse, başka hiçbir şey işe yaramazdı.

Sırada Lord Lethbridge'i ikna etme vazifesi vardı. Bunun zor olacağından korkmuştu (çünkü Lord, Horatia'nın adının dedikodu malzemesi olmaması için büyük çaba sarf ediyordu); fakat kabul etmesi beklediğinden de kolay oldu.

"Seni Ranelagh'daki baloya götürmem mi istiyorsun, Horry," diye sordu. "Neden?"

"Çü-çünkü gitmek istiyorum ve Rule beni götürmeyecek; yani götüremeyecek," dedi Horatia. Yanlış sözcük seçimini hemen düzeltti.

Lordun gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyordu. "Ne kadar aksi bir adam!"

"Onu bo-boşver," dedi Horatia. "Sen be-benimle gelecek misin?"

"Tabii ki geleceğim," dedi Lethbridge. Sonra da eğilerek selam verdi.

Beş gün sonra Lord Lethbridge'in arabası Grosvenor Meydanı'na gelip Leydi Rule'u aldı. Şık bir balo elbisesi giymişti ve elinde gri bir maske taşıyordu. Maskenin kurdeleleri sağa sola uçuşuyordu. Evden çıkıp merdivenleri indi ve hızla arabaya bindi. Evdeki arabacıya Lord Rule'a iletilmek üzere bir mesaj bırakmayı da unutmamıştı. "Eğer Lord benim nerede olduğumu sorarsa, Ranelagh'a gittiğimi söylersin," dedi.

Horatia Ranelagh'a ilk kez geliyordu ve hayran kalmıştı. İçeri girdiği an bir süreliğine de olsa asıl geliş amacını unutmuştu. Bahçede binlerce lamba vardı ve hepsi de çok güzel düzenlenmişti. Müzik sesi her yeri kaplıyordu ve çok sayıda insan maskeleriyle ortalıkta dolaşıyordu. Üzeri kubbeli bir yapıydı ve içerisi localara ayrılmıştı. Bazı yerlerde içki servisi yapılıyordu ve bahçede dahi dans edenler vardı.

Horatia, maskesinin altından etrafı izliyordu ve birden Lethbridge'e döndü. Lal rengi bir maske takıyordu ve aynı renk bir pelerini vardı. "Ge-geldiğimiz için çok mutluyum! Baksana ne kadar güzel! Sen de büyülenmedin mi R-Robert?"

"Senin yanında olmaktan, evet," diye yanıtladı Lord. "Dans edelim mi canım?"

"Tabii ki!" dedi Horatia neşeyle.

Böyle bir ortamda çok fazla resmi davranmaya gerek yoktu; ancak Horatia bahçede bir leydinin maskesini almak için itişen insanları görünce hayret etti. Leydi kahkahalarla gülüyordu ve tavrı hiç ağırbaşlı değildi. Baloya birlikte geldiği kavalyesi sürekli peşinde dolanıyordu. Horatia bir şey söylemedi ama Rule'un neden karısının bu balolara katılmasını istemediğini anladı.

Yine de Lord Lethbridge'in de hakkını vermek gerekirdi. Etrafında olup bitenlere rağmen o beyefendiliğinden asla ödün vermemişti. Horatia, burayı oldukça eğlenceli bulmuştu. Localardan birinde akşam yemeği yedikten sonra Lorda, bu gecenin unutulmaz bir macera olduğunu söyledi. Yapılacak tek bir şey geceyi kusursuz bir hale sokabilirdi.

"Tanrım Horry, yapmayı unuttuğum bir şey mi var?" diye sordu Lethbridge.

Horatia gülümsedi ve gamzeleri ortaya çıktı. "R-Robert, eğer se-seninle birlikte kağıt oyunlarından birini oynarsak, bu ge-gece harika bir partiye dö-dönüşebilir!"

"Oh, hınzır!" dedi Lethbridge nazikçe. "Yan locadaki yalnız centilmeni hayrete düşürmüş olmalısın canım."

Horatia bunun üzerinde durmadı. Burada gördüğü on kişiden birini zor tanıyordu.

"Da-dans etmeyi sevmezsin, Robert. Ka-kabul et sevmezsin! Ben de sana kağıt oyunlarındaki yeteneğimi göstermek istiyorum."

"Çok hırslısın, Horry," dedi Lord. "Sen dikiş dikmeyi öğrenirken, ben kumar oynuyordum. Senin dikiş dikmenden daha iyi kumar oynadığıma bahse girerim."

"Benim dikişlerimi L-Lizzie hallederdi," dedi Horatia. "Ama be-ben kumarda dikişten daha yetenekleyim, seni te-temin ederim. R-Robert, neden kabul etmiyorsun?"

"Senin gibi bir aceminin elinde nesi var nesi yoksa almamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Ben o kadar acımasız değilim!"

Horatia gururla başını kaldırdı. "Be-belki ben sizin neyiniz var neyiniz yoksa alırım Sör!" dedi.

"Evet, eğer ben izin verirsem," diyerek güldü Lethbridge. "Tabii ki izin vermem gerekir."

"Kazanmamı mı izin vereceksin?" dedi Horatia öfkeyle. "Ben be-bebek değilim Sör! Oynarsam, hakkımla oynarım!"

"Pekala," dedi Lethbridge. "Seninle oynayacağım... Adaletli bir şekilde."

Horatia ellerini çırptı. Bu hareket yan locadaki adamın onlara bakmasına neden oldu. "Oynayacak mısın?"

"Piket oynayacağız... Bir bahis karşılığında," dedi Lethbridge.

"Tabii, tabii ki. Bahsi istediğin kadar yüksek tutabilirsin."

"Bahis konusu para olmayacak canım," dedi Lethbridge. Sonra da kadehindeki şampanyayı bitirdi.

Horatia kaşlarını çattı. "Ru-Rule, mücevherlerimi ortaya koymamdan hoşlanmıyor," dedi.

"Tanrı aşkına! Mücevherlerden daha büyük bir şey için oynayacağız."

"Hayret!" dedi Horatia. "Nedir peki?"

"Bir bukle... Senin saçından değerli bir bukle, Horry," dedi Lethbridge.

Horatia bir adım geri çekildi. "Bu çok saçma," dedi. "Ayrıca ya-yapamam..."

"Ben öyle olduğunu düşünmüyorum," dedi Lord. "Bağışla canım ama görüyorum ki gerçek bir kumarbaz değilsin."

Horatia'nın yüzü kızardı. "Evet, öyleyim! Ama bir bukle saç ka-karşılığı oynayamam! Bu çok saçma ve o-olamaz. Hem sen buna karşılık ne vereceksin?"

Lord elini Mechlin dantelinden fularına götürdü ve boğazına doğru taktığı iğneyi çıkardı. İğnenin üzerinde yanında baykuş ve kalkan bulunan Tanrıça Athena figürü vardı. Oldukça eski olduğu hemen anlaşılıyordu. Lord, iğneyi Horatia'nın avcuna bıraktı. "Bu aile içinde nesilden nesile aktarılan bir parçadır," dedi. "Senin saçına karşılık, bu iğneyi ortaya koyuyorum".

"Bu bir aile yadigarı mı?" diye sordu Horatia. Parmağıyla, figürün hatlarına dokunuyordu.

"Öyle sayılır," dedi Lethbridge. "Oldukça güzel bir hikayesi vardır ve hiçbir Lethbridge onu aile dışına çıkaramaz."

"Bu-bunu gerçekten ortaya mı koyuyorsun?" dedi Horatia merakla.

Lord, iğneyi tekrar fularına taktı. "Bir bukle saçına karşılık, evet," dedi. "Ben bir kumarbazım."

"Be-benim de öyle olmadığımı söylemeyecektin!" dedi Horatia. "Saçıma karşılık seninle oynayacağım! Ha-hakkını vererek oynadığımı göreceksin." Çantasını açtı ve içinden bir şey aramaya başladı." "İşte!" dedi. Elinde küçücük bir makas tutuyordu.

Lord güldü. "Ne kadar şanslıyım, Horry!"

Makası tekrar çantasına kaldırdı. "Henüz kazanmadın!"

"Doğru", dedi Lord. "Üç el oynayalım mı?"

"Ta-tamam!" dedi Horatia. "Ka-kazan ya da öde! Ben yemeğimi bitirdim ve şimdi oynamak i-istiyorum."

"Memnuniyetle," dedi Lethbridge ve ayağa kalkıp Horatia'nın koluna girdi.

Birlikte locadan ayrıldılar. Localar ve bahçe arasındaki yoldan yürüdüler. Kalabalık bir grubun arasından geçerken Horatia "Nerede o-oynayacağız R-Robert? Bu kalabalık oyun salonunda olmaz. Gizli kalması lazım," dedi.

Yeşil maskeli, uzun boylu bir kadın hemen arkasını döndü ve Horatia'ya baktı. Onu gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Kesinlikle hayır," dedi Lethbridge. "Terasın dışındaki küçük odalardan birinde oynayacağız."

Yeşiller içindeki kadın bir süre olduğu yerde kaldı. Artık şaşkınlığını üzerinden atmıştı. Yanındaki insanlardan müsaade istedi ve oradan ayrıldı.

Nereye gittiklerini görmeye çalışıyordu ama siyah pelerinli bir adam yolunu kesiyordu. Özür dileyerek adamın yanından geçti.

Bahçenin her yerinden müziği duymak mümkündü ama kemancılar bir süre ara vermişlerdi. Bahçe hâlâ kalabalıktı. Çünkü yemek arası henüz sona ermemişti. Horatia boş balo salonundan Lethbridge'in kolunda yürüyerek ayrıldı. Tam terasa çıkmak üzereydi ki içeri girmek isteyen biriyle çarpıştı. Bu Siyah Pelerinli adamdı. Bahçeden terasa geliyor olmalıydı. Her ikisi de bir adım geri çekildi ama Horatia'nın elbisesinin eteği yabancının ayağına takılmıştı. Önce Horatia'nın eteğinden gelen bir yırtılma sesi duyuldu. Sonra da Horatia'nın tepkisi. Adam, böyle bir kazaya yol açtığı için özür diliyordu.

"Çok özür dilerim madam! Lütfen beni bağışlayın! Nasıl bu kadar sakar olabildiğime şaşıyorum!"

"Önemli değil bayım," dedi Horatia soğuk bir ifadeyle. Eteğini topladı ve terasa çıktı.

Siyah Pelerinli adam, Lethbridge'in peşinden ilerliyordu. Tekrar özür diledi.

"Ne kadar sinir bozucu!" dedi Horatia. Umutsuzca eteğinin yırtılan fırfırlarına bakıyordu. "Gidip bir iğneyle tutturmam gerek. Çok kötü görünüyor."

"Ondan öcünü almamı ister misin?" dedi Lethbridge. "Çünkü bunu hak ediyor. Bunu nasıl becerdi bilmiyorum."

"Kim bilir!" dedi Horatia. Sonra güldü. "Ne kadar başarılıydı, değil mi? Seni nerede bulabilirim, R-Robert?"

"Seni burada bekleyeceğim," dedi Lord.

"Sonra da oyunumuzu o-oynayacağız değil mi?"

"Evet, oynayacağız," diye onayladı Lord.

"Bir dakika içinde bu-buradayım," diye söz verdi Horatia. Sonra da tekrar balo salonuna döndü.

Lord Lethbridge, terasın kenarındaki korkuluğa dayandı. Az ilerideki süs havuzuna bakıyordu. Havuzun etrafını ışıklandırmışlardı. Lambaların kenarı çiçeklerle süslenmişti. Bu dekorasyon gecenin başlarında kahkaha ve hayranlık dolu sohbetlere konu olmuştu. Lord Lethbridge gülümseyerek etrafını izlerken, arkasından uzanan iki el boynunu sardı ve pelerinini çözdü.

Arkasını dönmeye çalışıyordu ki pelerinini alan kişi birden maskesini de aldı. Sonra pelerini boğazına bastırıp, onu etkisiz hale getirdi. Lord yüzüne kapanan pelerini çekmek için mücadele veriyordu. Sonra bir ses duydu. "Bu kez seni boğazlamıyorum, Lethbridge. Ama korkarım... Evet, korkarım havuza girmen gerek. Beni anlayacağından eminim."

Lord Lethbridge'in boğazındaki baskı kaybolmuştu. Ama omuzlarından aldığı darbe ile dengesini kaybetti. Korkuluklar

çok alçaktı ve düşmesine engel olamadı. Bir dakika önce hayranlıkla baktığı ışıklar ve çiçekler artık yanıbaşındaydı.

On beş dakika sonra balo salonu dolmaya başladı. Kemancılar yerlerini aldı. Horatia terasa geldiğinde küçük gruplar halinde toplanmış insanlar gördü Bir süre tereddüt etti ve lal rengi pelerin giyen arkadaşını aradı. Korkulukların yanında durmuş, havuza bakıyordu. Yanına gitti. "Ço-çok gecikmedim, değil mi?"

Horatia'nın gelişiyle doğrulan adam, "Hiç gecikmedin," dedi. "Şimdi... Küçük salona gidelim!"

Horatia adamın koluna girecekti ama birden durdu. Adam kolunu tekrar uzattı ve Horatia'nın kolunu tutarak kendisininkine doladı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Horatia kararsız görünüyordu. "Se-sesin biraz acayip. Sesensin değil mi?"

"Tabii ki benim! Sanırım yediğim etin içinde bir parça kemik vardı ve boğazıma takıldı. Yürüyelim mi madam?"

Kol kola yürümeye başladılar. "Evet ama ki-kimsenin küçük salona gelmeyeceğine emin misin? Eğer bi-biri beni saçımı kesip sana ve-verirken görürse yanlış anlayabilir. Kaybedersem tabii."

"Seni kim tanıyacak ki?" diye sordu Lord. Sonra terasın arkasındaki salonun perdelerini tuttu. "Endişelenmene gerek yok. Perdeleri kapatınca kimse gelmez."

Horatia küçük salonun ortasındaki masanın yanında durmuş, Lal Rengi Pelerinli adamın perdeleri kapatmasını izliyordu. Birden keşke bu oyunu oynamayı teklif etmeseydim diye düşündü. Lethbridge'le dans etmek oldukça masum bir hareketti. Kalabalık ortamlarda birlikte içki içmek de öyle. Fakat onunla özel bir odada yalnız kalmak farklı bir durumdu. Birden adamın değiştiğini hissetti. Lal rengi maskesinin altından yüzünü görmeye çalıştı ama masadaki mumlar yüzünden yüzüne gölge düşüyordu. Sonra kapıya baktı ve "Ka-kapı, R-Rob-ert!" dedi.

"Kilitli," diye yanıtladı. "Kapı, balo salonuna açılıyor. Hâlâ tedirgin misin, Horry? Sana söylememiş miydim sen gerçek bir kumarbaz değilsin!"

"Te-tedirgin mi? Tanrım, tabii ki hayır! Benim düşündüğünüz kadar kö-kötü bir oyuncu olmadığımı göreceksiniz Sör!" Sandalyesine oturdu ve masanın üzerinde duran piket kartlarını aldı. "He-her şeyi hazırlamışsın."

"Kesinlikle," dedi Lord. Duvarın yanında duran başka bir masaya yöneldi. "Bir kadeh şarap alır mısın Horry?"

"Ha-hayır, teşekkür ederim," dedi Horatia. Sandalyesinde dimdik oturuyordu ve tekrar perdelerle örtülü cama baktı.

Lord masaya döndü. Şamdanı biraz kenara çekti ve sonra yerine oturdu. Kartları karıştırmaya başladı. "Söylesene Horry, bu gece buraya benimle oyun oynamak için mi yoksa Rule'u kızdırmak için mi geldin?"

Horatia güldü. "Oh, R-Robert, hep böylesin! He-her zaman doğru tahminlerde bulunuyorsun."

Lord, kartları karıştırmaya devam etti. "Onu neden kandırmaya çalıştığını sorabilir miyim?"

"Hayır," dedi Horatia. "Ko-kocam hakkında kimseyle konuşmam. Se-seninle bile R-Robert."

Lord başını önüne eğdi. Kızın düşüncelerini ilginç bulmuştu. "Çok özür dilerim canım. Sanırım ona çok saygı duyuyorsun."

"Hem de çok," dedi Horatia. "Başlayalım mı?"

Kağıtları dağıtmak için ilk sıra Horatia'nındı. Kartları topladı ve bileğinde toplanan dantel fırfırları dirseğine kadar sıvadı. Oynarken konuşmayacak kadar dikkatli bir oyuncuydu. Kartları eline alır almaz diğer tüm düşünceleri kafasından silip attı. Çok ciddi görünüyordu ve konsantrasyonunu toplamıştı. Bakışlarını kartlar üzerine yoğunlaşmıştı.

Rakibi kendisine uzatılan kartları aldı ve şöyle bir göz gez-

dirdi. Hiç tereddüt etmeden hangi kartları elden çıkartacağını hesapladı. Horatia, çok iyi bir oyuncuyla oynadığının bilincindeydi ve bu yüzden aceleci davranmaması gerektiğini biliyordu. Önce hangi kartları elden çıkaracağını hesaplarken çok temkinliydi. Valeyi kesinlikle elinde tutacağından emindi.

İlk eli kaybetti ama paniklemedi. Arada bir dikkatinin dağıldığını kabul etti ama yine de oldukça iyi oynadığına inanıyordu.

"İlk el benim," dedi Lal Rengi Pelerin giyen rakip. "Sanırım bu el kartlardan yana şanslıydım."

"Belki de," dedi Horatia. "Kesme sırası sende, değil mi?"

İkinci eli Horatia kazandı. Altı hamlede kazanılan hızlı bir el oldu. Rakibinin kazanmasına izin verdiğini düşündü. Bilerek dikkatsiz oynadıysa bile bunu kesinlikle belli etmedi. Horatia bu konuda bir şey söylemedi ve oyuna gelen eşitliği sessizce kabullendi.

Tamamlanan iki elin ardından Horatia, rakibinin kendisine kolaylıklar sunduğunu fark etti. Kartlar tekrar dağıtıldı ve oyun devam etti. Fakat daha deneyimli olan diğer oyuncu tüm marifetlerini sergiliyordu. Horatia ilk defa kendisinden kat kat üstün bir kumarbaza karşı oynadığını kabullendi. Hiç hata yapmıyordu ve Horatia'nın hatalarını ağırbaşlılıkla karşılıyordu. Horatia yeterince kurnaz oynadığını düşünüyordu ama rakibine karşı yetersiz kalıyordu. Kimin kazanacağı belli olunca dikkatli oynamak için sarf ettiği aşırı çabanın boşa çıktığını anladı.

Oyun Horatia için çok zorluydu. Rakibinin yüzünde Yunanlıların intikam tanrısı Nemesis'e benzer bir ifade vardı. Oysa Horatia son el için kartları seçerken elleri titriyordu. Bir mucize gerçekleşmediği sürece kazanmasına imkan yoktu. Sonuca katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Hiçbir mucize gerçekleşmedi. Alınan puana göre oynamıyorlardı. Sadece üç elde kim daha çok kazanmışsa, o birinci gelecekti. Eğer puan hesabına göre oynasalardı, Horatia kendi puanı

karşısında gözyaşlarını tutamayabilirdi.

Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle rakibine baktı. "Siz kazandınız Sör. Ko-korkarım sonuç bu. Son el hi-hiç iyi oynamadım. İkinci eli ka-kazanmama da sen mü-müsaade ettin, de-değil mi?"

"Olabilir," dedi Lord.

"Ke-keşke yapmasaydın. Ço-çocuk muamelesi gö-görmeyi hiç sevmem."

"İçin rahat olsun canım. Bir elden fazlasını kazanmana asla müsaade etmezdim zaten. Saçından bir bukle almaya kararlıyım. Bu konuda iddialıyım madam!"

"Ta-tabii ki," dedi Horatia. İçten içe Rule şu an olanları görse ne der diye düşünüyordu. Nasıl bu kadar ileri gidebildiğine şaşırıyordu. Çantasındaki makası çıkardı. "R-Robert, bu bukle ile ne ya-yapacaksın?" diye sordu utanarak.

"Orası beni ilgilendirir."

"Evet, bi-biliyorum. Fakat bi-birileri gö-görürse korkunç şeyler söyleyebilir. R-Rule'un kulağına gi-gidebilir. Onun du-duymasını istemiyorum. Çünkü böyle bir şey ya-yapmamalıydım!" dedi Horatia telaşla.

"Makası bana ver. Belki o zaman bu saçla ne yapacağımı söylerim."

"Ke-kendim kesebilirim," dedi Horatia. Olan biteni anlamaya çalışıyordu.

Lord ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşıp Horatia'nın yanına geldi. "Müsaadenle, Horry," dedi gülerek. Makası aldı.

Lordun elleri Horatia'nın bukleleri arasında geziniyordu ve kızın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Sa-saçımı yaptırdığım için a-alacağın bukle fazla pudralı olacak, R-Robert!"

"Ayrıca da çok güzel kokuyor olacak," diye ekledi Lord.

Horatia makasın saçını keserken çıkardığı sesi duydu ve

hemen yerinden kalktı. "İşte! Ta-tanrı aşkına kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" Pencereye doğru yürüdü. "Şimdi beni eve götür. Ço-çok geç oldu!"

"Bir dakika içinde," dedi Lord. Horatia'ya doğru yürüyerek konuşmaya devam etti. "Sen çok iyi bir kaybedensin, tatlım."

Horatia ne olduğunu anlayamadan Lord kızı kollarına aldı ve bir hamlede yüzündeki maskeyi çıkardı. Korku ve öfkeden bembeyaz olan Horatia Lordun ellerinden kurtulmak için çırpınıyordu. Fakat ona karşı ne kadar güçsüz olduğunu anladı. Horatia'nın maskesini çıkartan Lord, şimdi de elini kızın çenesine götürüp yüzünü zorla yukarı kaldırdı. Sonra da Lal Rengi Pelerinli Lord eğilip Horatia'yı öptü. Dudakları kızın öfkeden titreyen dudaklarını sıkıca kavradı.

Horatia kendini Lordun ellerinden kurtarıp geri çekildi. Sonunda Lord da kızdan uzaklaşmıştı. Horatia nefes nefes kalmış, baştan aşağı titremeye başlamıştı. "Buna na-nasıl cüret edersin?" diye bağırdı. Sonra da öpücüğün izlerini yok etmek istercesine eliyle dudaklarını silmeye başladı. "Ne, ne cüretle ba-bana dokunursun?" Arkasını döndü, perdeleri açıp dışarı baktı ve hızla odadan çıktı.

Lal Rengi Pelerinli Lord, onu takip etmek niyetinde değildi. Odanın ortasında durmuş, kazandığı bir bukle saça dokunuyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bukleyi dikkatlice cebine kaldırdı.

Pencerede bir kıpırtı fark etti ve başını kaldırdı. Leydi Massey odaya girdi ve yeşil kostümü, elinde maskesi ile ona bakıyordu. "Bu planı çok dikkatli tasarlamadın, değil mi Robert?" dedi. "Çok hoş bir sahneydi ama senin gibi akıllı bir adamın böyle düşüncesiz davranması beni şaşırttı. Tanrı aşkına o küçük budalanın öpüşmek için yeterince hazır olmadığının farkında değil misin?

Ben de senin onunla nasıl başa çıkılacağını bildiğini sanıyordum! Lordum, sanırım yardımıma ihtiyacın olacak!"

Lordun yüzündeki gülümseme yerini sert bir bakışa bıraktı. Yüzündeki maskeyi çıkardı ve "Öyle mi?" diye sordu. Sesi Lord Lethbridge'e benzemiyordu. "Bana kalırsa madam asıl büyük hatayı yapan sizsiniz!"

Bölüm 12

Horatia kahvaltısını yatağında yaptı. Endişelerinin uykularını kaçırmasına müsaade edemeyecek kadar gençti. Yine de uykusunda kabuslar gördü ve kalktığında yeterince dinlenmiş hissetmiyordu.

Ranelagh'da oyun oynadıkları odadan kaçarken o kadar öfkeliydi ki maskesinin yüzünde olmadığını fark etmedi. Leydi Massey'le karşılaştığında da maskesizdi. İki bayan bir süre birbirlerine baktılar. Leydi Massey'in gülümsemesinde öyle bir hava vardı ki Horatia'nın kanı çekildi. Leydi tek kelime etmedi ve Horatia da pelerinine sıkıca sarınıp terasa ilerledi. Terastan geçerek bahçeye ulaştı.

Bir at arabasına bindi ve doğruca eve gitti. Grosvenor Meydanı'na geldiğinde gün ağarmak üzereydi. Rule'un kendisini bekliyor olabileceğini düşündü ama ortalarda olmadığını görünce rahatladı. Üzerine değiştirmesine yardımcı olan hizmetliye yatabileceğini söyledi; kendisi de öyle yapacaktı. Yalnız kalmak ve bu korkunç geceyi tüm detaylarıyla düşünmek istiyordu. Fakat üzerine değiştirip yatağa uzandığı anda hiçbir şey düşünemeyecek haldeydi ve mumu söndürür söndürmez uykuya daldı.

Uyandığında saat dokuza geliyordu. Bir an kendini neden bu kadar baskı altında hissettiğini anlamaya çalıştı. Sonra gece olanları hatırladı ve ürperdi.

Yatağının yanındaki gümüş zili çaldı ve hizmetli sıcak çikolata ve bisküvi servis edeceği tepsi ile odada göründüğünde doğrulup arkasına yaslandı. Saçının bukleleri omuzlarına düşüyordu ve yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Hizmetli sağa sola dağılmış mücevherleri ve giysileri toplarken, Horatia da sıcak çikolatasını içip düşünmeye başladı. Sadece on iki saat önce eğlenceli bir şaka gibi görünen olaylar şimdi bir kabusa dönmüştü. Bir de kaybettiği bukle vardı tabii. Horatia, böyle bir bahse girmeye nasıl razı olduğunu düşünüyor, kendine inanamıyordu. Bu kesinlikle, evet gerçekleri saklamaya gerek yok, bu kesinlikle çok bayağı bir hareketti. Bu durumu açıklayacak başka bir kelime aramaya gerek yoktu. Lethbridge, bu bukleyi kullanarak neler yapardı kim bilir? O öpücükten önce Lordun sır tutacağına dair derin bir inancı vardı ama şimdi – Lordun bir canavar olduğunu düşünüyordu. Böbürlenmek için her şeyi yapabilirdi. Hatta elindeki bukleyi kumar masasında Horatia'nın kendisinden kazandığını herkese anlatabilirdi. Öpüşme konusunda da kendisini suçluyordu. Olayların bu noktaya gelmesine biraz da o müsaade etmişti. Fakat bütün gece olanlar içinde en kötüsü Caroline Massey'le karşılaşmış olmasıydı. Eğer öpüşmeyi gördüyse ki Horatia gördüğüne emindi; yarın bütün şehre yayacaktı. Massey, olanları Rule'a da anlatacaktı. Gördüklerini kimseye anlatmasa bile Rule'a kesinlikle anlatırdı. Böylece karı koca arasına girip, kendi emellerine ulaşabilirdi.

Horatia elindeki tepsiyi birden yatağa bıraktı. "Kalkacağım!" dedi.

"Tabii, leydim. Bugün hangi elbisenizi giyeceksiniz leydim?"

"Fark etmez," dedi Horatia.

Bir saat sonra aşağı indi ve sakin bir tavırla evin hizmetlilerinden birine Kontun evde olup olmadığını sordu.

Hizmetlinin söylediğine göre Lord henüz eve dönmüştü ve şu anda Bay Gisborne ile birlikteydi.

Horatia sanki derin bir suya dalacakmış gibi içten bir nefes aldı ve koridordan geçip Bay Gisborne'un odasına girdi.

Kont sırtı kapıya dönük biçimde masaya eğilmiş, Bay Gisborne'un kendisi için hazırladığı konuşmayı inceliyordu. Kıyafetlerine bakılırsa, at binmekten geliyordu. En sevdiği çizmelerini giymişti. Güderi pantolonunun üzerinde gümüş düğmeleri olan mavi ceketi vardı. Ceketinin kesimi kusursuz görünüyordu. Kamçısı ve eldivenlerini elinde tutuyordu. Şapkası ise sandalyenin üzerindeydi. "Harika olmuş sevgili dostum ama biraz fazla uzun! Yarısını unutabilirim ve bu da dinleyen Lordları hayrete düşürür. Hem de nasıl," dedi. Kağıdı tekrar katibe uzattı. "Ayrıca Arnold sence de biraz duygusuz değil mi? Ah evet, bu konuda bana katılacağına eminim! Ben asla derin duygularla dolu bir adam olmadım!"

Bay Gisborne Horatia'yı selamladı ve o an Lord da arkasını dönüp içeri giren eşini fark etti. "Özür dilerim aşkım! Geldiğini duymadım," dedi.

Horatia yarım yamalak gülümseyerek Bay Gisborne'un selamını kabul etti. Horatia'nın içten gülümsemelerine alışık olan Gisborne yanlış giden bir şeyler olduğunu sezdi. "Ço-çok mu meşgulsün?" diye soran Horatia, Rule'a endişeli gözlerle bakıyordu.

"Arnold, sevgili karıma benim hiçbir zaman meşgul olmadığımı söyler misin?" dedi.

"Öyleyse ba-bana bir dakika ayırabilir misin?" diye sordu Horatia.

"İstediğin kadar zaman ayırırım," dedi Lord ve kapıyı açıp Horatia'ya yol verdi. "Kütüphaneye gidelim mi madam?"

"Ne-nereye gittiğimizin önemi yok," dedi Horatia. "Seninle ya-yalnız kalmak istiyorum."

"Bu çok hoş bir düşünce tatlım."

"Hayır değil," dedi Horatia kederle. Kütüphaneye girdi ve Lordun kapıyı kapatmasını bekledi. "Seninle ya-yalnız kalmak istedim; çünkü anlatmam ge-gereken bir şey var."

Lord şaşırmış görünüyordu. Bir süre Horatia'ya baktı ve aklından neler geçirdiğini anlamaya çalıştı. Sonra ona doğru yürüdü. "Oturmayacak mısın, Horry?"

Horatia olduğu yerde kaldı. Ellerini sandalyenin sırtına koydu. "Hayır, sanırım a-ayakta duracağım. M-Marcus, bir an evvel anlatsam iyi olacak. Çok korkunç bir şey ya-yaptım!"

Lordun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öyleyse kendimi olabileceklerin en kötüsüne hazırlamalıyım."

"Seni temin ederim ki bu hiç de komik bir olay değil," dedi Horatia. "A-aslında senin çok kızacağına e-eminim. Ama bunu hak ediyorum," diye ekledi. "Evet ha-hak ediyorum. Beni elindeki kamçı ile cezalandırabilirsin bile. Umarım bunu ya-yapmazsın M-Marcus."

"Böyle bir şey yapmayacağıma emin olabilirsin," dedi Kont. Kamçıyı ve eldivenleri masaya bıraktı. "Hadi ama Horry, sorun nedir?"

Horatia'nın parmakları sandalyenin üzerindeki oymaların üzerinde geziniyordu. "Pekala M-Marcus, dün ge-gece sana bıraktığım me-mesajı aldın mı?" Gözlerini yerden kaldırdı ve Lordun yüzüne baktı. "Hizmetliye sa-sana iletmesini söylemiştim. Tabii eğer sorarsan, sana Ranelagh'a gittiğimi sö-söyleyecekti."

"Evet, mesajını aldım," dedi Rule.

"Ben oraya gittim. Maskeli baloya. Ve Lo-Lord L-Lethbridge'le gittim."

Bir süre sessizlik oldu. "Hepsi bu mu?" diye sordu Rule.

"Hayır," diye itiraf etti Horatia. "Bu sa-sadece başlangıç. Daha kö-kötü şeyler oldu."

"Öyleyse öfkemi biraz daha içimde tutmalıyım. Hadi Horry, anlat!"

"Lo-Lord Lethbridge'le gittim ve sana mesaj bıraktım. Çünkü... Çünkü..."

"Çünkü doğal olarak benim nerede olduğunu bilmemi istedin. Değil mi? Bana meydan okudun. Bunu anlayabiliyorum," dedi Rule. Anlatması için teşvik eden bir tavrı vardı.

Horatia, Lorda baktı. "Evet, se-sebebi buydu," diye kabul etti. "Özellikle onunla gitmek gi-gibi bir ni-niyetim yoktu, Rule. Herkes ma-maskeli olacağı için kimse be-benim orada olduğumu bilmeyecekti. Sen hariç ta-tabii. Böylece herhangi bir skandala ka-karışmadan, se-seni kızdırmış olacaktım."

"Konu açıklığa kavuştu," dedi Rule. "Ranelagh kısmına geçelim."

"Başlangıçta he-her şey çok güzeldi. Orayı çok sevdim. Sonra localardan birinde akşam yemeği yedik. Benimle kumar oynaması için Robert'ı ikna ettim. M-Marcus, o-onunla oynamak isteyen bendim. Yoksa onun böyle bir ta-talebi olmadı. Sonunda kabul etti ama... Para karşılığı oynamadık." Kaşlarını çattı ve düşünmeye başladı. Sonra birden "Rule, se-sence şampanyayı fa-fazla kaçırmış o-olabilir miyim?" diye sordu.

"Hiç sanmıyorum, Horry."

"Başka tü-türlü olmasına imkan yok," dedi Horatia. "Benimle sa-saçımdan bir bukle karşılığında o-oynayacağını söyledi ve seni kandırmaya çalışmayacağım Rule, ben de ka-kabul ettim!" Lordun yüzünde öfkeden eser yoktu. Sandalyeyi daha sıkı kavradı ve anlatmaya devam etti. "Be-beni özel bir odaya götürmesine izin verdim. Aslında... Özel o-oda olmasını ben istedim. Piket oynadık ve... Ve ben ka-kaybettim. Ve söylemeliyim ki..." diye ekledi Horatia, "tanıdığım en ko-korkunç adam olmasına rağmen çok çok iyi bir o-oyuncuydu."

"Eminim öyledir," dedi Kont. "Sanırım borcunu ödeyip ödemediğini sormama gerek yok."

"Mecburdum. Bu o-onur meselesiydi. Sa-saçımdan bir bukle kesmesine izin verdim ve... Ve bir bukle saçım şimdi onda."

"Bağışla tatlım, ama bunları anlatmanın sebebi gidip o bukleyi ondan almamı istemen mi?" diye sordu Lord.

"Hayır, hayır!" dedi Horatia telaşla. "A-alamazsın. Bir anlaşma ya-yaptık ve ben kaybettim. So-sonra daha kö-kötü bir şey oldu. Gerçi daha kötüsü de var. O... O beni yakaladı ve maskemi çıkartıp beni öptü! Rule, bu çok korkunç bi-bir şey! Ma-maskemin yüzümde olmadığını unuttum ve dışarı çıktım. Leydi Massey pencerenin ö-önündeydi ve beni gördü. Bizi izliyordu ve olanların he-hepsini gördüğünü biliyorum. Görüyorsun ya korkunç bir skandal yarattım ve yapabileceğim tek şey hepsini bir an evvel sa-sana anlatmaktı. Çünkü bana kızsan bile, bilmeye hakkın vardı. Ba-başka birinin sana a-anlatmasına dayanamazdım!"

Kont, kızgın görünmüyordu. Horatia'nın bir çırpıda anlattığı hikayeyi ağırbaşlılıkla dinledi ve sonra karısına doğru yürüdü. Horatia'yı hayrete düşüren bir tavırla karısının elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Seninle gurur duyuyorum, Horry," dedi. "Beni şaşırttın." Elini çekti ve pencerenin yanındaki masaya doğru ilerledi. Cebinden çıkardığı anahtarla, masanın çekmecelerinden birini açtı. Horatia neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Lord tekrar karısının yanına döndü ve elini uzattı. Avcunda bir bukle saç duruyordu.

Horatia gördükleri karşısında nefessiz kalmıştı. Sonra şaşkınlıkla Lorda baktı. "Be-benim mi?" diye kekeledi.

"Senin, hayatım."

"Ama, ben... Na-nasıl aldın?"

Lord gülümsedi. "Kazandım."

"Kazandın mı?" diye sordu Horatia. "Na-nasıl? Rule bunu kimden kazandın?"

"Kimden mi? Tabii ki senden, Horry. Başka kimden olacaktı ki?"

Horatia Lordun bileğini kavradı. "Rule, O... O sen değildin, değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki bendim, Horry. Lethbridge'e yenilmene izin verir miydim sanıyorsun?"

"Oh!" dedi Horatia. Gözleri dolmuştu. "Oh, sana minnettarım!" Lordun bileğini serbest bıraktı. "Ama a-anlamıyorum. Nereden biliyordun? Neredeydin?"

"Yanınızdaki locada."

"Siyah pelerinli adam sen miydin? E-elbisemi mahveden de se-sendin."

"Seni bir süre oradan uzaklaştırmam gerekiyordu," dedi Lord özür dilercesine.

"Evet, tabii," diye onayladı Horatia. Bu hareketin sebebini anlayabiliyordu. "Çok ze-zeki bir hareket bence. Geri geldiğimde se-sesinin biraz garip olduğunu anlamıştım. O se-sendin, değil mi?"

"Bendim. Lethbridge'in tavırlarını oldukça iyi taklit ettiğim için övgüyü hak ediyorum sanırım. Kemancıların çıkardığı gürültü de işime yaradı diyebilirim."

Horatia kaşlarını çattı. "Tamam ama a-anlamıyorum. Robert pelerinini se-seninle değiştirdi mi?"

Lordun gözleri gülüyordu. "Tam olarak değiştirdi denemez. Ben... Ben onun pelerinini aldım ve kendiminkini sandalyenin altına sakladım."

Horatia hayretle dinliyordu. "So-sorun çıkarmadı mı?"

"Şimdi düşünüyorum da," dedi Kont, "bu konuda ondan müsaade istemeyi unutmuş olabilirim."

Horatia Lorda biraz daha yaklaştı. "Marcus, onu bu-bunu yapmaya zorladın mı?"

"Hayır," dedi Kont. "Ben... Aldım işte."

"Aldın mı? Ama sana neden müsaade etti ki?"

"Başka seçeneği yoktu," dedi Lord.

Horatia derin bir nefes aldı. "Zo-zorla mı aldın? O, hiçbir şey ya-yapmadı mı? Ona ne oldu?"

"Sanırım eve gitti," dedi Kont.

"E-eve mi gitti? Böyle ko-korkak biri olduğunu bilmezdim," dedi Horatia iğrenerek.

"Yapacak başka bir şeyi yoktu," dedi Kont. "Sanırım zavallı beyefendinin süs havuzuna düştüğünü söylemeyi unuttum."

Horatia'nın ağzı açık kaldı. "Rule, onu i-ittin mi?" diye sordu. Nefesi kesilmişti.

"Görüyorsun ya bir şekilde ondan kurtulmam gerekiyordu," dedi Lord. "Çok güzel bir yerde duruyordu ve havuz da çok iyi konumlandırılmıştı."

Horatia ağırbaşlılığını bir kenara bıraktı ve gülmeye başladı. "Oh, R-Rule, ne harika! Ke-keşke görebilseydim!" Aklına gelen bir şey onu endişelendirdi ve hemen söze girdi. "Ya seni düelloya çağırırsa?"

"Korkarım böyle bir ihtimal yok," diye yanıtladı Rule. "Horry, sen benim karımsın. Bu durumda Lethbridge'in konumu biraz tuhaf kaçıyor."

Horatia aldığı yanıttan tatmin olmamıştı. "R-Rule, ya seni tuzağa düşürürse?" diye sordu. Endişelenmişti.

"Başarılı olacağını sanmam," dedi Rule. Bu konuda hiçbir endişesi yok gibiydi.

"Bi-bilmiyorum. Lütfen ke-kendine dikkat et, Marcus."

"Söz veriyorum. Benim için endişelenmene gerek yok hayatım."

Horatia hâlâ endişeliydi ama konuyu uzatmamaya karar verdi. Sonra öfkeli bir tonda "O zaman Leydi M-Massey'e oradakinin sen olduğunu söylemelisin," dedi.

Lordun dudakları kenetlendi. "Leydi Massey," dedi vurgulamak istercesine, "seni hiçbir zaman rahatsız etmemeli, Horry."

Horatia güçlükle konuşuyordu. "Yine de ona söylemeni tercih ederim. Bana... Bana öyle bir baktı ki..."

"Leydi Massey'e hiçbir şey söylemek zorunda değilim," dedi Rule. "Bence dün gece olanlardan kimseye bahsetmeyecek."

Horatia şaşırmıştı. Kocasına baktı. "O zaman oradakinin sen olduğunu biliyordu."

Lord gülümsedi. "Kesinlikle biliyordu."

"Oh!" Horatia olanları sindirmeye çalışıyordu. "E-eğer ben anlatmasaydım, se-sen bana bütün bunları anlatacak mıydın?"

"Dürüst olmak gerekirse, Horry, hayır. Anlatmayacaktım," dedi Rule. "Aptallığımı bağışla lütfen. Bana anlatacağını düşünmemiştim."

"Aslında Leydi M-Massey beni görmeseydi, a-anlatmazdım," dedi Horatia. "Ayrıca Robert'ın da olanları a-açıklayacağını sanmıyorum. Çü-çünkü o zaman komik duruma düşerdi. Be-ben de onunla bir daha asla konuşmazdım. Şimdi a-anlıyorum ki o kadar da kaba davranmamış. Yine de saçımı ba-bahis konusu yapmamalıydı, değil mi?"

"Bence de."

"Onunla arkadaş olamam, Rule!" dedi Horatia. "Ona karşı mesafeli durmamdan rahatsız olmazsın, değil mi?"

"Hem de hiç," dedi Rule. "Ben de ona karşı mesafeliyim."

"Birini havuza itmenin mesafeli bir davranış olduğunu sanmıyorum," diyerek itiraz etti Horatia. Sonra saati fark etti. "Oh, Louisa ile dı-dışarı çıkacaktım! Saate bak!" Ayrılmak için hazırlandı. "Ca-canımı sıkan bir şey daha var," dedi. Kaşlarını çatmış,

Lorda bakıyordu. "İkinci e-eli kazanmama izin vermen hi-hiç hoş bir hareket değildi!"

Lord güldü ve Horatia'nın ellerinden tutarak onu kendisine doğru çekti. "Horry, neden Louisa'yı bugünlük unutmuyoruz?"

"Ha-hayır, gitmek zorundayım," dedi Horatia. Birden utanmıştı. "A-ayrıca yeni landulet arabamı görmedi!"

Landulet, bir leydiyi modanın merkezinde tutacak kadar gösterişli bir arabaydı. Yeni ve pırıl pırıl bir araba. Leydi Louisa arabaya hayran kaldı. Defalarca ne kadar rahat olduğunu söyledi. Böyle bir şey karşısında yarım saat bekletilmiş olmanın verdiği öfkeyi unutmuştu. Bond Caddesi'nde alışveriş yapacakları için arabacıya ilk olarak oraya gitmesini söylediler. Arabacı ilerlerken her iki leydi de arkalarına yaslanmış Leydi Louisa'nın balo için aldığı yeşil tafta kumaşa uygun düşecek kurdeleler hakkında konuşmaya başladı. Kurdele alışverişi tamamlanıp paketler arabaya taşındıktan sonra, Leydi Louisa'nın iki gün önce aldığı şapkaya uygun yapma çiçek bakmaya gittiler.

Horatia'nın alışveriş yapmadan durmasına imkan yoktu. Çiçekleri seçtikten sonra çok sayıda şapka denedi ve sonunda 'Grandes Pretentions' markalı gri bir şapka aldı. Grinin aynı tonlarında bir de eşarp aldı. Tam mağazadan ayrılırlarken çok güzel bir başlık gördü ama almamaya karar verdi. Leydi Louisa, bu konuda biraz tutucu sayılırdı.

Horatia, görümcesinin yanında biraz gergindi. Onun kendisini onaylamadığını düşünüyordu. Ama Leydi Louisa oldukça neşeliydi ve Horry'nin yaptığı alışverişin müsriflikten başka bir şey olmadığına dair tek kelime etmedi. Konuşmak bir yana onu eleştiren bir bakış dahi atmadı. Aksine aldıklarının çok güzel olduğunu söyledi. Tekrar landulete bindiklerinde Horatia, Louisa'ya eskisinden daha yakın olduğunu hissediyordu.

Leydi Louisa'nın da istediği tam olarak buydu. Araba hareket etmeye başlayınca Horatia'ya doğru eğilip, "Tatlım, arabacı söylenenlerin ne kadarını duyar?" diye sordu.

"Oh, hi-hiçbirini!" diye yanıtladı Horatia. "A-aslında biraz sa-sağırdır. O-ona nasıl bağırmak zorunda kaldığımı görmedin mi?"

"Açık bir arabaya alışmam epey vakit alabilir," dedi Leydi Louisa. "Ama eğer gerçekten sağırsa tatlım, sana anlatmam gereken bir şey var. Bu... Aslında tamamını anlatmama gerek yok ama sanırım anlatsam iyi olur. Çünkü biliyorum ki Rule bunu sana asla anlatmaz."

Horatia'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Öyle mi?" dedi umutsuzca.

"Ben her işe burnunu sokan insanlardan nefret ederim," dedi leydi, "ama senin neden Lord Lethbridge'le arkadaşlık etmemen gerektiğini bilmeye hakkın var."

"Farkındayım Lu-Louisa," dedi Horatia. "Onun kö-kötü bir ünü var."

"Sebebi bu değil tatlım. O ve Rule, biliyorum Rule bunu sana anlatmamıştır. Çünkü beni asla ele vermez."

Horatia gözlerini kocaman açtı. "Se-seni ele vermez mi, Louisa?" Leydi Louisa'nın sesi güçlükle duyuluyordu. Gelinlerine yedi yıl önce neler olduğunu anlatmaya başladı.

Bölüm 13

Leydi Louisa geçmişiyle ilgili detayları Horatia'ya anlattığı saatlerde, Lord Lethbridge de Hertford Caddesi'nden gelen davete iştirak ediyordu. Uşağın kendisine eşlik etmesini beklemeden yukarı çıktı ve caddeye bakan salona girdi. Leydi Massey sabırsızlık içinde onu bekliyordu.

"Pekala sevgili leydim," dedi ve kapıyı kapattı. "Davetin beni onurlandırdı ama neden bu kadar çabuk gelmem gerektiğini anlatabilir misin?"

Leydi Massey camdan dışarı bakıyordu ve misafirinin geldiğini duyunca arkasını döndü. "Notumu aldın mı?"

Lord, kaşlarını kaldırdı. "Almamış olsaydım, Caroline, şu anda burada olmazdım," dedi. "Sabah ziyaretleri benim tarzım değildir, bilirsin." Gözlüğünü çıkardı ve leydiye dikkatle baktı. "Her zamankinden farklı göründüğünü söylemem gerek. Kaçırdığım bir şey mi var?"

Leydi bir adım öne çıktı. "Robert, geçen gece Ranelagh'da neler oldu?" diye sordu.

Lord elinde tuttuğu gözlükle ilgileniyordu. Gözlerini kıstı ve leydiye baktı. "Ranelagh'da mı? Ne olmuş ki?"

"Oh, ben de oradaydım!" diye yanıtladı Leydi Massey. "Seni o küçük aptalla konuşurken duydum. Dışarı çıktın. Sonra ne oldu?"

Lord elindeki gözlüğü bıraktı ve cebinden nişadırruhu şişesini çıkardı. Sonra da kapağını açtı. "Bundan sana ne, Caroline?" diye sordu.

"Birileri lal rengi pelerini olan bir adamın küçük oyun salonuna girdiğini söyledi. Orada kimseyi göremedim. Terasa çıktım. Seni gördüm... Gördüğümü sandım... Gelin hanımın saçından bir bukle kesiyordun. Tabii artık onun sen olmadığını biliyorum! Kız dışarı çıktı ve ben de içeri girdim." Birden durdu ve mendilini dudaklarına götürdü. "Tanrım, içerideki Rule'du!" dedi.

Lord Lethbridge parmağına nişadırruhu şişesinden bir damla damlattı ve sonra burun deliklerinin yanlarına sürdü. "Ne kadar beklenmedik bir şey hayatım!" dedi tatlılıkla. "Kendi kendini ele verdiğinden eminim."

Leydi bir anda ürperdi. "Oradakinin sen olduğunu sanıyordum. Dedim ki... Ne dediğimin bir önemi yok. Sonra maskesini çıkardı. Neredeyse bayılıyordum."

Lord Lethbridge nişadırruhu şişesini kapattı ve kapağın etrafını temizledi. "Oldukça eğlenceli, Caroline. Umarım benim işlerime burnunu sokmaman gerektiğini anlamışsındır. Seni görmeyi ne kadar çok isterdim!"

Leydinin yüzü öfkeden kızardı. Önündeki sandalyeye doğru ilerledi. "Sen hep kindar biri oldun, Robert. Ama dün gece Ranelagh'daydın, biliyorum. Lal rengi pelerin senin üzerindeydi. Orada başka kimseyi görmedim!"

"Başka kimse yoktu zaten," diye yanıtladı Lethbridge. Gülümsedi ama mutluluktan gülümsemediği hemen anlaşılıyordu. "Dün gece sevgili Rule etrafındakilere ne kadar çok ders verdi! Sen de çok budalasın, Caroline! Ona ne söyledin?"

"Bir önemi yok," dedi leydi öfkeyle. "Pelerini ona sen mi verdin? Eğer öyleyse, tam sana yakışır bir hareket olduğunu itiraf etmeliyim!"

"İşte bu noktada yanılıyorsun," diye yanıtladı Lord. "Bu hiç de bana uygun bir davranış değil. O pelerin benden zorla alındı."

Dudaklarını büktü. "Ona müsaade mi ettin? Senin yerine kızın yanına gitmesine izin mi verdin? Bu hiç adil değil!"

"Başka bir seçeneğim yoktu," dedi. "Olabilecek en temiz yöntemle saf dışı bırakıldım. Evet, 'saf dışı bırakıldım' Caroline."

"Bu durumu kabullenmiş gibisin!"

"Doğal olarak. Ne yapmamı isterdin, dişlerimi mi gösterseydim?" Leydi elbisesinin pilelerini düzeltti. "Pekala, şimdi mutlu musun? O gelinle işin bitti mi? Hepsi bu kadar mıydı?"

"Sana göre tatlım, bu iş bitmiş sayılır," dedi. "Senin Rule'le karşılaşmana tanıklık edemedim ama olanları tahmin edebilirim. Bu konuda çok yetenekliyimdir, bilirsin."

Leydi alaycı tavrını bir kenara bıraktı ve ellerini öne doğru uzattı. "Oh, Robert, üzgün olduğumu görmüyor musun?"

"Çok net bir şekilde görebiliyorum," dedi. "Benim de planlarım suya düştü ama ben kendimi bırakmıyorum."

Leydi meraklı gözlerle Lorda baktı. Aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyordu. Gözlerindeki gülümsemeyi gördü. Hiç de üzgün görünmüyordu. "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Eğer Rule kızı engelleyecek olursa..."

Lord parmaklarını şaklattı. "Planlarım suya düştü dedim ya. Sanırım bunu kabullenmek gerek."

"Çok da umursamış gibi durmuyorsun."

"Her zaman yapılacak başka planlar bulunur. Tabii bu senin için geçerli değil," dedi nazikçe. "Buna alışsan iyi olur. Senin için üzgünüm tatlım. Eminim Rule, çok işine yarıyordu." Bir süre leydiye baktı ve gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Oh, yoksa ona aşık mıydın, Caroline? Ne mantıksız bir hareket!"

Leydi ayağa kalktı. "Çok kötüsün, Robert," dedi. "Onu görmem lazım. Onun beni görmesini sağlamam lazım."

"Elinden geleni yap," dedi Lethbridge. "Keşke onu bulaşıcı bir hastalık gibi sarsan. Ama onu geri alamayacaksın zavallı leydim. Rule'u çok iyi tanırım. Onun aşağılandığını görmek istermisin? O zaman sana söz veriyorum ki göreceksin!"

Leydi Massey pencereye doğru yürüdü. "Hayır," dedi umursamazca.

"İlginç!" dedi Lord. "Seni temin ederim ki bu durum benim için bir takıntı halini aldı." Leydiye doğru ilerledi. "Bugün hiç de iyi bir can yoldaşı değilsin, Caroline. Yanından ayrılmam gerek. Rule'la görüş. Sonra gelip seni ziyaret edeceğim ve o zaman olanları anlatırsın." Leydinin elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Au revoir, tatlım!" dedi nazikçe ve bir şarkı mırıldanarak dışarı çıktı.

Half-Moon Caddesi'ndeki evine doğru ilerlerken Leydi Rule'un landuleti köşeyi döndü ve lordun yakınına geldi. Horatia, arabada yalnızdı ve Lethbridge'i hemen fark etti. Ne yapacağına karar veremedi. Lethbridge şapkasını çıkarttı ve arabanın kendisine doğru gelmesini bekledi.

Lordun beklemeye başladığını gören Horatia, adamın niyetini anladı ve arabacıya durmasını söyledi. Landulet, Lethbridge'in yanında durdu.

Lethbridge, Horatia'ya bakınca her şeyden haberdar olduğunu anladı. Kızın gri gözlerinde neşe vardı. Bu durum Lordun sinirlerini bozdu ama dışarı yansıtmadı.

"Görüyorsun ya kıskanç koca mekanı şereflendirdi!" dedi.

"Çok zekice davranmış, değil mi?" dedi Horatia.

"Etkilendim," dedi Lethbridge. "Benim zavallı talihim, bu tür şanssızlıklara alışıktır. Ona övgülerimi ilet, lütfen. Resmen hazırlıksız yakalandım."

Horatia, Lordun bu aşağılayıcı yenilgiyi ağırbaşlılıkla kabullendiğini gördü ve içtenlikle yanıtladı. "İ-ikimiz de hazırlıksız yakalandık. Belki de bö-böylesi daha iyi olmuştur Sör."

"Kendimi suçluyorum," dedi Lethbridge. "Nasıl tahmin edebilirdim ki? Caroline Massey'in orada olduğunu bilseydim işler değişirdi. İşte o zaman gardımı alırdım."

Sözleri, hedeflediği gibi on ikiden vurmuştu. Horatia hemen doğruldu. "Leydi Massey mi?"

"Oh, onu görmedin mi? Sanırım görmedin. Görünüşe göre o ve Rule kafa kafaya verip bizim bir araya gelmemizi engellemek için plan yapmışlar. Kabul edelim ki başarılı oldular."

"Bu, bu do-doğru değil!" diye kekeledi Horatia.

"Ama..." Bilerek sustu ve başını öne eğdi. "Neden olmasın madam?"

Horatia öfkeyle bakıyordu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Sevgili leydim, çok özür dilerim! Lütfen bu konuyu kafanıza takmayın! Öyle demek istemedim, gerçekten."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Horatia.

"Kimse söylemedi," dedi Lord. "Leydi Massey dün gece olanlar hakkında çok fazla şey biliyordu ve ben de birlikte planladıklarını düşündüm. Ama eminim yanılıyorumdur."

"Ya-yanılıyorsun," dedi Horatia. "Bunları R-Rule'a soracağım!"

Lord gülümsedi. "Harika bir fikir madam. Eğer içiniz rahatlaycaksa, sormalısınız."

Horatia üzülmüştü. "Onun i-inkar edeceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Aslında bundan eminim," dedi Lethbridge. Kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra da geri çekilip arabanın geçmesi için yol açtı.

Leydinin aklına zehirli düşünceler soktuğu için kendiyle gurur duyuyordu. Horatia duyduklarının yalan olduğu konusunda kendini ikna etmeye çalışıyordu ama önce Leydi Massey'in zalim gülümsemesini hatırladı. Sonra da Rule'un sözlerini: "Kesinlikle biliyordu." Lethbridge bu gerçeği görmesini sağlamıştı ama Rule hepsini yalanlayacaktı. Horatia bu hikayeye inanma-

dı, hayır ama düşünmeden edemiyordu. Güzeller güzeli Leydi Massey'in rakibi olduğu düşüncesini aklından çıkaramıyordu ve belli ki ona karşı hiç şansı yoktu. Leydi Massey'in Rule'un metresi olduğunu söyleyen ilk kişi Crosby Drelincourt'du. Fakat bu konuda detaylı araştırma yapan kişi Theresa Maulfrey'di. Bayan Maulfrey, Horatia'yı çok sevmezdi ama Kontes olduktan sonra kuzeniyle ilişkilerini geliştirmeye çalışmıştı. Maalesef Horatia da Theresa'dan fazla hoşlanmazdı. Bir bakıma sevgileri karşılıklıydı. Charlotte'un tahminleri doğruydu. Bayan Maulfrey Horatia'ya üstünlük kurmaya çalışmıştı ama Kontes buna boyun eğmeyince oldukça kötü sözler sarf etmişti. Rule ve sevgileleri konusunda aklına gelen her şeyi söylemişti. Horatia, bu sözlerin ardından Rule'un yıllardır Massey'in kölesi olduğunu anladı. Bayan Maulfrey'e göre hiçbir erkek gencecik bir kız çocuğu için yaşam tarzını değiştirmezdi. Bayan Maulfrey, Rule'dan hayranlıkla söz ediyor ve onun harika bir sevgili olduğunu söylüyordu. Horatia, kocasının bu yönünü hiç bilmiyordu. Erkeklerin bu yönü hakkında bir bilgisi yoktu. Fakat duyduklarından sonra bir erkeğin dullar ve opera dansçıları ile olan ilişkilerine mola verdiği zamanlarda karısıyla da birlikte olabileceğini öğrenmişti. Horatia evlenmeden önce onun işlerine karışmayacağını dair söz verdiği için Rule gönül rahatlığıyla istediğini yapabilirdi ve Horatia'nın karşı çıkmaya hakkı yoktu.

Kont Rule, genç karısına kur yaparken onun ne kadar nazik ve anlayışlı olduğunu fark etti. Fakat elde tutması bir o kadar güçtü. Kocasına son derece içten davranıyordu; fakat Rule onun bu davranışlarını babasına anlayışlı davranmaya çalışan bir kız çocuğunun hareketlerine benzetip üzülüyordu.

Leydi Louisa, kardeşinin ilişkilerinden rahatsız olduğu için onu bir kenara çekti. "Sakın bana masal anlatma!" dedi. "Bu çocukla gerektiği gibi ilgilenmiyorsun! Tanrım, sana olan sabrım tükeniyor! Neden onunla gerçek bir karı koca ilişkisi yaşamıyorsun? Bu tür ilişkileri diğer sapkın kadınlarla yaşadığını tahmin edebiliyorum. Neden bana onlardan bahsetmiyorsun?"

"Ah!" dedi Kont. "Çünkü sen benim kız kardeşimsin, Louisa."

"Konuyu kapatmaya çalışma!" dedi Leydi Louisa öfkeyle. "O kızla birlikte ol! Tanrı aşkına, o neden hâlâ sana aşık değil?"

"Çünkü," dedi Kont, "ben onun için çok yaşlıyım."

"Saçmalık," dedi leydi.

Kont bir hafta sonra yapacağı Meering gezisinde Horatia'nın kendisine eşlik etmesini istiyordu. Eğer bir gece önce Leydi Massey Lordun yolunu kesmeseydi, Horatia bu teklifi seve seve kabul ederdi. Fakat Rule ve Horatia'nın Vauxhall Gardens'da katıldığı davette Leydi Massey'de vardı.

Yemek bitimine kadar her şey çok güzeldi. Müzik, dans... Yemek de harikaydı. Kont ideal bir kocaydı ve verdiği davetler de kusursuzdu. Sonra her şey tersine döndü. Horatia Bay Dashwood, Pelham ve Bayan Lloyd'la birlikte dolaşmaya çıktı. Gidip bahçedeki süs şelalesine bakacaklardı. Rule da dışarı çıktı. Arkadaşlarını görmeye gidiyordu. Horatia, Lordun Sör Harry Topham'la birlikte yürüyüş yaptığını gördü. Sör, kocasının iyi bir arkadaşıydı. Yirmi dakika sonra Rule'u tekrar gördü ama yanındaki Sör Harry değildi. Aşıklar Yolu'ndaydı (ki bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu) ve kendisine hayranlıkla bakan Leydi Massey'in çok çok yakınındaydı. Horatia, Massey'in ellerini Rule'un omuzlarına koyduğunu gördü.

Hızla arkasını döndü ve başka bir tarafa gitmek istediğini söyledi. Bayan Lloyd ve Pelham onun peşine düştüler. Büyük olasılıkla Bay Dashwood Kontu görmemişti. Horatia oradan o kadar hızlı ayrıldı ki kocasının Leydi Massey'in ellerini omzundan çekmesini görmedi.

O korkunç gecenin geri kalanında kimse Leydi Rule kadar eğlenceli değildi. Hemen hemen herkes bunu fark etmişti. Bay Dashwood bile onun her zamankinden daha büyüleyici olduğunu düşünüyordu.

Rule ertesi sabah Horatia'nın odasına gitti ve karısının yatağının kenarına oturdu. Tam da o anda sıcak çikolatasını içmekte olan Horatia'nın dün gecenin aksine çok gergin olduğunu fark etti. Meering'e gitmek mi? Oh, hayır, gidemezdi! Horatia'nın verilmiş sözleri vardı ve Meering'de çok sıkılacaktı.

"Bu hiç hoş bir hareket değil," dedi Rule. Yüzünde zoraki bir gülümseme vardı.

"Ama Rule, sa-sadece bir haftalığına gidiyorsun. Bu kadar kısa bir seyahat için hazırlık yapmak ne kadar yorucu olur düşünsene! Eğer Bath'a gi-gitmezsek, Newmarket to-toplantısına seninle gelirim."

"Benimle gelmeni o kadar çok istiyorum ki, Horry."

"Pekala," dedi Horatia. Sesinden hiç memnun olmadığı anlaşılıyordu. "Eğer ge-gelmek zorunda olduğumu söylüyorsan, gelirim."

Lord ayağa kalktı. "Tanrı aşkına hayatım!"

"Ru-Rule, eğer kızdıysan, lü-lütfen söyle! Kö-kötü bir eş o-olmak istemiyorum."

"Kızgın görünüyor muyum?" diye sordu Lord.

"Ha-hayır ama sana bakarak ne düşündüğünü anlayamıyorum," dedi Horatia içtenlikle.

Lord güldü. "Zavallı Horry, senin için çok zor olmalı. Şehirde kal hayatım. Büyük ihtimalle haklısın. Arnold beni Meering'deki bütün iş toplantılarına sürükleyecek." Parmağını Horatia'nın çenesinin altına koydu ve başını yukarı kaldırdı. "Ben yokken bütün servetimi kumarda kaybetme, tamam mı?" dedi neşeyle.

"Hayır, ta-tabii ki yapmam. Çok uslu du-duracağım. Lord

Lethbridge'i teşvik edeceğim yönünde bir kuşkun olmasın. Çünkü Louisa bana onun hakkında her şeyi anlattı. Onunla arkadaş olmamam gerektiğini bi-biliyorum."

"Buna hiç kuşkum yok," dedi Rule ve eğilerek karısını öptü.

Bölüm 14

Kont Rule, Meering'e doğru yola çıktı ve yanında sadece Bay Gisborne vardı. Londra'da kalan karısı ise kendisini Rule'u özlemediğine ikna etmeye çalışıyordu. Bu konuda başarılı olduğu söylenemezdi ama en azından kimse fark etmiyordu. Lord olmadan Grosvenor Meydanı'ndaki ev oldukça boş geliyordu. Bu yüzden Horatia vaktinin çoğunu evden uzakta geçirmeye özen gösteriyordu. İskambil partilerinde, balolarda ya da pikniklerde ona eşlik eden kimse kocasının boşluğunu dolduramıyordu. Hatta kardeşi Charlotte bile, Horatia'nın eğlence merakına katlanamadığını söylemişti.

Lord Lethbridge'den mümkün olduğunca uzak duruyordu. Partilerde karşılaşıyorlardı ama Lord Horatia'nın mesafeli davranmaya çalıştığını anladığı andan beri ağırbaşlı bir tavır takınmış, onu geri kazanmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Horatia onu hayatından uzaklaştırmıştı ama yine de saygılı davranıyordu. Teklifte bulunduğu kız tarafından geri çevrilen bir erkek hâlâ çekici görünebilirdi ama balo kıyafetleri ile havuza itilen bir adam için aynı şey geçerli değildi. Horatia, Lethbridge'i kolayca unutmuştu ama onunla kağıt oynayamadığı için az da olsa üzgündü.

Horatia, Lord beklenmedik bir hareketle dikkatini çekmeye çalışırken bile tavrından ödün vermedi.

Richmond House'da dans ve havai fişeklerle renklenen kusursuz

bir eğlence tertip edilmişti. Bugüne dek böylesine seçkin bir parti görülmemişti. Bahçe aydınlatılmış, yemekler localarda servis edilmiş ve havai fişekler nehrin diğer tarafından da görülecek kadar ihtişamlı bir gösteriye dönüştürülmüştü. Gece yarısı olduğunda yağmur yağmaya başladı. Havai fişek gösterileri çoktan bitmişti. Bu yüzden yağmur yağıyor olması kimseyi rahatsız etmedi. Konuklar bahçeden balo salonuna geçti ve danslarına kaldıkları yerden devam etti.

Horatia partiden erken ayrıldı. Havai fişekleri görmek hoşuna gitmişti ama dans etmek istemiyordu. Bunun bir nedeni de pırlanta işlemeli ayakkabılarıydı. Ayaklarına vurmuştu ve bu dünyada rahatsız bir ayakkabıdan başka hiçbir şey insanların neşesini kaçıramazdı. Saat on ikiyi henüz geçiyordu ki arabasını çağırttı ve Bay Dashwood'un tüm ısrarlarına rağmen partiden ayrıldı.

Bugüne dek çok sayıda baloya katılmıştı ama Horatia'ya göre içlerinde en sıkıcı olanı buydu. Özellikle kendisinden kilometrelerce uzakta, Berkshire'da gülümsemesiyle gözleri dolduran bir centilmenin neler yaptığını düşünürken; dans etmek ya da sohbet etmek oldukça zor geliyordu. Bu düşüncelere daldığında etrafındaki her şeyi unutuyor, sonra da dayanılmaz baş ağrısına teslim oluyordu. Arabanın arka koltuğuna yaslandı ve gözlerini kapattı. Rule bir hafta daha uzakta olacaktı. Peki ertesi gün Meering'e gitse ve ona sürpriz yapsa nasıl olurdu? Hayır, tabii ki yapamazdı. Bu ayakkabıları aldığı yere geri götürecekti ve oradan bir daha alışveriş yapmayacaktı. Aynı şeyler kuaförü için de geçerliydi. Saçını çok kötü şekillendirmişti. Saçının derisine batan düzinelerce toka vardı ve ayrıca o alçak adam Quesaco stili adı verilen modelin Horatia'ya hiç yakışmadığını söyleyebilirdi. Kafasındaki tüm o kuş tüyleri, en az kırk yaşında görünmesine neden olmuştu. Bir de Bayan Lloyd'un ısrarları yüzünden sürdüğü Serkis ruj vardı ki Bayan Lloyd'u gördüğü ilk yerde bu rujun dünyanın en iğrenç ürünü olduğunu söyleyecekti.

Araba durdu ve Horatia gözlerini açtı. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu. Evin uşağı şemsiyeyle gelmiş, ev sahibesinin elbiselerini yağmurdan korumaya çalışıyordu. Evin girişindeki merdivenlerin metal süslemeleri her zamanki gibi dikkat çekmiyordu. Belli ki yağmur yüzünden parlaklıklarını yitirmişlerdi. Gökyüzü kapkaranlıktı ve aslında çok güzel olduğunu tahmin ettiği ay, bulutların ardında kalmıştı.

Horatia beyaz taftadan pelerinine sıkıca sarındı ve tek eliyle de eteğini kaldırarak ıslak kaldırımlardan aşağı koşmaya başladı. Uşak şemsiyeyi tutuyordu ve böylece fazla ıslanmadan evin merdivenlerini çıkıp açık kapıdan içeri girdi.

O kadar acele etmişti ki daha hatasını anlayamadan kendini kapının eşiğinde buldu. Nefesini tuttu ve etrafına bakınmaya başladı. Dar bir koridorda duruyordu ve burası kesinlikle kendi evi değildi. Kapının kapatılış şekli bile Rule'un hizmetkarlarının tavırlarından farklıydı.

Hemen arkasına döndü. "Bi-bir yanlışlık var," dedi. "Kapıyı açın, lütfen!"

Arkasından yaklaşmakta olan biri vardı. Horatia başını geri çevirdi ve Lord Lethbridge'i gördü.

"Hoşgeldiniz leydim!" dedi Lethbridge ve salonun kapısını açtı. "Lütfen içeri girin!"

Horatia olduğu yerde kaldı. Öfkesi yüzünden okunuyordu. "Anlamıyorum!" dedi. "Bu ne de-demek oluyor Sör?"

"Anlatacağım madam ama lütfen içeri girin!" dedi Lethbridge.

Arkasında sessizce bekleyen uşağı fark etmişti. Uşakların önünde olay çıkartamazdı. Bir süre tereddüt ettikten sonra salona girdi.

İçerisi çok sayıda mumla aydınlatılmıştı ve odanın bir köşesinde duran masanın üzerinde iki kişilik bir akşam yemeği hazırlanmıştı. Horatia kaşlarını çattı. "Eğer pa-parti veriyorsanız Sör,

si-sizi temin ederim ki ben da-davetli değilim ve ka-kalmaya da niyetim yok," dedi.

"Bu bir parti değil," dedi Lethbridge ve kapıyı kapattı. "Bu sadece ikimiz için hazırlandı canım."

"Aklını kaçırmış olmalısın!" dedi Horatia. Şaşkınlık içinde Lorda bakıyordu. "Se-seninle yalnız ye-yemek yemem, asla! Bana sorsaydın, yemin ederim ki burada o-olanları bilseydim... A-arabacımın beni neden buraya getirdiğini anlayamıyorum."

"Sana sormadım, Horry. Çünkü senin için küçük bir sürpriz hazırlamak istedim."

"Bu çok büyük bir saygısızlık!" dedi Horatia. "Arabacıma rüşvet mi verdin? Beni arabama gö-götürün Sör, hemen!"

Lord güldü. "Senin araban, tatlım, gitti ve arabacınla yardımcısı da Whitehall'da bir meyhane masasının altında yatıyorlar. Seni buraya benim adamlarım getirdi. Her şeyi çok güzel ayarlamışım, öyle değil mi?"

Horatia'nın gözleri öfkeden parlamaya başladı. "Bu çok bü-büyük bir kabalık!" dedi. "Ne cüretle benim adamlarımı dövdürtürsün?"

"Oh, hayır!" dedi Lord. "Şiddet kullanmama gerek yoktu. Sen Richmond House'dayken aşkım, onlar da bir meyhanede eğlenmek istedi. Bunun nesi yanlış ki?"

"Buna i-inanmıyorum," diye bağırdı Horatia. "E-eğer sarhoş adamları işe a-alacağını düşünüyorsan, Rule'u ta-tanımıyorsun demektir. O-onlara tuzak kurmuş olmalısın. Sa-sabah olduğunda her şeyi polise bildireceğim. İşte o zaman pişman olacaksın!"

"Ben de öyle olmasını ümit ederim," dedi Lethbridge. "Fakat polis adamlarınızın bir bardak bira ile etkisiz hale geldiğine inanır mı? Görüyorsun ya ben onlara şiddet uygulamadım."

"İ-ilaç verdin!" diye bağırdı Horatia.

"Kesinlikle," dedi Lord gülümseyerek. "Yalvarırım, mantonu almama izin ver!"

"Hayır!" dedi Horatia. "Mantomu çı-çıkarmayacağım! Sen aklını kaçırmışsın ve eğer bana bir a-araba bulmazsan eve yürüyerek gi-giderim!"

"Keşke denesen ve ne demek istediğimi anlasan, Horry," dedi. "Bu gece benim evimi terk edemeyeceksin."

"Senin evini terk edemeyecek miyim? Oh, sen aklını kaçırmışsın!" dedi Horatia kararlılıkla.

"Öyleyse bana istediğin kadar kız aşkım," dedi Lethbridge ve kızın mantosunu zorla çekip aldı.

"Ba-bana 'aşkım' deme!" dedi Horatia. "Neden...? Neden beni mahvetmek istiyorsun?"

"Sen de bunu istiyorsun hayatım," dedi. "Ben hazırım... Evet, ben seninle uzaklara kaçmaya hazırım. Kaçmak istemezsen, yarın sabah eve dönüp dilediğin hikayeyi anlatabilirsin."

"Ka-kadınlarla kaçmayı alışkanlık haline getirmişsin, değil mi?" dedi Horatia.

Lordun yüzü bir an için asıldı ama sonra kendini toparladı. "Demek hikayeyi biliyorsun, öyle mi? O zaman şöyle söyleyelim, ben sizin ailenizin kadınları ile kaçmayı alışkanlık haline getirdim."

"Ben," dedi Horatia, "ben bir W-Winwood'um ve bu yüzden aradaki fa-farkı göreceksin. Beni, seninle kaçmaya zorlayamazsın."

"Öyleyse ben de kaçma planını ertelerim," dedi Lord sakince. "Yine de ikimizin çok iyi anlaşacağını düşünüyorum. Sen ve ben. Sende beni cezbeden bir şey var, Horry. Seni kendime aşık edebilirim, biliyorsun değil mi?"

"Şi-şimdi senin derdini a-anladım!" dedi Horatia. Birdenbire kendini topladı. "Sen sarhoşsun!"

"Kahretsin, biraz," dedi Lord. "İşte mantonu aldık!" dedi. Mantoyu bir kenara fırlattı ve bir süre olduğu yerde kaldı. Göz-

lerini kısmış Horatia'ya bakıyordu. "Hayır, sen güzel değilsin," dedi nazikçe. "Ama kesinlikle baştan çıkarıcısın hayatım!"

Horatia bir adım geri çekildi. "Bana ya-yaklaşma!"

"Yaklaşma mı?" diye tekrarladı Lord. "Horry, seni küçük budala!"

Horatia ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Lord kızı yakaladı ve kollarına aldı. Birbirlerine karşı mücadele etmeye başladılar. Horatia serbest kalan eliyle Lorda tokat attı. Sonra Lord elleriyle, kızın kollarını kavradı ve onu dudaklarından sertçe öptü. Horatia yüzünü diğer tarafa çevirdi ve ayakkabısının topuğuyla Lordun ayağına bastı. Geri çekildiğini anlayınca da kendini adamın kollarından kurtardı. Tam o anda elbisesinden bir parçanın yırtılarak Lordun ellerinde kaldığını gördü. Artık aralarında masa vardı ve Lethbridge yaralanan ayağına bakarak gülüyordu, "Aferin seni küçük ateş parçası!" dedi. "Senin böyle mücadeleci biri olduğunu bilmezdim! Kahretsin, sanırım o sıkıcı kocana geri dönmene asla müsaade etmeyeceğim. Kaşlarını çatma tatlım, senin peşinde koşarak odanın etrafında kovalamaca oynamayacağım. Otur lütfen."

Horatia çok korkmuştu. Lordun aklını kaçırdığına emindi. Adamın hareketlerini takip ediyordu ve o anda onu eğlendirir gibi yapmaya karar verdi. Sakin olmaya çalışarak "Eğer sen oturursan, ben de otururum!" dedi.

"Beni iyi gözlemliyorsun!" dedi Lethbridge ve sandalyeye oturdu.

Horatia başıyla onayladı ve o da oturdu. "Lü-lütfen mantıklı olmaya çalışın Lordum," diye rica etti. "Bana a-aşık olduğunuzu söylemenin hiçbir anlamı yok. Çünkü i-inanmıyorum. Beni neden buraya getirdiniz?"

"Namusunu kirletmek için," dedi Lord küstahça. "Görüyorsun ya oldukça açık sözlüyüm."

"Pekala be-ben de açık sözlü olabilirim," dedi Horatia. "Eğer

na-namusumu ki-kirleteceğini düşünüyorsan ya-yanılıyorsun. Çünkü ben ka-kapıya daha yakınım."

"Doğru ama kapı kilitli ve anahtar..." Sonra cebine vurdu ve "Anahtar burada," dedi.

"Oh!" dedi Horatia. "Demek adil dö-dövüşmüyorsun!"

"Aşkta adil dövüş olmaz," dedi Lord.

"Keşke," dedi Horatia öfkeyle, "a-aşk hakkında konuşmaya bir son versen. Beni hasta ediyorsun."

"Hayatım," dedi, "seni temin ederim ki her geçen dakika sana olan aşkım büyüyor."

Horatia dudaklarını ısırdı. "Saçmalık!" dedi. "Eğer be-beni birazcık se-sevseydin, bana bunu yapmazdın. Ve eğer bana saldırırsan hapse girersin, tabii önce Rule seni öldürmezse. Ki bence bunu seve seve yapar."

"Ah!" dedi Lethbridge. "Eğer bu gece olanları anlatacak kadar cesursan, hapse girmem kaçınılmaz olur. Yine de buna değer. Özellikle de Rule'un onurunun ayaklar altına alındığını düşünürsek, buna kesinlikle değer!"

Horatia gözlerini kıstı ve biraz öne eğilerek "Demek sebebi bu!" dedi. "Çok saçma Lordum! Ma-masallar diyarında olsak bu dediğiniz gerçek olabilirdi ama gerçek ha-hayatta asla!"

"En azından deneyebiliriz," dedi Lethbridge. Alaycılığı bir kenara bıraktı. Artık daha ciddi duruyordu. Dudakları birbirine kenetlendi ve doğruca Horatia'ya bakmaya başladı.

"Si-sizinle nasıl a-arkadaş olmak istedim, a-anlayamıyorum," dedi Horatia. "So-son derece aşağılık birisiniz bence. Bir kadını kullanmadan i-intikam alamıyor musunuz?"

"O zaman bu kadar zarif bir sonuç elde edemiyorum," dedi Lethbridge. Yerinden kıpırdamadı ama gözleriyle Horatia'yı başından aşağı süzüyordu. "Ama sana baktığım zaman, Horry, intikam düşüncesi aklımdan çıkıyor. Sadece seni arzuluyorum."

"Ne kadar o-onur duydum bi-bilemezsiniz," dedi Horatia nazikçe.

Lord kahkahalarla gülmeye başladı. "Sen hayranlık uyandıran bir kadınsın. Bir adam seni on iki ay boyunca evde tutsa, yine de sıkılmaz!" Ayağa kalktı. "Hadi Horry, sen de gerçekleri kabullen! Seninle ilgilenmeyen bir adamdan çok daha iyisini hak ediyorsun. Benimle gel ve sana aşkın nasıl bir şey olduğunu öğreteyim!"

"Sonra Rule beni bo-boşasın ve ikimiz evlenelim öyle mi?" diye sordu Horatia.

"Bunu bile yapabilirim," dedi Lord. Masaya doğru yürüdü ve masanın üzerinde duran şişelerden birini aldı. "Hadi içelim! Geleceğimize!"

"Pekala Sör," dedi Horatia yanıltıcı bir rahatlıkla. Ayağa kalktı ve Lorda fark ettirmeden şöminenin yanına doğru bir adım attı. Şimdi Lord, Horatia'nın arkasında dikiliyordu. Horatia yavaşça eğildi ve şöminenin yanında duran sarı metalden yapılma ocak demirini aldı.

Lethbridge ikinci kadehi dolduruyordu. "İstersen İtalya'ya gideriz," dedi.

"İtalya'ya mı?" dedi Horatia. Yavaşça öne doğru ilerliyordu.

"Neden olmasın?"

"Çü-çünkü seninle caddenin sonuna kadar bile gitmem!" dedi ve bütün gücüyle Lorda vurdu.

Ocak demiri yere düştü. Biraz korkmuş, biraz da rahatlamış olan Horatia, Lethbridge'in yere düşüşünü izledi. Lordun elindeki şarap şişesi yere düştü ve şarabın tamamı yakut rengi bir birikinti oluşturacak şekilde yere döküldü.

Horatia alt dudağını ısırarak dizlerinin üzerine çöktü. Lordun anahtarı sakladığı cebine elini soktu. Anahtarı buldu ve aldı. Lethbridge kıpırdamadan yatıyordu. Horatia onu öldürüp öldürmediğinden emin değildi. Korku içinde kapıya baktı. Ortalık çok sessizdi. Hizmetlilerin yatmış olabileceğini düşündü. Hemen ayağa kalktı. Demirin üstünde kan yoktu. Gördüğü kadarıyla Lethbridge'in başında da herhangi bir kanama yoktu. Yine de başından çıkıp yere düşmüş olan peruğu kanayan kısmı gizliyor olabilirdi. Demiri tekrar şöminenin ızgarasına bıraktı. Mantosunu aldı hızla kapıya yöneldi. Eli öyle titriyordu ki kapının kilidini açmakta zorlanıyordu. Sonunda kilidi açtı ve koridora çıktı. Sokak kapısının koluna asıldı. Kapı gürültüyle açıldı. Horatia hemen arkasından gelen biri olup olmadığını kontrol etti. Mantosunu sırtına alıp merdivenlerden indi ve caddeye çıktı.

Yolda büyük su birikintileri vardı. Bulutlar ayı gizliyordu ama yağmur dinmişti. Cadde oldukça sessiz ve boştu. Caddeye bakan pencerelerin perdeleri kapalıydı. Sessizce esen rüzgar Horatia'nın eteğinin altından sızıp ayak bileklerinin ürpermesine neden oluyordu.

Hemen yola koyuldu. Koşar adımlarla Curzon Caddesi'ne yöneldi. Bugüne dek hiç böylesine geç bir saatte tek başına dışarı çıkmamıştı. Kimseyle karşılaşmamak için dua ediyordu. Neredeyse caddenin köşesine gelmişti ki birtakım sesler duydu. Yoldan geçenlerin kim olduğunu merak etti ve görmeye çalıştı. İki kişilerdi. Ne yöne gideceklerine karar verememiş gibiydiler. İçlerinden birinin sesi duyuldu ve bu sesi başkasıyla karıştırması na imkan yoktu. "Ne yapacağımı söyleyeyim," dedi. "25 pounda bahse girerim ki yanılıyorsun!"

Horatia birden rahatladı ve yoldan geçenlerin karşısına çıkacak şekilde ileri atıldı. Doğruca sesini duyduğu kişinin kollarına atıldı. Adam neye uğradığını şaşırdı. Horatia, "P-Pel!" diye bağırarak ağlamaya başladı. "Oh, P-Pel, beni eve götür!"

Vikont yol kenarındaki korkuluklara tutunarak dengesini sağladı. Şaşkınlıkla kardeşine bakıyordu. Birden ne olduğunu anla-

dı. "Kahretsin Horry, bu sensin!" dedi. "Bak sen! Kardeşimle tanışmış mıydın, Pom? Bu benim kız kardeşim Leydi Rule. Horry tanıştırayım, Sör Roland Pommeroy. Yakın bir arkadaşımdır."

Sör Roland nazikçe eğildi. "Sadık hizmetkarınızım leydim!" dedi.

"P-Pel, beni eve götürür müsün?" diye yalvardı Horatia. Kardeşinin bileklerinden sıkıca tutuyordu.

"İzin verin madam," dedi Sör Roland ve kibarca kolunu uzattı. "Onur duyarım!"

"Bir dakika," dedi Vikont. Kaşlarını çatarak sordu. "Saat kaç?"

"Bi-bilmiyorum ama ço-çok geç olmalı!" dedi Horatia.

"Saat tam iki!" dedi Sör Roland. "İkiyi geçmiş olamaz. Monty'den bir buçukta ayrılmadık mı? Öyleyse saat şimdi ikidir."

"İkiyi geçmiştir," dedi Vikont. "Eğer öyleyse, merak ediyorum, Horry, senin bu saatte burada ne işin var?"

"Pel, Pel!" diye arkadaşını uyardı Sör Roland. "Yanımızda bir leydi olduğunu unutma!"

"Ben de onu diyorum ya," dedi Vikont. "Leydiler gecenin ikisinde sokaklarda dolaşmaz. Neredeyiz biz?"

Sör Roland bir an düşündü. "Half-Moon Caddesi," diye yanıtladı.

"Pekala," dedi Vikont. "Açıkla bakalım. Kız kardeşim gecenin ikisinde Half-Moon Caddesi'nde ne yapıyor?"

Horatia, konuşulanları sessizce dinledi ve sonra kardeşini bileklerinden tutup sarstı. "Burada konuşarak vakit kaybetmeyelim P-Pel. Dayanamıyorum, gerçekten dayanamıyorum! Korkarım Lord Lethbridge'i öldürdüm!"

"Ne?"

"Lord Lethbridge'i ö-öldürdüm!" dedi Horatia.

"Saçmalık," dedi Vikont.

"Saçmalık değil! Ona ş-şöminenin demiriyle vurdum ve o da olduğu yere yığılıp kaldı."

"Neresine vurdun?" diye sordu Vikont.

"Başına," diye yanıtladı Horatia.

Vikont Sör Roland'a bakarak, "Sence öldürmüş olabilir mi, Pom?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Sör Roland.

"Bire beş koyup iddiaya girerim ki öldürmemiştir," dedi Vikont.

"Anlaştık!" dedi Sör Roland.

"Dinle o zaman," dedi Vikont heyecanla. "Şimdi gidip bakacağım."

Horatia, kardeşinin ceketine yapıştı ve "Hayır, gidemezsin. Beni eve götürmek zorundasın!" diye yalvardı.

"Oh, pekala," dedi Vikont ve az evvel aldığı kararından vazgeçti. "Fakat gecenin ikisinde şömine demiri ile adam öldürmek de ne demek? Hiç asil bir davranış değil!"

Sör Roland birden Horatia'ya destek çıktı. "Görmüyor musun?" dedi. "Lethbridge'e vurmaktan başka ne yapabilirdi? Onu sen de sevmezsin zaten. Hoş ben de sevmem ya."

"Hayır," dedi Vikont. "Sevmem ama yine de gidip ona vurmam. Hiç böyle bir şey duymadım."

"İtiraf etmeliyim ki ben de," dedi Sör Roland. "Ama sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi, Pel? Bence bu iyi bir şey."

"Öyle mi dersin?"

"Bence öyle," dedi Sör Roland.

"Öyleyse eve gitsek iyi olur," dedi Vikont. Ardı ardına kararlar almaya devam ediyordu.

"Ta-tanrıya şükür!" dedi Horatia. Çok yorulmuştu. Kardeşinin koluna girdi ve onu evin yönüne döndürdü. "Bu taraftan seni aptal, korkunç ya-yaratık!"

Kardeşinin saç modelini fark eden Vikont, Horatia'nın başındaki tüyleri görünce birden durdu. "Bugün sende tuhaf bir şeyler

olduğunu biliyordum, Horry," dedi. "Saçına ne yaptın böyle?"

"Hi-hiçbir şey. Sadece Quesaco modelini denedim. Ha-hadi acele et, Pel!"

Sör Roland, konuyla ilgilendi ve başını yana eğerek sordu. "Afedersiniz madam ama modelin adı ne dediniz?"

"Quesaco," dedi Horatia. Bir yandan gülüyor, bir yandan da ağlıyordu.

"Kulağa çok geliyor ama anlamı ne acaba?"

"Evet ne anlama geliyor?" diye sordu Vikont.

"Oh, P-Pel, bilmiyorum! Lütfen, lütfen beni eve götür!" Vikont kardeşinin kolunda sürüklenmeye başladı. Curzon Caddesi'nin çapraz istikametinde ilerlemeye başladılar. Sör Roland gecenin güzelliği hakkında konuşmaya başladı. Ne Vikont ne de kardeşi onun söylediklerini dinliyordu. Bir süredir düşünen Vikont konuşmaya başladı. "Lethbridge'i öldürmen kötü bir şey değil ama merak ediyorum. Ne oldu da gecenin bu saatinde buraya geldin?"

Kardeşi bu haldeyken anlatılanları anlamayacağını düşünen Horatia, "Richmond House'daki partiye geldim," dedi.

"Eğlendiniz mi madam?" diye sordu Sör Roland.

"Evet, te-teşekkürler."

"Ama Richmond House, Half-Moon Caddesi'nde değil ki," dedi Vikont.

"Eve yürüyerek dönüyormuş," dedi Sör Roland. "Biz de eve yürüyorduk, öyle değil mi? Sorun yok öyleyse. Eve yürüyordu. Lethbridge'in evinin önünden geçti. İçeri girdi. Başına vurdu ve dışarı çıktı. Caddede bizimle karşılaştı. İşte buradayız. Her şey gün gibi ortada!"

"Bilemiyorum," dedi Vikont. "Bana biraz garip geldi."

Sör Roland, Horatia'ya yaklaştı. "Kusuruna bakma!" dedi fısıldayarak. "Zavallı Pel, kendinde değil."

"Tanrı aşkına, acele edin!" dedi Horatia öfkeyle.

Grosvenor Meydanı'na geldiklerinde yağmur yağmaya başladı. Vikont, "Güzel bir gece mi demiştin, Pom?" diye sordu.

"Demiş olabilirim," diye yanıtladı Sör Roland.

"Sanırım yağmur yağıyor," dedi Vikont.

"Yağmur yağıyor ve saçımdaki tüyler ma-mahvolacak!" dedi Horatia. "Şimdi ne var, Pel?"

Vikont birdenbire durdu. "Bir şeyi unuttum," dedi. "Gidip Lethbridge ölü mü değil mi diye bakacağım."

"P-Pel, önemli değil. Gerçekten."

"Evet, önemli. İddiaya girdim ben." Vikont cümlesini tamamlar tamamlamaz Half-Moon Caddesi'ne yöneldi.

Sör Roland biraz kendine gelince, "Bu şekilde gitmemeli," dedi. "Kolunda bir bayan varken, onu bırakıp gitmesi affedilemez. Çok hem de çok kaba bir hareket. Benim koluma girin madam!"

"Tanrıya şükür geldik!" dedi Horatia ve Sör Roland'ı da sürüklemeye başladı.

Evinin merdivenlerine gelince durdu ve Sör Roland'a baktı. "Sanırım size her şeyi açıklamam lazım. Ya-yarın beni görmeye gelin. Bugün demek istiyorum. Lü-lütfen unutmayın! Eğer Lord Lethbridge'i öldürmüşsem, sakın bu konu hakkında kimseyle konuşmayın!"

"Kesinlikle," dedi Sör Roland. "Tek kelime etmem."

Horatia merdivenleri çıkmak üzereydi ki döndü ve "P-Pelham'ın peşinden gidip onu eve götürür müsünüz?" diye sordu.

"Memnuniyetle madam," dedi Sör Roland. Saygıyla selam verdi. "Sadık bir hizmetkarınızım!"

En azından O, Pelham kadar sarhoş görünmüyor diye düşündü Horatia. Hizmetkarı uykulu gözlerle kapıyı açtı. Keşke dedi,

aptalca bir şey yapmadan önce olanları açıklayabilsem. Böylece Rule olanları duymadan konu kapanır.

Bu düşünceyle biraz rahatlayan Horatia odasına çıktı. Lambası yanıyordu. Makyaj masasının üzerindeki mumları yaktı ve aynanın karşısına oturdu. Çok yorgundu. Saçında tüyler ıslanmış ve saçına yapışmış durumdaydı. Korsesi harap olmuştu. Elini kaldırdı ve o anda gözleri dehşet içinde açıldı. Drelincourt mücevherlerinden takmıştı. Bir dizi inci ve pırlanta. Küpeler, broş ve bilezikler. Küpeler yerindeydi. Bilezikler de hâlâ bileğindeydi ama broş yoktu.

Lethbridge'in kollarında nasıl çırpındığını hatırladı. Elbisesinden bir parça yırtılmış ve Lordun elinde kalmıştı. Aynadaki yansımasına baktı. Serkis ruju dışında yüzü bembeyaz olmuştu. Birden gözyaşlarına boğuldu.

Bölüm 15

Kimse Vikontu yolundan döndürmeye çalışmadı ve o da Half-Moon Caddesi'ne doğru ilerlemeye devam etti. Lethbridge'in evinin kapısı Horatia'nın bıraktığı gibi açık duruyordu. Vikont kimseyle karşılaşmadan içeri girdi. Salonun kapısı aralıktı ve içeride ışıklar yanıyordu. Vikont kafasını aralık kapıdan içeri uzattı ve etrafına bakındı.

Lord Lethbridge masanın yanındaki sandalyede oturuyordu ve başını elleri arasına almıştı. Yerde boş bir şarap şişesi duruyordu ve lordun peruğu da darmadağınıktı. Ayak seslerini duyan Lord başını kaldırdı ve boş gözlerle Vikonta bakmaya başladı.

Vikont içeri girer girmez, "Hayatta olup olmadığınıza bakmaya geldim," dedi. "Pom sizin öldüğünüzü düşünüyordu ve biz de bahse girdik."

Lethbridge gözlerini ovaladı. "Ölmedim," dedi baygın bir ses tonuyla.

"Üzgünüm," dedi Vikont. Masanın etrafından dolaştı ve bir sandalyeye oturdu.

"Horry, sizi öldürdüğünü söyledi. Pom da gerçekten ölmüş olabileceğinize inandı. Ben ise karşı çıktım. Böyle bir şey olamaz, saçmalık, dedim."

Lethbridge, bir elini ağrıyan başına yasladı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Öyle mi?" diye sordu. Davetsiz misafirini süzdü.

"Anlıyorum. Gördüğünüz üzere hayattayım, müsterih olunuz."

"Pekala. Bir de... Peruğunuzu taksanız iyi olur," dedi Vikont. "Benim asıl merak ettiğim şey şu; Horry neden size bir demirle vurdu?"

Lethbridge başındaki ağrının nereden kaynaklandığını anladı. "Şöminenin demiriyle mi vurmuş? Lütfen bu soruyu ona sorun ama cevaplayacağından şüpheliyim."

"Evin kapısını açık bırakmamalısınız," dedi Vikont. "Aksi halde insanların içeri girip size vurmasını engelleyen ne kalır? Bu çok düşüncesiz bir hareket olur."

"Ben de eve gitmenizin iyi olacağını düşünüyorum," dedi Lethbridge.

Vikont akşam yemeği için hazırlanan masayı inceledi. "İskambil partisi mi?" diye sordu.

"Hayır."

Tam bu esnada Sör Roland Pommeroy'un sesi duyuldu. Arkadaşına sesleniyordu. Sonra o da içeri girdi ve Vikontun orada olduğunu görünce salona kadar geldi. "Eve gitmen lazım," dedi. "Seni eve götüreceğime dair leydime söz verdim."

Vikont, durumdan son derece rahatsız olan ev sahibini işaret etti. "Lord ölmemiş, Pom. Sana ölmediğini söylemiştim."

Sör Roland, Lethbridge'e dikkatle baktı. "Evet, ölmemiş," dedi. "Bu durumda eve gitmekten başka yapılacak bir şey yok."

"Boşversene, bu geceyi böyle sessiz sakin bitiremeyiz," diye karşı çıktı Vikont. "Haydi piket oynayalım."

"Bu evde oynayamazsınız," dedi Lethbridge. Peruğunu alıp düzelttikten sonra özenle başına taktı.

"Neden?" diye sordu Vikont.

Bu soru yanıtsız kaldı. Çünkü o esnada üçüncü misafir de içeri girdi.

"Sevgili Lethbridge, lütfen bağışla beni ama dışarıda korkunç

bir yağmur var! İnsan arabası olsa dahi yola çıkamıyor. Senin de kapını açık görünce, yağmurdan korunmak için içeri girdim. Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi Bay Drelincourt ve odaya girdi.

"Hayır, hem de hiç rahatsız etmiyorsun!" diye yanıtladı Lethbridge alaycı bir tavırla. "Lütfen içeri gir! Sanırım Lord Winwood ve Sör Roland Pommeroy'u takdim etmeme gerek yok, öyle değil mi?"

Bay Drelincourt ister istemez biraz geri çekildi ama yüzündeki keskin ifadeyi korumaya kararlıydı. "Bir eğlencenin ortasında olduğunuzu bilmiyordum Lordum, lütfen beni bağışlayın!"

"Ben de bilmiyordum," dedi Lethbridge. "Belki sen Winwood'la piket oynamak istersin."

"Gerçekten beni mazur görmenizi rica ediyorum lordum!" dedi Bay Drelincourt. Sonra da kapıya doğru yöneldi.

Konuşulanları dinlemekte olan Vikont, Sör Roland'ı kolundan dürtüp, "Bu dostumuz Drelincourt," dedi.

Sör Roland da başını sallayarak onayladı. "Evet, bu Drelincourt," dedi. "Neden bilmiyorum ama ondan hoşlanmıyorum, Pel. Hiç de hoşlanmadım zaten. Haydi gidelim."

"Olmaz," dedi Vikont sakince. "Ona içeri gelmesini kim söyledi? Cevap bekliyorum! Tanrı aşkına, ne güzel bir ortam bu böyle. Adamın biri gelip, iskambil partimize burnunu sokuyor. Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Onun burnunu koparacağım."

Bay Drelincourt, panikleyerek Lethbridge'e baktı. Lethbridge'in yüzü asıktı. Sör Roland, arkadaşını kenara çekti. "Bunu yapamazsın, Pel. Onunla zaten kavga ettin, hatırlamıyor musun? Burnunu o zaman koparsaydın! Şimdi yapamazsın." Kaşlarını çatarak odaya bakındı. "Bir şey daha var!" dedi. "İskambil partisi Monty'de değil miydi? Burası Monty'nin evi değil. Yanlış bir şeyler olduğunu biliyordum!"

Vikont ayağa kalktı ve Lord Lethbridge'in yanına gitti. "Bu bir iskambil partisi mi, değil mi?" diye sordu.

"Değil," dedi Lethbridge.

Vikont döndü ve şapkasını aldı. "Bunu daha önce söylemeliydin," dedi. "O zaman bu bir iskambil partisi değil de ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Lethbridge. "Ben de bir süredir bunu düşünüyordum."

"Eğer parti veriyorsan, ne partisi olduğunu da bilmen gerekir," dedi Vikont. "Sen bilmiyorsan, biz nereden bilelim? Belki bu bir gece matinesidir ki bu durumda bizim burada olmamamız gerekir. Haydi eve gidelim, Pom."

Sör Roland'ın koluna girdi ve birlikte kapıya doğru yürüdüler. Sör Roland bir şey hatırladı ve geri döndü. "Çok güzel bir gece Lordum," dedi ve selam vererek Vikontla birlikte oradan ayrıldı.

Bay Drelincourt diğer ikisinin biraz uzaklaşmasını bekledi ve gittiklerinden emin olunca yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. "Winwood'la böylesine yakın arkadaş olduğunuzu bilmiyordum," dedi. "Partinizi bölmedim, değil mi? Malum, yağmur! Ortalarda araba da yok!"

"Hiçbiriniz benim davetlim olarak gelmediniz, anladın mı?" dedi Lethbridge. Rahatsız olmuştu. Masaya doğru yürüdü.

Yerde duran bir şey Bay Drelincourt'un gözüne takıldı. Eğildi ve eline aldı. Bu, üzeri pırlanta ve inci işlemeli halka şeklinde antika bir broştu. Birden yutkundu ve Lethbridge'e baktı. Lord, kendine bir kadeh şarap doldurmaktaydı. Fark ettirmeden broşu cebine attı ve Lethbridge kendisine doğru bakınca "Çok özür dilerim! Sanırım yağmur dindi. Müsaadenizle ben ayrılayım," dedi.

"Memnuniyetle," dedi Lethbridge.

Bay Drelincourt, iki kişilik sofra düzenine dikkat etti. Lethbridge'in bayan arkadaşını nereye sakladığını merak etti.

"Lütfen rahatsız olmayın, ben kendim çıkarım!" dedi.

"Kapının iyice kapandığından emin olmak istiyorum," dedi Lethbridge ve Bay Drelincourt'u uğurladı.

Vikont birkaç saat sonra uyandı. Gece olanları yarım yamalak hatırlıyordu. Yine de önemli birkaç kısım aklındaydı. Koyu bir kahve içer içmez üzerini değiştirdi ve uşağını çağırdı.

Gömleğini giymiş ve tuvalet masasının önüne oturmuştu. Kravatını düzeltmeye çalışıyordu. O esnada uşağı içeri girdi ve Sör Roland Pommeroy'un kendisini aşağıda beklediğini ve bir şey konuşmak istediğini söyledi.

"Yukarı gelsin," dedi Vikont ve kravatına şık bir iğne taktı. Üzerinde gösterişli bir taş bulunan siyah kurdeleyi boynuna doluyordu ki Sör Roland içeri girdi.

Vikont başını kaldırdı ve aynadan arkadaşının gözlerinin üzerinde olduğunu gördü. Sör Roland çok ciddi görünüyordu. Başını yana salladı ve iç geçirdi.

"Çekilebilirsin, Corney," dedi Vikont ve uşağı gönderdi.

Corney, kapıyı sessizce kapattı. Vikont sandalyesini arkaya döndürdü ve kollarını da geri atarak sandalyeye yasladı. "Dün gece ne kadar sarhoştum?" diye sordu.

Sör Roland daha da kederli görünüyordu. "Oldukça sarhoştun, Pel. Drelincourt'un burnunu koparmak istedin."

"Bu, benim sarhoş olduğumu göstermez," dedi Vikont telaşla. "Kız kardeşimin konuyla ne alakası vardı, onu çözmeye çalışıyorum. Horatia, Lethbridge'in başına şömine demiriyle vurduğunu gerçekten söyledi mi söylemedi mi?"

"Şömine demiri miydi?" dedi Sör Roland. "Gerçekten neyle vurduğunu hatırlamıyorum! Demek buymuş! Sen de gidip Lordun hayatta olup olmadığına baktın." Vikont sessizce lanet okudu. "Ben de leydimi eve bıraktım." Kaşlarını çattı. "Dahası bana bu sabah gidip kendisini görmemi söyledi!"

"Bu çok karmaşık bir iş," diye söylendi Vikont. "Tanrı aşkına o adamın evinde ne işi vardı peki?"

Sör Roland öksürdü. "Sana söyleyemezdi tabii ki, Pel. Tuhaf bir ilişki var ortada."

Vikont başıyla onayladı. "Doğru diyorsun, Pom. Hemen gidip kız kardeşimi görmeliyim. Sen de benimle gelsen iyi olur."

Ayağa kalktı ve pardösüsünü giydi. Biri kapıyı çaldı ve içeri girmesi söylendiğinde uşak mühürlü bir mektupla birlikte odaya girdi. Vikont mektubu aldı ve mührü kopardı.

Not, Horatia'dan geliyordu ve heyecanla yazıldığı her halinden belliydi. "Sevgili Pel, olabileceklerin en kötüsü başıma geldi. Lütfen bir an evvel buraya gel. Çok kötüyüm. Horry."

"Yanıt mı bekliyor?" dedi Vikont.

"Hayır, Lordum."

"Öyleyse ahırdakilere haber ver, Jackson arabayı hazırlasın."

Sör Roland, arkadaşının notu okumasını izlerken daha da gergin hissetmeye başladı. Arkadaşını daha önce hiç bu kadar solgun görmemişti. İkinci kez öksürdü. "Pel, dostum sana hatırlatmak isterim ki kardeşin ona demir bir maşayla vurdu. Onu yere serdi."

"Evet," dedi Vikont. Endişeliydi. "Evet, öyle yaptı. Üzerimi düzeltmeme yardım et, Pom. Grosvenor Meydanı'na gidiyoruz."

Yirmi dakika sonra Rule'un evinin önüne geldiklerinde Sör Roland, "Ben gelmesem daha iyi olacak," dedi ve Vikont eve yalnız girdi. Hemen küçük salonlardan birine geçti. Kız kardeşi odada onu bekliyor ve üzgün gözlerle duvardaki tabloya bakıyordu.

Horatia, Pelham'ı herhangi bir imada bulunmadan karşıladı. "Oh, P-Pel, gelmene çok sevindim! Çok perişanım. Bana yardım etmen gerek!"

Vikont şapkasını ve eldivenlerini bir kenara bıraktıktan sonra "Pekala Horry, dün gece neler oldu? Hemen endişelenme ve bana olanları anlat!" dedi.

"Tabii ki anlatacağım!" dedi Horatia. "Richmond House'daki ba-baloya gi-gittim ve havai fişekleri gördüm."

Vikont, "Havai fişekleri boşver şimdi," diyerek araya girdi. "Seni gördüğümde Richmond House'da değildin. Hatta yakınlarında bile değildin."

"Hayır, Half-Moon Caddesi'ndeydim," dedi Horatia masumca.

"Lethbridge'in evine mi gittin?"

Horatia kardeşinin sesindeki suçlayıcı tonu anlayınca, başını yukarı kaldırdı. "Evet, gittim. Fakat oraya ke-kendi isteğimle gittiğimi düşünüyorsan, bu da senin iğrenç biri olduğunu gösterir!" dedi. Dudakları titriyordu. "Gerçi düşünmemen için bir neden yok ki! Çünkü anlatacağım hikayeye kimse inanmaz. Biliyorum, anlatınca ge-gerçekleri gizlediğimi düşüneceksin."

"Hikaye ne Horatia?" diye soran Vikont kendine bir sandalye çekti.

Horatia mendilinin köşesiyle gözlerini kuruladı. "Dün gece ayakkabılarım ayağımı acıttı ve ben de ba-balodan erken ayrıldım. Çok yağmur yağıyordu. A-arabamı çağırttım ve arabacının yüzüne bakmadan arabaya bindim. Neden arabacıya bakacaktım ki?"

"Arabacının konuyla ne alakası var?"

"Hem de sandığından çok alakası var," dedi Horatia. "O, benim arabacım değildi."

"Bu ne demek şimdi anlamadım."

"Bizim hi-hizmetkarlarımızdan biri değildi. L-Lord Lethbridge'in adamıydı."

"Ne?" diye bağırdı Vikont. Kaşlarını çattı.

Horatia başıyla onayladı. "Evet ve beni onun evine götürdü. Neler olup bittiğini anlamadan eve girmiştim."

Vikont öfkeyle öne eğildi. "Tanrı aşkına, orasının senin evin olduğunu anlamadın mı?"

"Diyorum ya anlamadım! Kulağa saçma geliyor biliyorum ama yağmur yağıyordu ve u-uşak şemsiyeyle bana eşlik ediyordu. Bu yüzden etrafımı görmedim ve a-anlayamadan eve girdim."

"Kapıyı Lethbridge mi açtı?"

"Ha-hayır, kapıcı açtı."

"Öyleyse neden hemen dışarı çıkmadın?"

"Biliyorum, çıkmalıydım," dedi Horatia. "Ama sonra Lord Lethbridge geldi ve beni i-içeri davet etti. Anlamıyorum P-Pel, bunun bir hata olduğunu biliyordum ama hizmetlilerin ö-önünde olay çıkarmak istemedim. Bu yüzden içeri girdim. Oysa şi-şimdi ne kadar aptalca davrandığımı görüyorum. Eğer Rule duyarsa araştırır ve Lordun hizmetlileri de içeri kendi i-isteğimle girdiğimi söyler diye korktum. Çünkü isteyerek girdim."

"Rule bunu duymamalı," dedi Vikont endişeyle.

"Hayır, ta-tabii ki duymamalı. Bu yüzden seni çağırdım."

"Horry, evde ne oldu? Hadi, hikayenin tamamını anlat!"

"Çok ko-korkunçtu! Na-namusumu kirleteceğini söyledi ve oh Pel, tüm bunları R-Rule'dan intikam a-almak için yapacaktı! Be-ben de onunla ka-kaçacakmışım gibi rol yaptım ve arkasını döner dönmez şöminenin demiri ile ona vurup kaçtım."

Vikont derin bir nefes aldı. "Hepsi bu mu, Horry?"

"Hayır, hepsi bu değil," dedi Horatia çaresizce. "Be-beni öptüğünde e-elbisem parçalandı ve eve gelene kadar bu-bunu fark etmemiştim. Broşumu düşürmüşüm, P-Pel, broş şimdi onda!"

"Rahatla," dedi Vikont ve ayağa kalktı. "Onu elinde uzun süre tutamayacak!"

Kardeşinin yüzündeki öfke dolu ifadeyi gören Horatia birden bağırdı. "Ne yapacaksın?"

"Ne mi?" diye sordu Vikont. Sonra kahkaha ile gülerek "Köpeğin kalbini sökeceğim!" dedi.

Horatia ileri atıldı. "P-Pel, yapamazsın! Tanrı aşkına onunla kavga etme! Se-senden daha iyi olduğunu biliyorsun. Ayrıca nasıl bir skandal o-olur, düşünsene! P-Pel, eğer böyle bir şey yaparsan, beni mahvedersin! Yapamazsın!"

Vikont duyduklarından rahatsız oldu. "Haklısın," dedi. "Yapamam. Meraklılar etrafımıza üşüşür. Seni karıştırmadan farklı bir kavga konusu bulmam gerek!"

"Onunla ka-kavga edersen, herkes be-benim yüzümden olduğunu düşünür. Çünkü Crosby ile düellonun ardından böyle söylemişlerdi. Ben a-aptal gibi davrandım ve insanlara konuşacak ma-malzeme verdim. Ya-yapma P-Pel. Zaten Sör Roland'ın bilmesi bile yeterince kötü."

"Pom!" dedi Vikont, "Onu içeri davet etmemiz lazım! Bu durumda ne yapılması gerektiği hakkında bir fikri vardır."

"İçeri davet etmek mi? Ne-neden, nerede ki?"

"Dışarıda, arabada. Onu kafana takma, Horry. Ağzı sıkıdır."

"Pekala, ya-yardım edebileceğine inanıyorsan ge-gelsin," dedi Horatia. "Ama lü-lütfen ilk önce ona hikayenin tamamını anlat, P-Pel. Yoksa be-benim hakkımda korkunç şeyler dü-düşünür."

Vikont, Sör Roland'la birlikte odaya girmeden önce arkadaşına hikayenin tamamını anlattı. Sör, Horatia'nın elini tuttu ve saygıyla selam verdi. Selam verirken bir yandan da dün geceki davranışları için özür diliyordu. Vikont hemen söze girdi. "Bunu boş ver!" dedi. "Sence Lethbridge'i düelloya davet edebilir miyim?"

Sör Roland uzun bir süre düşündü. Sonra da "Hayır," diye yanıtladı.

"Dü-düşündüğüden daha mantıklıymışsınız," dedi Horatia.

"O zaman söyler misin o alçak köpek, kız kardeşimi kaçırma cesaretini gösterirken, ben neden elim kolum bağlı oturacakmışım? Kahretsin, yapamam!"

"Zor olduğunu biliyorum, Pel," dedi Sör Roland. "Ama işe yaramaz, sen de biliyorsun. Drelincourt'la düelloya tutuştuğunda herkes hakkında neler söyledi. Şimdi Lethbridge'i düelloya davet etmek ölümcül bir hata olur."

Vikont elini yumruk yaptı ve masaya vurdu. "Sana hak veriyorum, Pom, ama o herifin neler yaptığının farkında mısın?"

"Çok üzücü bir hikaye," dedi Sör Roland. "Çok kötü. Kimse duymamalı."

Vikont konuşulanları dinlemiyordu.

"Şimdi sessizce bekleyelim," dedi Sör Roland. "Söylentiler kesilince... Üç ay sürer herhalde. İşte o zaman bir kavga sebebi bulursun."

Vikont neşelendi. "Bunu yapabilirim. Böylece her şey çözülür."

"Çö-çözülür mü? Hayır, olmaz!" dedi Horatia. "Broşumu geri almalıyım. Eğer Rule yo-yokluğunu fark ederse, neler olduğunu bulmaya çalışır."

"Saçmalık," dedi Vikont. "Yolda düşürdüğünü söylersin."

"Buna asla inanmaz! Lethbridge'in a-art niyetli olduğunu bilmiyor musun? Sırf Rule'u ş-şüphelendirmek için o broşu takar."

Sör Roland hayrete düştü. "Aşağılık!" dedi. "O adamdan hiç hoşlanmamıştım."

"Nasıl bir broştu? Rule kolayca tanır mı?" diye sordu Vikont.

"Evet, ta-tabii. Bir setin parçasıydı. Oldukça eski. On beşinci yüzyıldan kalma sanırım."

"Öyleyse onu geri almamız gerek. En iyisi bir an evvel gidip Lethbridge'i görmek. Gerçi kendime nasıl hakim olacağımı bilmiyorum. Kahretsin, dün gece yanına giderek kendimi aptal yerine koydum!"

Sör Roland tekrar düşüncelere daldı. "Yapmayacaksın," dedi. "Eğer gidip broşu sorarsan Lethbridge onun leydime ait olduğunu düşünür. Ben giderim."

Horatia ona hayranlıkla baktı. "Evet, bu da-daha iyi olur. Çok yardımseversiniz," dedi.

Sör Roland'ın yanakları kızardı. Bir an evvel görevini yerine getirmek istiyordu. "Lütfen bu konuda endişelenmeyin madam. Hassas bir konu... Sadece nazik olmak gerek."

"Nazik mi?" dedi Vikont. "Lethbridge gibi bir köpeğin yanında nezaket! Tanrım, sinirlerim bozuldu! Arabayla gitsen iyi olur. Seni burada bekleyeceğim."

Sör Roland tekrar Horatia'nın elinden tutarak selam verdi. "Broşu yarım saat içinde size geri getirmeyi umuyorum madam," dedi ve ayrıldı.

Kardeşiyle baş başa kalan Vikont odada gezinmeye başladı. Lethbridge'i düşündükçe kendi kendine söyleniyordu. Birden durdu. "Horry, Rule'a anlatmak zorundasın. Kahretsin, onun da bilmeye hakkı var!" dedi.

"A-anlatamam!" dedi Horatia endişeyle. "Bir kez daha affetmez!"

"Bir kez daha mı?" diye sordu Vikont. "Ne demek istiyorsun?"

Horatia Ranelagh'daki maskeli baloyu düşünerek başını iki yana salladı. Vikont maskeli balo hikayesinin en azından bir bölümünde oldukça eğlendi.

"Evet a-ama onun Rule olduğunu bi-bilmiyordum. O yüzden e-ertesi gün ona her şeyi i-itiraf ettim ve başka bir itirafta bulunmayacağım! O uzaktayken, Lethbridge'i gö-görmeyeceğimi söyledim. Şimdi olanları anlatamam!"

"Anlamıyorum," dedi Vikont. "Ne kadar büyük bir yük bu! Arabacı... Arabacıya ne oldu bu arada?"

"İ-ilaçla uyutuldu," dedi Horatia.

"Eğer atlar arabacı olmadan ahıra dönerse, hikayenin doğru olduğuna herkes inanır," dedi Vikont.

"Ama öyle o-olmadı! Lethbridge ç-çok akıllı!" dedi Horatia öfkeyle. "A-arabacıyı bu sabah gördüm. Bi-biranın bayat olduğunu düşünüyor. Üstelik araba, beni Lethbridge'in evine bıraktıktan sonra meyhaneye götürülmüş. Balodan ayrılırken arabamı getirmelerini istemiştim. A-arabacının ilaçla uyutulacağını neredeb bilebilirdim! Diyorum ya bu kez Rule'a anlatamam."

"Bu çok kötü," dedi Vikont. "En azından Pom ve ben senin Lethbridge'e vurup kaçtığını biliyoruz."

"Bunun bir faydası yok," dedi Horatia. Çok üzgündü. "Sizler ta-tabii ki benim tarafımı tutacaksınız. Rule, sizin anlattıklarınızı bu ş-şekilde yorumlar."

"Neden ama Horry, neden böyle yorumlasın?"

"Ben... Ben yola çıkmadan önce ona çok kaba davrandım. Rule be-benim de onunla gitmemi istedi ama ben k-kabul etmedim. Anlamıyor musun P-Pel, her şey önceden planlanmış gibi görünüyor. Sanki ben Lethbridge'den hiçbir zaman vazgeçmemişim gibi görünüyor. Ba-balodan erken ayrılmış olmam da işleri daha kötü bir hale getiriyor."

"Evet kesinlikle," diye onayladı Vikont. "Rule'la kavga mı ettin?"

"Hayır. K-kavga değil. Sadece... Kavga değil işte."

"Bana anlat ve rahatla," dedi Vikont öfkeyle. "Korkarım yine kendi tuzağına düştün. Sana söylemiştim, Rule senin oyunlarına katlanmaz demiştim."

"Bu kadar basit değil!" dedi Horatia. "Ben R-Ranelagh olayını Rule ve Leydi M-Massey'in birlikte p-planladıklarını ö-öğrendim."

Vikont dikkatle kardeşine bakıyordu. "Saçmalıyorsun!" dedi.

"Hayır, saçmalamıyorum. Leydi Massey de oradaydı ve biliyordu!"

"Birlikte planladıklarını kim söyledi sana?"

"Kimse açıkça söylemedi ama Lethbridge öyle olduğunu düşünüyordu. Ben de fark ettim ki ..."

"Lethbridge!" diye öfkelendi Vikont. "Bence sen küçük budalanın tekisin, Horry! Tanrım! Bu kadar saf olma! Hiçbir erkek metresiyle birlik olup karısına karşı plan yapmaz. Böyle saçma bir şey duymadım!"

Horatia ayaklandı. "P-Pel, gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu umutla. "A-ama ben Rule'un söylediklerini a-aklımdan çıkaramıyorum. Leydi Ma-Massey'in her şeyi bildiğini söyledi."

Vikont kardeşinin tepkisini görmezden geldi. "Eğer böyle söylediyse, bu leydinin işin içinde olmadığını kanıtlar. Tabii kanıda ihtiyacın varsa ki bence yok! Tanrım, Horry sence leydi işin içinde olsa Rule bunu sana söyler mi? Dahası Massey'in neden birdenbire Bath'a gittiği de anlaşılmış oldu. Eğer leydi oradakinin Rule olduğunu öğrendiyse, kötü bir karşılaşma yaşamışlar demektir. Rule, bu tür olaylara tahammül eden bir adam değildir. Leydiyi bir an evvel buradan uzaklaşmaya itecek kadar kötü ne olmuş olabilir?" Horatia, o kadar mutlu oldu ki kardeşinin kollarına atıldı.

"Bunu yapma," dedi Vikont ve kendini geri çekti.

"Oh, P-Pel hiç böyle düşünmemiştim!" dedi ve derin bir nefes aldı.

"Sen küçük bir budalasın!" dedi Vikont.

"Evet, öyleyim," diye kabullendi Horatia. "E-eğer leydiden ayrıldıysa, bu durumda olanları ona asla a-anlatamam!"

Vikont bir süre düşündü. "Bu çok garip bir olay," dedi. "Sanırım haklısın. Eğer broşu geri alırsak, güvende olursun. Ama Pom başarılı olamazsa ..." Dudaklarını ısırdı ve umutsuza başını salladı.

Bu esnada Sör Roland Half-Moon Caddesi'ne gitmişti ve Lord Lethbridge de evdeydi.

Lethbridge, gösterişli bir kıyafetle karşıladı Sör Roland'ı. Misafiri ondan daha kötü görünüyordu. Sör Roland neşeli bir karşılamayla içeri davet edildi. "Lütfen otur Pommeroy. Bu beklenmedik ziyaretini neye borçluyum?" diye sordu Lethbridge.

Sör Roland sandalyeye oturduktan sonra nazik bir tavır takındı. "Çok talihsiz bir olay için buradayım," dedi. "Dün gece... Pek kendimde değildim ve broşumu kaybettim. Kravatımdan düşmüş olmalı."

"Öyle mi?" dedi Lethbridge. "Bir iğne mi yoksa broş mu?"

"İğne değil, hayır. Bir borş. Aile mücevherlerinden... Arada bir takarım. Kaybetmeme imkan yok. Bu yüzden gelip burada mı düşürdüm diye bakmak istedim."

"Anlıyorum. Nasıl bir şeydi bu broş?"

"Halka şeklinde. Ortada inci, dışarı doğru da pırlanta süslemeler var," dedi Sör Roland. Detayları hızla geçmek istiyordu.

"Öyle mi? Tarifine bakılırsa, bir bayan mücevherine benziyor."

"Büyük halama aitti," dedi Sör Roland. Lordun tahminlerinin isabetli olması onu şaşırtmıştı.

"Ah, ona neden bu kadar değer verdiğine şaşırmamalı," dedi Lord alaycı bir tavırla.

"Evet," dedi Sör Roland. "Hassas bir konu. O broşa tekrar kavuşmak benim için büyük bir mutluluk olacak."

"Korkarım ki sana yardımcı olamayacağım. Bence Montacute'nun evine bakmalısın. Geceyi orada geçirdiğinizi söylememiş miydin?"

"Orada düşürmedim," dedi Sör Roland. "Buradan önce gidip oraya da baktım."

Lethbridge omuzlarını silkti. "Ne büyük talihsizlik! O zaman korkarım yolda düşürdün."

"Yolda düşürmedim, hayır. Buraya gelmeden önce üzerimde olduğuna eminim."

"Tanrı aşkına!" dedi Lethbridge. "Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun?"

Sör Roland bir süre düşündü. "Kesin konuşuyorum çünkü Pel'in sözlerini hatırlıyorum. 'Bu ne tuhaf bir kravat iğnesi Pom,' demişti. Ben de halama ait olduğunu söylemiştim. Sonra buraya geldik. Buraya gelene dek üzerimdeydi."

"Öyle görünüyor. Ama belki de buradan ayrıldıktan sonra düşürdün. Peki Winwood'un 'Kravat iğnen nerede?' türünden bir soru sorduğunu hatırlıyor musun?"

"İşte bu!" dedi Sör Roland. Lordun yardımlarına minnettar olmuştu. "Pel dedi ki 'İğnene ne oldu Pom?' Buradan çıkar çıkmaz sordu. Burada olduğunu biliyorum!"

Lethbridge başını salladı. "Korkarım hafızan yeterince kuvvetli değil, Pommeroy. Broşun burada değil."

Sör Roland'ın orayı terk etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Lord Lethbridge koridor boyunca ona eşlik etti. Sonra da nazikçe "Broşunu bulunca bana da haber ver olur mu?" diye sordu. Misafirinin evden uzaklaştığını görünce hizmetkarına döndü ve "Moxton'u yanıma gönderin," dedi. Sonra da tekrar salona döndü.

Birkaç dakika için uşak içeri girdi. "Lordum?"

"Bu sabah salonu temizlerken bir borş buldunuz mu?" diye sordu Lethbridge.

Uşak bir süre düşündü. "Böyle bir şey duymadım Lordum."

"Araştır."

"Emredersiniz, Lordum."

Uşak salondan çıkar çıkmaz Lethbridge pencerenin önüne gidip dışarıyı izlemeye başladı. Moxton tekrar salona girince dönüp "Evet bir sonuç alabildin mi?" diye sordu.

"Hayır, Lordum."

Kaşlarını çatan Lord, "Pekala," dedi.

Uşak selam verdi. "Müsaadenizle Lordum, öğle yemeği hazır."

Lethbridge yemek odasına geçti. Üzerinde gösterişli bir elbise, yüzünde de düşünceli bir bakış vardı.

Bir süre masada oturdu ama yemeklere dokunmadı. Caroline Massey'e söylediği gibi yenilgiyi sessizce kabullenen biri değildi. Fakat dün gecenin planladığı gibi gitmemesi canını sıkmıştı. O küçük cadının yola getirilmesi gerekiyordu. Dün gece yaşananları tekrar düşündü. Horatia ilk karşılaşmayı kazanmıştı. Şimdi ikinci karşılaşmanın yapılması adeta zorunluluk haline gelmişti. Lordun bunu kesinlikle kazanması gerekiyordu. Broş, kaçırdığı bir fırsat olabilirdi. Eğer broş elinde olsaydı...

Horatia'nın elbisesinin yırtıldığını hatırladı. Kadehini dudaklarına götürdü ve zevkle içkisini yudumladı. Ah, evet hiç şüphesiz broş o esnada kaybolmuştu. Eşsiz bir takı olduğu kesindi. Büyük olasılıkla Drelincourt mücevherlerinden biriydi. Horatia'nın üzüntüsünü düşünerek gülümsedi. Doğru ellere geçerse, kusursuz bir silah olabilirdi.

Uşakları yalan söylemiyorsa, broş kendi evinde değildi. Emrindeki adamların hırsızlık yapacağına inanmıyordu. Uzun yıllardır yanındalardı ve Lordu kandırmanın ne kadar zor olduğunu biliyorlardı.

Birden gözünün önünde Bay Drelincourt'un yüzü canlandı. Kadehini bıraktı. Crosby. Ne uyanık bir adamdı şu Crosby. Peki kimseye görünmeden broşu almasına imkan var mıydı? Kısa süren ziyaretini ve hareketlerini düşündü. Crosby'nin gelişi tesadüf değildi. Winwood ve Pommeroy'un ayrılışını hatırladı. Onlara kapıya kadar eşlik etmiş miydi? Hayır. Crosby'nin borşu almasına imkan yoktu. Bir süre konuşmuşlardı ama çok uzun sürmemişti. Başı çok ağrıyordu. Peki sonra ne oldu? Tekrar kadehini aldı ve birden dün gece şarap içtiğini anımsadı. Crosby, bu esnada hareket etmiş olmalıydı. Şarabı bıraktı. Şimdi broş Crosby'de

miydi? Her şeyi daha net hatırlıyordu. Crosby sandalyenin arkasında durmuş ona bakıyordu. Elini cebinden çıkarıyordu.

Kesinlikle çok komik bir durumdu. Elinde hiç kanıt olmamasına rağmen Crosby'i ziyaret etmeye karar verdi. Broşun kendisine miras kaldığını iddia edebilirdi. Crosby... Keskin hafızası olan bu adam bir Drelincourt mücevherini kolayca tanımış olmalıydı. Crosby'e yapacağı bu ziyaret ikisinden biri için felaketle sonuçlanacak gibi görünüyordu. Crosby, hiç şüphesiz, Rule ve karısının arasını açmak için bu fırsatı değerlendirecekti. Aslında işin kirli tarafını Crosby'e bırakabilirdi. Yeterince karmaşa yaşanacağı kesindi. Ama asıl karmaşa broşun ortaya çıkması ile gerçekleşecekti.

Masadan kalktı ve yukarı çıktı. Kafasında hâlâ aynı düşünceler dolaşıyordu. Crosby, Lord Lethbridge görünce ne kadar şaşıracaktı! Zili çalarak hizmetliyi çağırdı. Kıyafetini değiştirmek üzere tuvalet masasının karşısına geçti.

Bir saat sonra Bay Drelincourt'un her zaman uğradığı yere gitti. Bay Drelincourt o sabah Kulübe gitmemişti. Bunun üzerine Lord, Jermyn Caddesi'ne geçti.

Bay Drelincourt'un uşağı kendisinden önce bu evde yaşayan kişiye de hizmet ediyordu. Kapıyı bu eski hizmetkar açtı. Bay Drelincourt'un ayrıldığını söyledi.

"Belki," dedi Lord, "nereye gittiğini söylersiniz."

"Oh, tabii. Bu çok kolay. Bay Drelincourt şehir dışına çıktı ve yanına küçük bir valiz aldı."

"Şehir dışına öyle mi?" diye sordu Lord gözlerini kısarak. Cebinden bir pound çıkardı ve elinde döndürmeye başladı. "Acaba bana nereye gittiğini söyleyebilir misin?"

"Evet lordum. Meering'e gitti," dedi Bay Bridges.

"Bay Drelincourt posta arabası ile saat ikide ayrıldı. Yirmi dakika önce gelseydiniz, kendisine yetişebilirdiniz."

Lethbridge elindeki parayı adamın avcuna bıraktı. "Hâlâ yetişebilirim," dedi ve evin merdivenlerinden inip uzaklaştı.

Yolda durdurduğu bir arabayla hemen Half-Moon Caddesi'ndeki evine gitti. Hizmetkarları lordun telaş içinde olduğunu anladı. Saat dörtte hareket edecek posta arabasını bekletmeleri gerekiyordu. Lord, yukarı çıktı hizmetlilerine onu yolculuk için giydirmelerini söyledi. Lord yirmi dakika sonra kahverengi takımı, kılıcı ve çizmeleriyle evden çıktı. Arabacılara nereye gideceklerine yönelik detaylı talimatları verdikten sonra arabaya bindi. Araba Piccadilly yoluna döndükten sonra batıya doğru ilerlemeye başladı. Lord arkasına yaslandı ve rahatladığını hissetti. Çünkü kiralık bir posta arabasına yetişmekten daha kolay bir şey olamazdı.

Bölüm 16

Bay Drelincourt, Lord Lethbridge'in kendisinin peşinden gelmekte olduğunu bilmiyordu.

Hiç kimsenin özellikle de Lord Lethbridge'in kayıp broştan haberi olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden bir an evvel Meering'e gitmek için öğle yemeğinden sonra yola çıkmayı planlıyordu. Bay Drelincourt, kıyafetleri ve kendisi için hassas olan birkaç konu haricinde parasını dikkatli harcardı. 50 kilometre ötede bir şehre gitmek için araba kiralaması gerekiyordu ve konaklama masrafını da hesaba katınca yapacağı bütün bu harcamaların müsriflik olduğunu düşündü. Yemek molaları haricinde yolda oyalanmamaya karar vermişti. Akşam yemeğini Mèering'te kuzeni ile birlikte yemeyi düşünüyordu. Geceyi orada geçirebilirdi. Tabii Rule dönüş için kendi arabasını ödünç verirse, bu oldukça şık bir hareket olurdu. Fakat Rule'un kendisine adil davranıp dönüş yolu masraflarını karşılamasına fazla ihtimal vermiyordu.

Bay Drelincourt, yola çıkarken kendinden emin ve yaptığı işten de memnundu. Şehre gitmek için güzel bir gündü. Pencereyi açıp arabacıya yavaş gitmesini söyledi. Böylece manzaranın tadını çıkararak yolculuk yapabilecekti.

Bay Drelincourt, Drelincourt mirasından kalan her parçayı tek tek tanıyordu. Broşu da görür görmez tanıdı ve farklı parçalardan oluşan bir mücevher setine ait olduğuna karar verdi. Broşu yerden alıp cebine atarken, onunla tam olarak ne yapacağına karar vermemişti. Fakat bütün gece düşündükten sonra

aklına harika bir fikir geldi. Horatia'nın Lethbridge'in evinde bir yerlerde saklandığına emindi. Bu broş da yaptığı çıkarımların en büyük kanıtıydı. Bu kanıtı Rule'a göstermesi gerekiyordu. Her zaman Horatia'nın hafifmeşrep biri olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden Rule'un yokluğunu fırsat bilip geceyi aşığının kollarında geçirmesine hiç şaşırmadı. Etrafında neler olup bittiğini hiçbir zaman fark edemeyen Rule, bunları duyunca şaşkına dönecekti. En azından kuzeninden daha fazla şaşıracağına hiç şüphe yoktu. Bay Drelincourt bir kuzen olarak Rule'a gidip, karısının maceralarını anlatma görevini üstlenmişti. Böylesine dehşet verici bir evlilikten sonra kuzeninin vereceği tek bir karar olabilirdi.

Bütün bu düşünceler Bay Drelincourt'un gününe güzellik katıyor ve bu ılık Eylül ayı hiç olmadığı kadar keyifli bir hal almaya başlıyordu.

Doğaya düşkün biri değildi ama yol boyunca gördüğü ağaçları ve hatta yolları hayranlıkla izledi.

Meering, Berkshire kentinde Twyford yakınlarda bir yerleşim yeriydi. Meering'e gitmek için Şövalye Köprüsü'nden, Hammersmith ve Turnham Green'den ve son olarak da atları değiştirmek için uğradığı George Hanı'nın bulunduğu Hounslow'dan geçmesi gerekiyordu. Bay Drelincourt'un yavaş gitmeleri yönünde verdiği talimata rağmen atlar çok yorulmuştu. Atların değiştirilmesi esnasında Bay Drelincourt handa bir kadeh Nantes kanyağı içebilirdi ama O, bunun yerine arabada oturup etrafına emirler yağdırmaya devam etti.

Yolun ikinci yarısında Slough'dan geçti. Hounslow'da dinlenen atlar yeniden yola koyulmuştu ama Bay Drelincourt beklemekle kaybettiği zamanı düşündükçe yanına bir yardımcı alıp kiralık araba sahibini yönlendirmekle görevlendirmediği için kendi kendine öfkelendi. Yolda herhangi bir aksaklık yaşanmadı ve kısa sürede Cranford Köprüsü'nden geçip Longford istikametinde ilerlemeye devam ettiler.

Slough'da atlar değiştirilirken, Bay Drelincourt da bacaklarını gevşetmek için arabadan inip yürüyüş yapmaya başladı. Crown Hanı'nın sahibi her zamanki misafirperverliği ve güleryüzüyle yeni gelen konuğu karşılamaya geliyordu ki Bay Drelincourt'u görünce yüzündeki gülümseme kayboldu ve soğuk bir merhaba demekle yetindi. Bay Drelincourt bu güzergah üzerinde tanınan biriydi ve bölge yerlileri tarafından pek sevilmezdi! Sırf Lord Rule'un akrabası olduğu için Bay Drelincourt'a hizmet etmeye katlanan Bay Copper bir içki daha isteyip istemediğini sordu. Fakat olumsuz bir yanıt alınca yeniden hana döndü ve karısına Lord Rule gibi cömert ve nazik bir beyefendinin kuzeninin nasıl olup da böyle cimri biri olabildiğine hayret ettiğini anlatmaya başladı.

Slough'dan sonra Salt Hill Yolu'ndan geçip Maidenhead'e geldiler. Maidenhead'den sonra da Worcester, Bath, Hare Hatch ve Twyford'dan geçtiler.

Araba Maidenhead'den geçerken manzarayı rahat rahat izlemek için yavaş ilerliyordu. Bu esnada arkalarından ikinci bir arabanın geldiğini duydular. Yoldaki dönemeçten faydalanıp arkalarından gelen bu arabaya dikkatle baktılar. Arabacı omzunun üzerinden arkaya bakarak diğer arabacıya seslendi. "Sizin arabanız kesinlikle çok daha kaliteli! Atları dört nala koşturmasından belli. Sizinle yarışmamız imkansız. Hele bu Kibarcık arka koltukta oturmaya devam ettikçe, hepten imkansız!"

Arabacı, yavaş gitmek zorunda kalan arabacının Bay Drelincourt'u ima ettiğini anladı ve ona hak verdi. Sonra da Bay Drelincourt'un arabasının önüne geçti.

Yanından geçen arabanın atlarının dört nala giderken çıkardığı ses Bay Drelincourt'un kulaklarını uğuldattı. Bu durumdan rahatsız olan Drelincourt, pencereyi kapattı ve arabacıya da yol kenarından gitmesini tembihledi. Bay Drelincourt, daha önce bu tür arabalarla yapılan yarışlara şahit olmuştu ve bunun kesinlikle eğlenceli olmadığını düşünüyordu.

Arkalarından gelip, birden önlerine geçen ikinci araba tozu dumana katmıştı. Bay Drelincourt arabayı çok net göremedi ama arabada birinin olduğunu gördü. Bu kadar hızlı giden bu yabancıya öfkelendi ve kendi arabacılarının da heves edip onun peşine takılmaması için dua etti. Sonra diğer arabanın önlerinde durduğunu fark etti. Bu oldukça ilginç bir durumdu. Çünkü durmaları için herhangi bir sebep yoktu. Araba tamamen duruncaya kadar atlar bir ileri iki geri sallandı ama bütün bu çabalar esnasında arabada oturan yabancı hiç hareket etmedi.

Bay Drelincourt'un arabacıları da diğer arabanın manevralarını izliyorlardı. Arkalarında bir şey unuttukları için geri döneceklerini düşündüler. Kendi atlarını da yürüyüş hızında tutuyorlardı. Fakat diğer araba olduğu yerde kaldı ve Bay Drelincourt'un arabasının ilerlemesine imkan yoktu.

Şaşkınlığa uğrayan Bay Drelincourt, öne eğilip olan biteni daha rahat görmeye çalışıyordu. Sonra arabacılarına seslendi. "Neler oluyor? Neden durdular? Kaza mı oldu?"

Birden önlerindeki arabadan inan Lord Lethbridge'i gördü ve arabanın koltuğuna gömüldü. Kalbi korkudan pır pır atıyordu.

Lethbridge, Bay Drelincourt'un arabasına yaklaştı ve arka koltukta titreyen centilmen kendini toplamak için çaba sarf etmeye başladı. Sonunda bir korkak gibi köşeye sinmek yerine öne eğildi ve pencereyi açtı. "Bu gerçekten de siz misiniz Lordum?" dedi bağırarak. "Gözlerime inanamıyorum! Sizi şehir dışına çıkmaya iten sebep nedir?"

"Ne olacak? Tabii ki sensin, Crosby, sen!" dedi Lord eğlenerek. "Lütfen o arabadan dışarı çık. Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Bay Drelincourt pencerenin çerçevesine sıkı sıkı tutundu ve gülerek "Oh, ne şakacısınız Lordum! Ben Meering'e gidiyorum. Biliyorsunuz ya kuzenim orada. Saat çoktan 5 oldu ve kuzenim... Kuzenim akşam yemeğini saat 5'te yer," dedi.

"Crosby, aşağı in!" dedi Lethbridge. Bu kez sesinde biraz öfke vardı. Gözlerindeki ciddi bakış Bay Drelincourt'un korkularını arttırdı. Arabanın kapısını açtı ve yavaşça aşağı indi. "Bana ne söylemek istiyorsunuz, hiç bilmiyorum," dedi. "Geç kaldım. Yoluma devam etmem gerekiyor."

Lord Lethbridge koluna girdi ve "Gel biraz yürüyelim, Crosby," dedi. "Sence de köy yolları çok güzel değil mi? Eminim beğeniyorsundur. Demek Meering'e gidiyorsun. Bu çok ani bir karar değil mi, Crosby?"

"Ani mi?" diye kekeledi Bay Drelincourt. Lordun parmaklarının koluna yaptığı baskıyı şimdi daha net hissedebiliyordu. "Hayır, hiç de değil Lordum! Rule gelebileceğimi söyledi. Ben de bir süredir onu ziyaret etmeyi düşünüyordum, sizi temin ederim."

"Konunun broşla ilgisi yok mu?" diye sordu Lethbridge.

"Broş mu? Sizi anlamıyorum Lordum!"

"Etrafında inci ve pırlantalar olan halka şeklinde bir broş. Dün gece benim evimden alındı."

Bay Drelincourt'un dizleri titremeye başladı. "İnanın ki Lordum şu anda ne hakkında konuştuğumuzu anlamıyorum!"

"Crosby, broşu bana ver," dedi Lethbridge.

Bay Drelincourt, kolunu çekmek için bir hamlede bulundu. "Lordum, ses tonunuzu çözemiyorum! Ama bu ses tonu hiç hoşuma gitmedi. Ne demek istediğinizi de bilmiyorum."

"Crosby," dedi Lord, "o broşu bana ver; yoksa seni yakandan tutup baş aşağı çevirir, üzerinde ne var ne yoksa silkelerim."

"Sör!" dedi Bay Drelincourt. Dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı. "Bu çok vahşi bir hareket! Hem de çok!"

"Evet öyle," dedi Lord. "Sen de bir hırsızsın, Bay Crosby Drelincourt."

Bay Drelincourt'un yüzü kıpkırmızı oldu. "O sizin broşunuz değildi, Sör!"

"Senin de değil!" diye yanıtladı Lethbridge. "Ver onu bana!"

"Bundan daha basit bir gerekçe için düello yapmış insanım ben!" dedi Crosby diklenerek.

"Senin espri anlayışın bu kadar, değil mi?" dedi Lethbridge. "Ben hırsızlarla dövüşmem. Sadece bastonumu kullanmam yeter. Ama senin için bir istisna yapabilirim."

Bay Drelincourt'u korkutmak için kılıcını çekti ve öne uzattı. Zavallı Bay Drelincourt dudaklarını ısırdı ve titreyerek, "Sizinle dövüşmeyeceğim Lordum. Broş sizden çok bana ait!" dedi.

"Ver onu bana!" dedi Lethbridge.

Bay Drelincourt bir an tereddüt etti. Lordun yüz ifadesine bakınca son derece ciddi olduğunu anladı. Elini yavaşça yeleğinin cebine soktu ve oradan aldığı broşu Lethbridge'in avcuna bıraktı.

"Teşekkür ederim, Crosby," dedi Lethbridge ama sesinde öyle bir hava vardı ki Bay Drelincourt ona yumruk atma isteği ile yanıp tutuşmaya başladı. "Seni ikna edebileceğimi düşünmüştüm zaten. Şimdi Meering yolculuğuna devam edebilirsin. Tabii hâlâ gerekli olduğunu düşünüyorsan! Vazgeçtiysen, bana eşlik edebilirsin. Birlikte Maidenhead'e gideriz ve sana hem konaklama hem de akşam yemeği servisi sunarım. Oyununu bu şekilde bozduğum için sana yemek borçlu olduğumu düşünüyorum." Bay Drelincourt cevap verecek durumda değildi. Lord arabasına bindi ve Londra'ya doğru yola koyuldu. Giderken hâlâ tozlu yolda dikilmekte olan Bay Drelincourt'a el sallamayı da ihmal etmedi.

Bay Drelincourt bir süre Lordun arabasını izledi. Öfkeden deliye dönmüştü. Oyununu bozduğunu mu düşünüyordu? Oyununu bozmak bu kadar kolay değildi! Hemen arabasına bindi ve o anda arabacıların yüzündeki neşeli ifadeyi gördü. Arabacıları azarladıktan sonra, yola koyulmalarını söyledi.

Meering'e sadece dokuz kilometre kalmıştı. Oysa Lodge Geçişine geldiğinde saat çoktan 6'ya yaklaşıyordu. Lodge ve

Rule'un evi arasında yaklaşık bir kilometre vardı. Ev göz kamaştıran bir parkın ortasına inşa edilmişti. Fakat Bay Drelincourt, ağaçları ya da yeşillikleri izleyecek durumda değildi. Sabırsızlık içinde arabanın eve yanaşmasını bekliyordu.

Kuzenini ve Bay Gisborne'u mumlarla aydınlatılmış yemek salonunda buldu. Dışarıda hava hâlâ aydınlıktı ama Lord Rule gün ışığında akşam yemeği yemekten nefret ettiği için odanın perdelerini sıkıca kapattırmıştı.

Hem Lord Rule hem de Bay Gisborne binici kıyafeti giymişti. Lord, masanın başında uzun arkalıklı bir sandalyede oturuyordu. Uşak kapıyı açıp Bay Drelincourt'u içeri kabul edince başını sofradan kaldırdı ve bir süre öylece bekledi. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboluyordu. Masadaki kristal kadehlerden birini aldı ve camın yansıması ardından kuzenine bakmaya başladı. "Aman Tanrım!" dedi. "Neden şimdi?"

Bu tepki umut vaat edici bir başlangıç sayılmazdı ama Bay Drelincourt bu öfkeyi görmezden gelip Kontla yaptığı son görüşmeyi düşünmeye başladı. "Kuzen," dedi. Telaş içinde konuşuyordu. "Buraya son derece önemli bir mevzu için geldim. Seninle yalnız konuşmak istiyorum!"

"Peşimden bunca yolu geldiğine göre gerçekten önemli bir konu olmalı," dedi Lord.

Bay Gisborne ayağa kalktı. "Ben çıkayım efendim," dedi. Bay Drelincourt'u selamlayarak dışarı çıktı.

Bay Drelincourt, masadan bir sandalye çekti ve oturdu. "Çok üzgünüm, Rule, ama duyacağın üzücü şeylere kendini hazırlamalısın. Eğer öğrendiklerimi sana iletmeyi bir görev olarak addetmeseydim, inan bana bilmezlikten gelmeyi tercih ederdim!"

Kont endişelenmiş görünmüyordu. Bir eli masanın üzerinde, diğer eli de şarap kadehinde sakin sakin oturmaya ve Bay Drelincourt'un yüzüne bakmaya devam etti. "Görev uğruna

kendini kurban etmen benim için yeni bir şey," dedi Lord. "Seni temin ederim ki söyleyeceğin üzücü şeylere katlanacak kadar dayanıklıyımdır."

"Ben de öyle olduğunu umuyorum Rule, hatta buna yürekten inanıyorum!" dedi Bay Drelincourt. "Benim görev bilincimle alay etmek seni eğlendiriyor olabilir ama..."

"Böldüğüm için üzgünüm, Crosby, ama bilirsin ki ben asla kimseyle alay etmem."

"Pekala kuzen, pekala! Dediğin gibi olsun. Fakat burada ailemizin gururunu kurtarmaya çalıştığımı bilmeni isterim."

"Eğer anlatırsan, ne demek istediğini daha iyi anlayabilirim," dedi Kont nazikçe.

Bay Drelincourt'un yüzü kızardı. "Öyleyse anlatıyorum! Adımız... Onurumuz, benim olduğu kadar senin için de son derece önemlidir sanırım! İşte bu yüzden buradayım."

"Eğer icra memurlarının peşinde olduğunu söylemeye geldiysen, Crosby, boşa vakit harcıyorsun demektir."

Bay Drelincourt, "Çok komik Lordum!" diyerek terslendi. "Benim meselelerim anlatacaklarım yanında hiç kalır! Dün gece... Daha doğrusu bu sabah demeliyim. Çünkü saat üçe yaklaşıyordu. Lord Lethbridge'i ziyaret ettim."

"Bu gerçekten ilginç," dedi Kont. "Ziyaret için tuhaf bir saat ama, Crosby, ben de zaman zaman senin tuhaf bir insan olduğunu düşünmüşümdür."

Bay Drelincourt derin bir iç çekti. "Yağmurdan korunmaya çalışmanın tuhaf olduğunu düşünmüyorum!" dedi. "South Audley Caddesi'ne gitmek için Half-Moon Caddesi'ne döndüm. O sırada yağmura yakalandım. Baktım Lord Lethbridge'in evinin kapısı sonuna kadar açık, ben de içeri girdim. Lordum ön salonda üstü başı darmadağınık bir şekilde oturuyordu. Masada iki kişilik çok şık bir servis vardı."

"Beni şaşırtıyorsun," dedi Kont ve biraz öne eğilerek şarap şişesini aldı. Sonra da kendine bir kadeh daha doldurdu.

Bay Drelincourt yapmacık bir kahkaha attı. "Böyle düşünebilirsin! Lord, beni görünce çok rahatsız oldu. Hem de nasıl!"

"İşte bunu anlarım. Lütfen devam et, Crosby."

"Kuzen, söyleyeceklerimi istemeyerek dile getirdiğimi bilmelisin. Lord Lethbridge'in yanındayken, yerde duran bir şey dikkatimi çekti. Hatta bir kısmı halının altında kalmıştı. Parlak bir şeydi bu Rule. Bu bir..."

"Crosby," dedi Lord öfkeyle, "söz söyleme sanatının kusursuz olduğuna hiç şüphe yok ama bütün gün at sırtında olduğumu ve yorgunluktan öldüğümü hatırlatmak isterim. Söyleyeceklerini dinlemek için can atmıyorum ama sen anlatmak için çok heveslisin. Yerde dikkatini çeken şey nedir?"

Bay Drelincourt yutkundu. "Bir broş, Lordum! Bir leydiye ait broş!"

"Lord Lethbridge'in seni görünce neden rahatsız olduğu anlaşıldı."

"Buna hiç şüphe yok! Tam o esnada evde bir yerlerde saklanan bir hanımefendi vardı. Kimseye fark ettirmeden broşu aldım ve cebime koydum."

Kont kaşlarını kaldırdı. "Senin tuhaf bir insan olduğunu söylemiştim değil mi, Crosby?"

"Sana öyle gelebilir ama bu hareketimin haklı bir gerekçesi vardı. Eğer Lord Lethbridge yol boyunca beni takip edip ıssız bir yerde broşu benden zorla almasaydı; şimdi o broşu kendi gözlerinle görebilirdin. Çünkü o takı hem sana hem de bana oldukça yakın. İnci ve pırlanta ile çevrili halka şeklinde bir broş kuzen!"

Kont, gözlerini Bay Drelincourt'tan ayırmadı. Belki mumlardan yansıyan ışığın etkisiyle öyle görünüyordu ama yüzünde acımasız bir ifade vardı. Duyduklarından sonra sandalyenin üzerine

uzattığı bacağını yere indirdi ve arkasına yaslandı. "Evet Crosby, ne olmuş bu inci ve pırlanta ile çevrili halka şeklindeki broşa?"

"Evet kuzen! Broşu görür görmez tanıdım. 15. yüzyıldan kalma bir mücevher setine aitti ve sen onu hediye olarak..."

Cümlesini tamamlamadı. Kont hemen ayağa kalktı. Bay Drelincourt'u boğazından tutup, sandalyesinden kaldırdı. Bay Drelincourt'un korku dolu gözleri kuzeninin öfke saçan gözlerine dikkatle bakıyordu. Lordun ellerini boğazından uzaklaştırmaya çalışıyordu ama başarmasına imkan yoktu. Duydukları Lordu çileden çıkarmıştı. Tepeden tırnağa gerildi ve öfkesi gözlerine yansıdı. Sonra kısık sesle, "Yalan söylüyorsun, seni adi yaratık!" dedi. "Sana çok müsamaha gösterdim. Şimdi gelmiş karım hakkımda saçma sapan yalanlar söylüyorsun ve bunlara inanmamı bekliyorsun! Tanrım, seni şimdi burada öldürebilirim!"

Lord kuzenini bir süre daha boğazından tuttu ve sonra bir kenara itti. Sonra da kuzenini aşağılarcasına ellerini sildi.

Bay Drelincourt birkaç adım geri çekildi. Nefes alıp vermeye çalışıyordu. Birden yere düştü ve öylece kaldı. Yerde kıvranan bir köpeğe benziyordu.

Kont yerde kıvranan kuzenine baktı ve yüzünde Bay Drelincourt'un daha önce hiç görmediği bir gülümseme belirdi. Masaya yaslandı ve elleriyle destek almaya çalıştı. Sonra da "Ayağa kalk dostum. Henüz ölmedin," dedi.

Bay Drelincourt kendini toparladı ve hemen peruğunu düzeltti. Boğazı acıyordu ve bacakları titriyordu. Öyle ki ayakta zor duruyordu. Orada duran bir sandalyeyi kendine doğru çekti ve oturdu.

"Yanlış hatırlamıyorsam Lord Lethbridge'in broşu senden aldığını söyledin. Nerede?"

Bay Drelincourt zorla konuşuyordu. "Maidenhead'de."

"O, broşu sahip olduğu kişiye geri verecek. Görüyorsun ya

Crosby, bazen benim sahip olduklarım hakkında yanılgıya düşebiliyorsun."

Bay Drelincourt cevap vermeye çalıştı. "Fakat ben sandım ki... Ben... Yanlış anlamış olmalıyım."

"Yanlış anlamışsın," dedi Lord Rule.

"Evet, ben... Evet, yanlış anlamışım. Özür dilerim. Yalvarırım kuzenim beni bağışla. Çok üzgünüm."

"Eğer bu konu ile ilgili tek kelime daha edersen daha da çok üzüleceksin, Crosby. Anlatabildim mi?"

"Evet, evet kesinlikle. Ben sandım ki... Pekala, tek kelime daha etmeyeceğim."

"Horatia Winwood'la evlendiğim günden bu yana, karımla aramı açmaya çalışıyorsun. Fakat başaramayacaksın. Böylesine saçma bir hikaye uydurmaya bile tenezzül ettin. Üstelik elinde bir kanıt da yok. Ah, unutuyordum! Lord Lethbridge kanıtını senden zorla aldı, değil mi? İşte bu tam ona yakışır bir hareket."

"Fakat ben... Evet, zorla aldı!" dedi Bay Drelincourt çaresizce.

"Duygularını incittiğim için üzgünüm ama sana inanmıyorum, Crosby. O broşu getirip bana göstermiş olsan bile karımın beni aldattığına inanmazdım. Ben Othello değilim, Crosby. Senin de bunu bilmen gerekirdi." Masanın üzerindeki zili çaldı ve uşağı çağırdı. Odaya giren uşağa "Bay Drelincourt'un arabası hazırlansın," dedi.

Bay Drelincourt kuzeninin emrini duyunca üzüntüye kapıldı. Umutsuzca konuşmaya devam etti. "Fakat Lordum, henüz akşam yemeği yemedim. Atlar da yorgun. Beni bu şekilde ağırlayacağınızı düşünmemiştim!"

"Öyle mi?" dedi Kont. "Eminim Twyford'daki Kırmızı Aslan Hanı seni benden iyi ağırlayacaktır. Hem orada atlarını da değiştirirsin. Evimden bir bütün olarak ayrıldığın için şükretmelisin."

Bay Drelincourt kuzeninin karşısında ezildiğini hissetti ama

hiçbir şey söylemedi. Kısa bir süre sonra arabanın hazır olduğu haberi geldi. Bay Drelincourt, Konta son bir kez baktı ve ayağa kalktı. "Sana iyi geceler dilerim, Rule," dedi ve gururundan arta kalanları toplayıp oradan ayrıldı.

Kont kuzeninin gidişini izledi ama ona kapıya kadar eşlik etmedi. Arabanın hareket ettiğini duyar duymaz zili çaldı. Zili duyan uşak hemen içeri girdi. Tırnaklarına bakmakta olan Lord, başını kaldırmadan "Yarış atımı hazırlayın lütfen," dedi.

Uşak, "Emredersiniz Lordum!" dedi ve ekledi. "Hemen mi Lordum?"

"Bir an evvel," dedi Kont. Masadan kalktı ve yavaş hareketlerle odadan ayrıldı.

On dakika sonra atı ve kupa arabası kapıda hazırdı. Merdivenlerden inmekte olan Bay Gisborne Lordun başında şapkası, belinde kılıcı ile evden ayrıldığını görünce şaşkına döndü. "Dışarı mı çıkıyorsunuz efendim?" diye sordu.

"Gördüğün gibi, Arnold."

"Umarım kötü bir şey olmamıştır Lordum."

"Hayır sevgili dostum," dedi Lord.

Seyis muhteşem atların başlarını okşuyor, hareketlerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Kont atlara baktı ve "Yorgun değiller, değil mi?" diye sordu.

"Bağışlayın Lordum ama ikisi de birer şeytan."

Kont güldü ve kupa arabasına binip dizginleri eline aldı. "Gidelim!"

Seyis hemen kenara çekildi ve atlar dört nala yola koyuldu.

Arabanın caddeye döndüğünü gören seyis iç geçirdi. "Keşke ben de dizginleri elimde tutabilsem!" dedi ve başını sallayarak ahıra doğru yürümeye başladı.

Bölüm 17

Maidenhead'de bulunan Sun Inn oldukça popüler bir dinlenme yeriydi ve mutfağı da bir harikaydı.

Lord Lethbridge, akşam yemeği için özel odalardan birine geçti. Burası hoş bir yerdi. Duvarlar meşe ağacından lambrilerle kaplanmıştı. Ufak tefek bir garson geldi. Yemek olarak bir parça koyun eti, mantar, karides ve ayva tatlısı servisi yapıldı. İşletmenin sahibi Lord Lethbridge'i tanıyordu ve bu kez nasıl bir işe bulaştığını merak etmeden duramadı. Böyle düşünüyordu; çünkü Lordun yüzünde ne zaman bu tür bir gülümseme görse, arkasından adının kötü bir olaya karıştığı haberini alırdı. Fakat bu soylu misafir bir kez bile yemekler hakkında şikayetçi olmadı ve şarapları için övgüler yağdırmayı ihmal etmedi.

Lord Lethbridge oldukça sakinleşmişti. Bay Drelincourt'la olan meselesini kolayca çözüp istediği broşa kavuşmuştu. Crosby'nin arabasına yerleşmiş, eli boş bir biçimde Londra'ya döndüğünü hayal ettiğinde neşesi tamamen yerine geldi. Crosby'nin kanıtını yitirmiş olmasına rağmen gidip kuzeniyle görüşmek isteyeceği ihtimalini aklına dahi getirmiyordu. En azından Crosby'i tanıdığını düşünüyor ve böyle aptalca bir işe karışmayacağını tahmin ediyordu. Oysa Bay Drelincourt, tahminlerinin de ötesinde bir tavır sergilemiş hikayeyi kuzenine çoktan anlatmıştı.

O akşam çok sayıda insan Sun Inn'de bir araya gelmişti. Fakat herkes yemek beklerken, Lethbridge'in siparişi hemen masaya

servis edilmişti. Lordun yemeği bitince garsonlar servisi kaldırdı. Masada sadece şarap kaldı. Oranın sahibi olan beyefendi Lordun yanına bizzat gelip, başka bir isteği olup olmadığını sordu. Pencerenin perdelerini kapattı ve masaya birkaç tane mum getirdi. Yatak çarşaflarının iyice havalandırıldığını söyledikten sonra selam vererek odadan ayrıldı. Hizmetçilerden birine odaya ısıtıcı koymalarını tembihledi. Bu esnada aşağıdan karısının seslendiğini duydu. "Cattermole, Lordum şimdi geldi!"

Maidenhead'de "Lordum" ifadesi tek bir kişiyi tarif ederdi. Bay Cattermole bu saygıdeğer konuğu karşılamak üzere hemen aşağı koştu. Kupa arabasını görür görmez seyise seslendi ve atlarla ilgilenmesini söyledi. Sonra da Lordun yanına gidip gülümseyerek selam verdi.

Kont adama doğru eğildi ve konuşmaya başladı. "İyi akşamlar, Cattermole. Acaba Lord Lethbridge yaklaşık bir saat önce buraya gelip arabasının atlarını değiştirdi mi? Bir bilgin var mı?"

"Lord Lethbridge mi Lordum? Kendisi bu gece burada kalıyor!" dedi Cattermole.

"Ne kadar şanslıyım!" dedi Kont ve arabasından inip sol elinin parmaklarını esnetti. "Peki kendisini nerede bulabilirim?"

"Meşe kaplamalı odada Lordum. Yemeğini henüz tamamladı. Size eşlik edeyim efendim."

"Hayır, buna gerek yok," dedi Kont ve içeri girdi. "Yolu biliyorum." Merdivenlerin önüne geldiğinde arkasına döndü ve "Bu arada Cattermole, Lordla yapacağım görüşme özel olmalı. Rahatsız edilmeyeceğimiz konusunda sana güveniyorum," dedi.

Bay Cattermole bakışlarıyla meseleyi tamamen anladığını ifade etti. Gerçekten bir terslik vardı. Bu durum Sun Inn için iyi olmayacaktı ama hiçbir şey Lord Rule'u kızdırmak kadar kötü olamazdı. Başıyla selam verdi. "Elbette bana güvenebilirsiniz Lordum," dedi ve çekildi.

Lord Lethbridge hâlâ masa başında oturmuş şarap içiyordu. Bütün gün olanları tekrar gözden geçirirken kapının açıldığını duydu. Başını kaldırdı ve birden kaskatı kesildi. Bir süre birbirlerinin yüzüne baktılar. Lethbridge sandalyede hareketsiz bir biçimde oturuyordu. Kont da kapının yanında sessizce dikiliyordu ama bakışlarını Lethbridge'den kaçırmıyordu. Lethbridge, Rule'un bakışlarını görünce neler olup bittiğini anladı. Ayağa kalktı. "Demek Crosby ziyaretine geldi, öyle mi?" diye sordu. Elini cebine soktu ve broşu cebinden çıkardı. "Bunun için mi geldiniz Lordum?"

Kont kapıyı kapattı ve üzerindeki anahtarı döndürerek kapıyı kilitledi. "Evet onun için geldim," dedi. "O ve diğer şey için, Lethbridge."

"Diğer şey benim kanım olabilir mi mesela?" diyen Lethbridge kahkahalarla gülmeye başladı. "Her ikisi içinde dövüşmen gerekecek."

Kont öne çıktı. "Bu durumdan ikimiz de keyif alacağız demektir. İntikam almak için oldukça zevkli yöntemler seçiyorsun ama yine başarısız oldun Lethbridge."

"Başarısız mı oldum?" dedi Lethbridge elindeki broşa bakarak.

"Eğer niyetin benim adımı karalamaksa, ah niye soruyorum ki tabii ki niyetin bu!" dedi Rule. "Karımı terk etmiyorum, o benim eşim ve öyle de kalacak. Şimdi onu evine götürmek için nasıl zor kullandığını anlat."

Lethbridge kaşlarını kaldırdı. "Zor kullandığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz Lordum?"

"Karımı tanıyorum," dedi Kont. "Görüyorsun ya açıklaman gereken pek çok konu var."

"Ben zaferlerim hakkında övünmeyi sevmem, Rule," dedi ve Kontun ellerini yumruk haline getirdiğini gördü. "Açıklanacak bir şey yok."

Rule, "Göreceğiz," dedikten sonra masayı bir kenara itti. Üzerindeki mumları söndürdü. Odayı sadece tavanda asılı duran büyük şamdan aydınlatıyordu.

Lethbridge sandalyeleri arkaya itti ve sandalyelerden birinin kolunda asılı duran kılıcını çekip kınından çıkardı. "Tanrım bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki!" dedi. "Crosby, seni ziyaret ettiği için çok mutluyum." Kılıcını bir kenara bıraktı ve ceketini çıkarttı.

Kont hiç karşılık vermedi ama o da kendi hazırlıklarını yapmaya başladı. Botlarını, kemerini ve yeleğini çıkardı. Gömleğinin kollarını sıvadı.

Loş mum ışığı altında karşı karşıya geldiler. Her ikisi de uzun zamandır bu anı bekliyordu ve üzerlerinde herhangi bir tedirginlik belirtisi yoktu. Aşağıdakiler üst katta olup bitenlerden habersizdi. Şimdi sessizliğe bürünen bu odada aşağıda kahve içen insanlardan gelen seslerin haricinde çıt çıkmıyordu. İkisi de hazırlıklarını tamamladı. Damlamaya başlayan mumlardan birini söndürdüler ve hem ceketlerini hem de botlarını çıkardılar. Bu sessiz hazırlanma anı, gürültülü bir kavgadan çok daha korkutucuydu.

Nazik bir selamlamayla kılıçlarını çektiler ve selamın bir parçası olarak kılıçlarını birbirine değdirdiler. Hem Rule hem de Lethbridge kılıç konusunda deneyimliydi. Fakat bu durumda kılıç sanatının hiçbir önemi yoktu. Burada öfke ve hızlı hareket vardı. İki hasım her şeyi bir kenara bırakıp dövüşe odaklandı. Tek gerçek karşılarındaki düşmanın elinde tuttuğu keskin kılıçtı. Zayıf noktalarını bulmaları, saldırmaları ve gelen hamlelerden sıyrılmaları gerekiyordu. Birbirlerinin gözlerine kenetlendiler. Çıplak ayakla bastıkları ahşap zeminden tok bir ses geliyordu. Nefes alıp verişleri hızlı ve güçlüydü.

Lethbridge sağ ayağını öne atarak ilk hamlesini yaptı. Kolunu havaya kaldırdığında kasları daha da belirgin bir hal aldı. Rule bu

hamleden kaçamadı. Sonunda Lethbridge'i savurmayı başarsa da kolunda uzun bir kesik oluşmuştu.

İkisi de yaranın nasıl olduğuna bakmadı. Bu karşılaşmada tek bir yara ile sonuca varılması mümkün değildi. Rule'un kolundan kan damlıyordu. Lethbridge bir adım geri çekildi ve "Kolunu sar!" dedi. "Senin kanına basıp, kaymaya hiç niyetim yok."

Rule cebinden bir mendil çıkardı ve koluna sardı. Düğümü sıkmak için dişlerini kullandı.

"Hazır!"

Karşılaşma yeniden başladı. Durmadan, dinlenmeden devam ediyorlardı. Lethbridge şaşırtmak için sol kolunu öne uzatıp tekrar saldırdı. Bu hamlesi Rule'u sıyırıp geçti. Kont hemen karşılık verdi. Kılıçlar birbirine çarpıyordu. Lethbridge savunmaya geçti. Nefes nefese kalmıştı. İlk hamleleri yapan Lethbridge'di. Rule'u köşeye sıkıştırmak için bildiği bütün hileleri kullanıyordu. Rule'un savunmasını kırmaya çalıştı. Zaman zaman kılıcını geri çekip savunmaya geçmek zorunda kaldı. Yorulmaya başlamıştı. Alnından ter damlıyordu. Fakat sol elini kullanıp terini silmeye yeltenmedi. Bir anlık dalgınlık Rule'un kazanmasına yol açabilirdi. Israrla saldırmaya devam ediyordu. Kont yarım daire çizerek öne doğru ilerledi. Lethbridge hamlelerini savurmaya çalışırken geri sıçradı ve kılıcını yere dayadı. "Gözlerindeki teri sil!" dedi.

Lethbridge'in yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Ne yani... Pes mi ediyorsun?"

Kont yanıtlamadı. Kılıcını yere doğru tutarak bekledi. Lethbridge mendiliyle alnını sildi ve sonra mendili bir kenara fırlattı.

"Hazır!"

Bu kez bir değişiklik vardı. Artak hamleler Rule'dan geliyordu. Art arda gelen hamleler karşısında zorlanan Lethbridge kılıcını sağa sola savurmaya başladı. Gücünü kaybediyordu. Yakında tamamen tükeneceğini anlayınca bir sağa bir sola sıçrayıp boş

bulduğu her köşeden saldırmaya başladı. Kılıcı düşmana değil, düşmanın kılıcına değmekten öteye geçemiyordu. Karşılaşma bu şekilde devam ediyordu.

Nefes nefese kalan Kont konuşmaya başladı. "Karım neden senin evine geldi?"

Lethbridge'in hamle yapacak gücü kalmamıştı. Kolunu sağa sola sallamaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Karım neden senin evine geldi?"

Bu kez Rule'un hamlesine karşılık vermekte geç kalmıştı. Yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti ve geri çekildi. Artık boşa kürek çekiyordu. Rule, sorusuna bir yanıt buluncaya kadar hamlelerine devam edecekti. Lethbridge alaycı bir tavırla gülümsedi. Hızlı nefes alıp verişleri arasından cevabını duymak çok zordu. "Onu... kaçırdım!"

Kılıçlar tekrar çarpıştı ve birbirinden ayrıldı. "Sonra ne oldu?"

Lethbridge dişlerini sıktı. Savunması sarsılmıştı. Birden kendini topladı ama avuçlarının terlemeye başladığını fark etti.

"Sonra ne oldu?"

"Ben zaferlerim hakkında övünmeyi sevmem!" dedi ve kalan son gücüyle bir hamle yaptı. Bu hareketin karşılaşmayı sonlandıracak darbe olacağından emindi.

Kılıcı Rule'un kılıcını çizdi ve o esnada kalbinde bir acı hissetti. Boğazı yanıyordu. Kolundaki ağrı büyük bir ıstıraba dönüştü ve etrafındaki her şeyi belli belirsiz görmeye başladı. Gözünde eski günleri canlandırdı ve bitkin bir halde, "Marcus... Tanrı aşkına... Buna bir son ver!" dedi.

Son darbenin geldiğini hissedebiliyordu. Kalbine isabet eden kılıcı savurdu; fakat çok etkili olamadı. Rule'un hedefi bu karşılığın ardından biraz yana kaydı ve kılıcı doğruca Lethbridge'in omzuna batırdı. Lethbridge olduğu yerde sallanmaya başladı. Birden

yere düştü. Omzundan akan kan gömleğini kırmızıya boyadı.

Rule yüzündeki teri sildi. Eli de biraz titriyordu. Lethbridge'e baktı. Yere düşmüş, ayaklarının dibinde kıvranıyor, nefes alıp vermek için çabalıyordu. Gömleğini kırmızıya boyayan kan, meşe kaplama zemin üzerinde küçük bir birikinti oluşturmaya başladı. Kılıcını masaya fırlattı ve masanın üzerinde duran şarap şişesini yere düşürdü. Sonra masanın üzerinde duran örtüyü çekti ve dişlerini kullanarak örtüyü baştan başa yırttı. Diz çöküp Lethbridge'in yanına geldi ve yarayı incelemeye başladı. Lethbridge ela gözlerini açtı ve Rule'un ne yapmaya çalıştığını anlayınca, "Sanırım bu sefer de ölmeyeceğim!" dedi. Bu haliyle bile alay ediyordu.

Kont, Lethbridge'in gömleğini yırttı ve yaranın üzerini açtı. Sonra da elindeki kumaşla baskı yaparak kanamayı durdurdu. "Hayır, sanırım ölmeyeceksin," dedi. "Ama yaran derin." Bir parça daha kumaş yırttı ve omzunun etrafına sardı. Kalktı ve sandalyenin üzerinden Lethbridge'in ceketini aldı. Ceketi katlayıp lordun başının altına koydu. "Gidip doktor bulayım," dedi ve dışarı çıktı. Merdivenlerin başından Cattermole'a seslendi.

Cattermole o kadar hızlı geldi ki sanki bütün gece bu çağrıyı beklemişti. Elini korkuluğa dayadı ve başını kaldırıp Konta baktı. Kaşları çatıktı ve tek kelime etmedi.

"Hizmetkarlarından birini gönder, bir doktor bulup gelsinler," dedi Rule. "Bir şişe de konyak getir."

Cattermole başıyla onayladı ve hemen uzaklaştı. "Cattermole!" diye seslendi Lord. "Konyağı kendin getir!"

Cattermole gülümsedi. "Tabii ki Lordum."

Rule odaya geri döndü. Lethbridge bıraktığı gibi yerde yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Yüzü bembeyaz olmuştu ve eli yana düşmüştü. Avuç içi yukarı bakacak şekilde duruyordu. Rule endişeyle hasmına baktı. Lethbridge hareket etmiyordu.

Cattermole elinde bir şişe ve kadehlerle içeri girdi. Elindikileri masaya bıraktı ve yerde yatmakta olan Lethbridge'i gördü. "Ölmedi değil mi Lordum?"

"Hayır," dedi Kont. Kont şişeyi aldı kadehlerden birine konyak doldurdu.

"Tanrıya şükür! Fakat böyle yaparak beni zora sokuyorsunuz Lordum."

"Başına dert olacağını sanmıyorum," dedi Kont ve tekrar yere oturup Lethbridge'in yanına geldi. "Lethbridge, bunu içmelisin!" dedi. Yerde yatmakta olan Lethbridge'i yavaşça kaldırdı.

Lethbridge gözlerini açtı. O kadar halsizdi ki bakışları boştu. Fakat konyağı içtikçe kendine geldi. Rule'a baktı ve yüzünü ekşitti. Bakışlarını Rule'dan Cattermole'a çevirdi. Sonra "Ne istiyorsun?" diye sordu. Cattermole'u görünce rahatsız olmuştu.

Cattermole Lordun sesini duyunca, "Evet, ölmemiş," dedi. Sonra da "Ben hemen dışarıda olacağım Lordum," diyerek odadan çıktı.

Kan sargının tamamını kapladı. Kont sargıyı sıkılaştırdı ve ayağa kalktı. Kılıcını aldı, temizledi ve tekrar kınına koydu.

Lethbridge yerde yatmış, Rule'u izliyordu. Yüzünde kinayeli bir gülümseme vardı. "Neden başladığın işi bitirmedin?" dedi. "Beni öldürmek istediğini sanıyordum."

Kont, Lethbridge'e baktı. "Eğer ölmene izin verseydim, sonuçlarından kaçmam biraz zor olacaktı," dedi.

Lethbridge gülümsedi. "Bu sana değil bana yakışan bir düşünce tarzı," dedi. Dirseğini yere dayayıp ayağa kalkmaya çalıştı.

"Hareket etmesen iyi olur," dedi Kont. Kaşlarını çatmış, ciddi bir ifade takınmıştı.

"Oh, hayır!" dedi Lethbridge. "Bu halim çok küçük düşürücü. Şu sandalyeye oturmama yardım edersen, insan sevgine biraz daha katkı yapmış olursun."

Kont eğildi ve Lethbridge'i kaldırdı. Sonra da sandalyeye oturmasına yardım etti. Lethbridge elini sargının üzerine bastırdı. Yüzünde karamsar bir ifade vardı. "Şu konyağı uzatırsan, sana anlatacaklarımı dinleyebilirsin," dedi.

Kont kadehe biraz konyak doldurup kadehi Lethbridge'in dudaklarına götürdü. Lethbridge kadehi tuttu ve "Kahretsin! Ben zavallı değilim!" dedi. Bir yudum içti ve arkasına yaslandı. Kont gömleğinin kollarını düzeltiyordu. Lethbridge konuşmaya başladı.

"Doktor çağırdın, değil mi? Ne kadar yüce gönüllüsün! Sanırım yakında burada olur. O yüzden şu işi bitirelim. Karına zarar vermedim." Rule'un kendisine baktığını fark edince güldü. "Oh, yanlış anlama! Ben düşündüğün kadar kötü bir adamım ama O, kendini kurtarmayı başardı."

"Bak bu ilginç," dedi Rule. Bir sandalye çekti ve oturdu. "Onun çözüm yeteneğine sahip bir leydi olduğunu biliyordum zaten," dedi.

"Çözüm," diye söylendi Lethbridge. "Evet, kesinlikle. Bana karşı bir şömine maşası kullandı."

Kont gülmeye başladı. "Anlıyorum. Sanırım sonrasında olanları hatırlayamıyorsundur."

Lethbridge gülmeye başladı. Sonra yüzünü buruşturdu ve elini tekrar sargıya bastırdı. "Sanırım beni öldürdüğünü düşünmüş. Lütfen ona söyle, bana verdiği en büyük zarar, evin kapısını açık bırakıp gitmek oldu."

"Ah, evet!" dedi Rule. "Crosby geldi."

Lethbridge gözlerini kapatmıştı ama Crosby ismini duyunca tekrar açtı. "Sadece bu kadarını mı biliyorsun? Demek Crosby Winwood ve Pommeroy'un yanımda olduğunu söylememiş."

"Söylemedi," dedi Rule. "Belki de anlatmaya değer bulmamıştır ya da ne düşündü kim bilir? Hikayenin etkisini azaltacağını düşünmüştür. Konuşmak seni yoruyor olabilir üzgünüm ama

bana biraz daha anlatmalısın. Mesela Winwood'un senin evinde ne işi vardı?"

"Bir maşa ile saldırıya uğradığımı duymuş."

Rule derin bir nefes aldı. "Şimdi de sen beni yoruyorsun," dedi. "Sonra neler oldu peki?"

"Rahatla biraz. Benim tedavimle ilgilendi. Bu arada bana biraz daha konyak verir misin? Her neyse Winwood benimle ilgilenmeye geldi. Hatta piket oynamayı bile teklif etti."

"Ah," dedi Rule. "Şimdi anlamaya başladım. Herhalde Pommeroy da onunla aynı haldeydi."

"Aralarında bir fark yoktu. Evde iskambil partisi olmadığını görünce ayrıldılar," dedi. Sonra yeni doldurulan kadehi bir dikişte bitirdi. "Beni onlardan Crosby kurtardı diyebilirim. Ama Crosby de broşu aldı. Bu sabah Pommeroy beni ziyarete gelip bir broştan söz edince durumdan şüphelendim. Broşu almaya gelmişti. Sana komik gelebilir ama o gelene dek broştan haberim yoktu. Geri kalanı biliyorsun zaten. Eğer Crosby bir aptal gibi davranıp hikayeyi sana anlatmasaydı, elimde harika bir koz olacaktı ve oyun devam edecekti." Elindeki kadehi masaya bıraktı ve broşu cebinden çıkardı. "Al. Artık bir kıymeti yok. Pişman olduğun için itiraf ettiğimi düşünme. İntikam, karının dediği gibi boş bir çaba. Bilemiyorum. Eğer yıllar önce bu şekilde karşılaşmış olsaydık..." Kılıcının olduğu yere baktı. "Yıllar önce neler olacağını kim bilebilir ki?" Omzunu rahatlatmak için duruşunu değiştirdi. Yüzü asıktı. "Yaşadıklarıma bakarak söyleyebilirim ki... Louisa'yı benimle evlenmekten vazgeçirerek doğru olanı yaptın. Ben iyi bir eş olmak için gerekli değerlere sahip değilim. O zengin köylüyle mutlu mu peki? Mutlu olduğuna eminim. Sonuçta kadınları kandırmak kolaydır, değil mi?" Acı çektiği yüzünden belli oluyordu. Birden "Kılıcımı silip kınına koymalısın. İnan bana tekrar kullanmam gerekebilir," dedi. Bir süre Rule'u izledi. Rule, kılıcı

kınına kaldırınca derin bir iç çekti. "Angelo'daki karşılaşmamızı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," dedi Rule gülümseyerek. "O zaman karşılaşmayı berabere tamamlamıştık."

"Fakat sen kendini geliştirmişsin. Şu kahrolası doktor nerede kaldı? Burada ölüp, seni mutlu etmeye hiç niyetim yok."

"Biliyor musun Robert, ölümün beni mutlu etmezdi."

Lethbridge, Rule'a baktı. Gözleri neşeyle parlıyordu. "Hatıralar birdenbire insanı esir alıyor, değil mi? Ben istesem de ölemem, endişelenme." Başını öne eğdi. Bir süre öyle durdu ve sonra kendini zorlayarak tekrar başını kaldırdı. Bu kez başını sandalyenin sırtına yasladı. "Kabul etmen gerekir ki Horry'nin arkadaşlığını kazanmak akıllıca bir işti. Bu arada ona Caroline'nin Ranelagh'da seninle birlikte olduğunu söyledim."

Rule nazikçe yanıtladı. "Dilinden her zaman zehir saçılır, Robert."

"Her zaman," diye onayladı Lethbridge.

Kapının açıldığını duyunca başını o tarafa çevirdi. "Nihayet! Lütfen yüzündeki o ifadeden kurtul dostum. Umarım daha önce kılıç yarası görmüşsündür."

Doktor çantasını masanın üzerine bıraktı. "Pek çok kez gördüm efendim," dedi ve masanın üzerindeki şişeyi gördü. "Konyak mı? Bu bir tedavi sayılmaz. Umalım da bu gece ateşiniz yükselmesin." Sonra omzundaki sargıya baktı ve ciddi bir tavır takındı. "Hımm! Biraz kanama var. Cattermole, adamlarından ikisini yukarı gönder de Lordu yatağına taşısınlar. Lütfen hareket etmeyin efendim. Yatağa yatana kadar, yaranıza bakamam."

Lethbridge gülümsedi. "Şu anda senin için edebileceğim en kötü dua, benim yerimde olmanı istemektir Marcus." Sol elini uzattı. "Seninle işim bitti. İçimdeki kalan tüm kötü düşünceleri ortaya serdim. Seni yaraladığım için üzgünüm ama senin yaran

benimkinden çabuk iyileşecektir. İyi bir karşılaşmaydı. Daha iyisi olmamıştı. Nefret işe zevk katıyor, değil mi? Eğer yaptığın iyiliklere bir yenisini eklemek istersen, uşağıma yanıma gelmesini söyleyebilirsin."

Rule kendine uzatılan eli sıktı. "Seni katlanabilir kılan tek yanın, sevgili Robert, küstahlığındır. Yarın şehre dönmüş olacağım. Uşağını buraya gönderirim. İyi geceler."

Rule, yarım saat sonra Meering'deki evin kütüphanesine girdi. Bay Gisborne gazete okuyordu ve kanepeye rahatça oturmuştu.

Bay Gisborne Lorda bakıyor ve neler olup bittiğini merak ediyordu. Kont başını ellerinin arasına aldı ve sol kolundaki dantel işlemeler yana düşünce yarasını saran kanlı mendil göründü. Bay Gisborne'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sevgili Arnold, korkarım seni yine hayal kırıklığına uğrattım. Sana açıklamam güç ama yarın Londra'ya dönüyoruz."

Bay Gisborne başıyla onayladı ve "Pekala efendim," dedi.

"Sen kesinlikle ama kesinlikle katiplerin prensisin, Arnold," dedi Rule. "Üstelik her zaman da haklı çıkıyorsun. Nasıl bu kadar net düşünebiliyorsun?"

Bay Gisborne gülümsedi. "Kolunuzda bir mendil sarılı efendim," dedi.

Kont elini başından çekti ve yarasına baktı. "Bu," dedi, "yaşlandığımın kanıtı olan küçük bir dikkatsizlik." Sonra gözlerini kapattı ve derin bir sessizliğe büründü.

Bölüm 18

Sör Roland Pommeroy, Lord Lethbridge'in evinden eli boş dönmüştü. Geri döndüğünde Horatia ve abisinin salonda piket oynadıklarını gördü. İlk defa Horatia önündeki kartlara konsantre olamıyordu. Sör Roland içeri girer girmez kartları masaya attı ve hemen "A-alabildiniz mi?" diye sordu.

"Oyun oynayacak mısın, oynamayacak mısın?" diye soran Vikont kardeşinin aksine kendisini kartlara kaptırmış görünüyordu.

"Hayır, tabii ki. Sör Roland, broşu alabildiniz mi?"

Sör Roland cevap vermeden bekledi ve uşak odadan ayrılıp kapıyı kapatınca öksürerek boğazını temizledi. "Sizi uyarmalıyım madam, hizmetlilerin yanında fazlaca dikkatli olmalıyız. Bu konunun gizli kalması gerekir. Herkes duyarsa, istemediğimiz şeyler yaşanabilir."

"Bu konu için endişelenme," dedi Vikont. Cevabı duymak için sabırsızlanıyordu. "Benim yanımda çalışan herkes tüm sırlarımı biliyor. Şimdi söyle bakalım, broşu aldın mı?"

"Hayır," dedi Sör Roland. "Çok üzgünüm madam ama Lord Lethbridge bu konuda hiçbir bilgisi olmadığını iddia ediyor."

Horatia, "A-ama orada olduğunu biliyorum!" diye ısrar etti. "Broşun ba-bana ait olduğunu söylemediniz, de-değil mi?"

"Tabii ki söylemedim madam. O anda bir hikaye uydurdum. Broşun büyük halama ait olduğunu söyledim."

Kartları karıştırmakta olan Vikont, bu sözün üzerine elindeki kartları masaya bıraktı. "Büyük halana ait olduğunu mu söyledin? Kahretsin, adamın şaşırdığına hiç şüphe yok ama halanın gece yarısı ikide gelip broşunu geri istediğine inandığını hiç sanmıyorum! Daha makul bir hikaye bulamadın mı? Lord sana inanmış olsa bile bu hikaye çok yersiz. Hâlânın kulağına giderse ne yapacaksın?"

"Benim büyük halam öldü," dedi Sör Roland.

"İşte bu daha kötü," dedi Vikont. "Lethbridge gibi bir adamın hayalet hikayelerine inanmasını bekleyemezsin."

"Hikayemin hayaletlerle ilgisi yok!" dedi Sör Roland. "Bence sen kendinde değilsin, Pel. Broşun bana kalan mirasın bir parçası olduğunu söyledim."

"A-ama o bir bayan broşu!" dedi Horatia. "Sana i-inanmamıştır."

"Oh, affınıza sığınıyorum madam ama inandı! Çok basit ve mantıklı bir hikaye anlattım. Fakat broş Lordun evinde değil. Bir düşünün madam... O karmaşa içinde... Broşunuzu yolda düşürmüş olabilirsiniz. Böyle bir şey olması mümkün biliyorsunuz. Yaşananlardan sonra, belki de her şeyi net olarak hatırlamıyorsunuzdur."

"Ha-hatırlıyorum!" dedi Horatia. "S-sarhoş değildim!"

Sör Roland bu cevaba içerlemişti. Bu nedenle derin bir sessizliğe büründü. Sessizliği bozma görevi Vikonta kalmıştı. "Dedikleri doğru olabilir Horry, mümkündür! Kim sana sarhoş dedi ki? Pom öyle bir şey demek istemedi, öyle değil mi Pom?"

"Ha-hayır ama siz ikiniz de sarhoştunuz!" dedi Horatia.

"Bırakalım şimdi bunları," dedi Vikont öfkeyle. "Konuyla bir ilgisi yok. Pom haklı olabilir. Tam olarak emin değilim ama olabilir. Eğer yolda düşürdüysen yapılacak bir şey yok demektir. Half-Moon Caddesi'nden dönerken geçtiğimiz yolları tek tek arayamayız ya!"

Horatia kardeşinin bileklerini kavradı. "P-Pel," dedi ısrarla, "Broşu Lethbridge'in e-evinde düşürdüm. Elbisemin dantellerini yırttı ve broş da orada takılıydı. İğnesi çok sağlamdı. Başka türlü düşmesine imkan yok."

"Öyleyse gidip Lethbridge'le bir de ben konuşacağım," dedi Vikont. "Pom'un büyük halası hakkında konuşulanlar onu şüphelendirmeye yetmiştir."

Diğerleri bu plan hakkında yorum yapmadı ama sonuçlarının neler olabileceğini tahmin ediyordu. Sör Roland, Vikontun şiddete dayalı yöntemlerinin başarıyla sonuçlanamayacağını biliyordu. Horatia da kardeşinin kılıç zoruyla broşu geri alma düşüncesi karşısında korkuya kapıldı. O sırada odaya giren uşak öğle yemeğinin hazır olduğunu söyledi ve sohbeti böldü.

Misafirleri yemekte Horatia'ya eşlik ettiler. Hizmetliler odadayken broş konusu konuşulmadı. Fakat onlar odayı terk eder etmez Horatia söze girdi. "A-anlamıyorsun musun Pel, eğer şimdi Lethbridge'in yanına gidersen Sör Roland'ın hikayesinden şüpheye düşecektir."

"Bana sorarsan," dedi Vikont, "Lord her şeyi biliyor. Büyük halaymış! Ben bile bundan iyisini bulurdum!"

"P-Pel, bence gitmemelisin!" dedi Horatia endişeyle. "Seni bilirim! Crosby'le kavga ettin ve bir skandal yarattın. A-aynısını Lethbridge'le yapacaksın."

"Hayır yapmayacağım," dedi Vikont. "O kılıç konusunda benden çok daha iyi. Fakat tek bir kurşun işe yarayabilir."

Sör Roland, Vikonta hayret içinde bakıyordu. "Silahlardan uzak durman gerek, Pel. Kardeşinin ismini düşünmelisin! Son derece hassas bir konu!"

Kapı açıldığı için hemen sustu.

"Yüzbaşı Heron!" dedi uşak.

Hepsi yeni gelen misafirin adını duyunca şaşkına döndü. Yüz-

başı Heron içeri girdi ve gülümseyerek yüzlerine baktı. "Horry, hayalet görmüş gibi bakmayı keser misin?"

"Hayalet!" dedi Vikont. "Bugün yeterince hayalet bahsi geçti zaten. Seni görmeyi neye borçluyuz, Edward?"

Horatia ayağa kalktı. "Edward! Oh, L-Lizzie de geldi mi?"

Yüzbaşı Heron başını iki yana salladı. "Hayır, üzgünüm tatlım ama Elizabeth hâlâ Bath'da. Ben de birkaç günlüğüne geldim."

Horatia, Yüzbaşı Heron'a içtenlikle sarıldı. "Her neyse. Seni gö-gördüğüme çok sevindim, Edward. Sör Roland P-Pommeroy'u tanıyor musun?"

"Sanırım henüz o şerefe nail olamadım," dedi Yüzbaşı Heron. Sonra da Sör Roland'la karşılıklı selamlaştılar. "Rule şehir dışında mı, Horry?"

"Evet, Tanrıya şükür!" dedi Horatia. "Uzakta olduğu için mutluyum sanma ama şu anda k-korkunç bir durumdayım. Öğle yemeği yedin mi?"

"South Caddesi'nde yedim. Neler oluyor peki?"

"Çok üzücü bir olay," dedi Sör Roland. "En iyisi konuyu hiç açmayalım madam."

"Oh, Edward'a güvenebiliriz! O benim eniştem. P-Pel ne dersin, Edward bize yardım edebilir mi?"

"Hayır, hiç sanmıyorum," dedi Vikont. "Yardıma ihtiyacımız yok. Ben gidip o broşu alacağım."

Horatia, Yüzbaşı Heron'un kolunu tuttu. "Edward, lü-lütfen Pelham'a Lord L-Lethbridge'le kavga etmemesi gerektiğini söyle! Ölümcül sonuçları olabilir!"

"Lord L-Lethbridge'le kavga mı?" dedi Yüzbaşı Heron. "Son derece akılsızca bir hareket olur. Neden kavga edecek ki?"

"Bunu şimdi açıklayamayız," dedi Vikont. "Ayrıca kavga edeceğimizi de kim söyledi?"

"Sen dedin! Tek bir mermi yeter dedin!"

"Buna gerek kalmayacak. Sadece silahımı başına dayayacağım ve broşu bana vermesini söyleyeceğim."

Horatia Yüzbaşı Heron'un kolunu bıraktı. "Bu çok zekice bir plan P-Pel!" dedi.

Yüzbaşı Heron bir Vikonta bir de Horatia'ya bakıyordu. Hem şaşırmıştı hem de gülüyordu. "İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız!" dedi. "Keşke neler olup bittiğini bana da anlatsanız!"

"Önemli değil," dedi Vikont. "Lethbridge geçen gece Horry'i evine götürmüş ve Horry de broşunu orada düşürmüş."

"Evet şimdi de benden intikam almak istiyor," dedi Horatia. "Görüyorsun ya o broşu bize asla vermez. Çok korkunç bir durum."

Vikont ayağa kalktı. "Gidip broşu sana getireceğim," dedi. "Sonra da bu olayı tamamen unutacağız."

"Ben de seninle geleceğim, Pel," dedi Sör Roland.

"Silahları almaya gelebilirsin ama Half-Moon Caddesi'ne gelme fikrini unut," dedi Vikont.

Sonra da iki arkadaş birlikte dışarı çıktılar. Horatia derin bir nefes aldı. "Umarım bu kez elleri boş dönmezler. Haydi kütüphaneye gidelim, Edward. Bana L-Lizzie'yi anlat. Neden seninle gelmedi?"

Yüzbaşı Heron kapıyı açtı ve Horatia'nın odadan çıkmasını bekledi. "Seyahat etmesi tavsiye edilmiyor," dedi. "Fakat sana iletilmesi gereken mesajlarım var."

"Tavsiye edilmiyor mu? Neden?" dedi Horatia.

Yüzbaşı Heron kütüphaneye girene kadar cevap vermedi. "Horry, Lizzie'nin biraz hassas bir durumda olduğunu büyük bir mutlulukla söylemeliyim."

"Mutlulukla mı?" dedi Horatia. "Oh! Oh, anladım! Ne kadar güzel, Edward! Teyze oluyorum! Rule, Newmarket toplantısından döner dönmez beni B-Bath'a götürmeli. Tabii önce beni boşamazsa," dedi üzüntüyle.

"Aman Tanrım, Horry durum o kadar kötü mü?" diye sordu Heron.

"Ha-hayır değil ama eğer broşu geri alamazsam, her şey mahvolur. Ben kötü bir eşim, Edward. Biliyorum."

Yüzbaşı Heron, Horatia'nın yanına oturdu ve elini tuttu. "Zavallı Horry! Neler olduğunu en başından anlatır mısın?"

Tereddüt ederek anlattığı hikaye son derece karışıktı ama Heron olayı tam anlamıyla kavrayınca bu işinin sonunun boşanmaya gitmeyeceğini söyleyerek Horatia'yı yatıştırmaya çalıştı. "Fakat Horry, fikrimi soracak olursan sana yaşananları Rule'a söylemeni tavsiye ederim."

"Y-yapamam ve yapmayacağım da," dedi Horatia öfkeyle. "Böyle bir hikaye daha önce duyulmuş mudur acaba?"

"Evet biraz garip bir hikaye ama bence sana inanacaktır."

"Yaptığım onca şeyden sonra inanmasına imkan yok. İ-inansa bile Lethbridge'le düello yapmak isteyecektir. Bu... Bu da bir skandal olur. Skandalın sebebi ben o-olacağım için de beni asla a-affetmez."

Yüzbaşı Heron sessizce dinledi. Hikayenin anlatılandan daha derin olduğunu sezinledi. Rule'la çok yakın değildi ama Elizabeth, Rule'un değişken bir ruh hali olduğunu ve bazen de sonradan pişman olacağı sözler söyleyebileceğini anlatmıştı. Yüzbaşı Heron, Elizabeth'in görüşlerine değer verirdi. Fakat bu kez yanıldığını düşünüyordu. Çünkü Horatia farkında olmadan mutlu bir evliliği olduğunu anlatmıştı. Tıpkı Heron ve Elizabeth kadar mutluydu. Aralarına ufak bir soğukluk girmiş olsa da (Horatia Meering'e gitmediğine göre, bu aralar birbirlerine dargındılar) yaşanan talihsiz olayın evliliklerini bitireceğini düşünmek hata olurdu. Yüzbaşı Heron bir taraftan Horatia ve Rule'u düşünürken; bir taraftan da Pelham için endişeleniyordu. Pelham, ikna yeteneği olan biri değildi. Horatia'nın elini sıktı ve her şeyin yoluna gireceğine dair onu sakinleştirmeye çalıştı. Fakat içten içe kendisi de endişeleniyordu. Lizzie ile kavuşmalarını sağladığı için kendini Horatia'ya borçlu hissediyordu ve bütün içtenliği ile ne olursa olsun Horatia'ya yardım edeceğini söyledi.

"Bi-biliyorum Edward," dedi Horatia. "Belki P-Pel broşu getirir ve her şey yoluna girer."

Vikont ve sadık arkadaşı Sör Roland Grosvenor Meydanı'na dönünceye kadar epey zaman geçmişti ve Horatia gözünde sürekli olarak kavga sahneleri canlandırıyordu. Kardeşinin ölmüş olabileceğini bile düşündü. Vikont eve geldiğinde, Horatia hemen kollarına atladı. "Oh, P-Pel, ö-öldüğünü düşündüm!" dedi.

"Öldüğümü mü? Neden ölecekmişim?" dedi Vikont kendini kardeşinin kollarından kurtararak. "Hayır, broşu alamadım. Lethbridge evde yoktu, kahretsin!"

"Evde değil miydi? O zaman ne ya-yapacağız?"

"Tekrar gideceğiz," dedi Vikont, düşünceliydi.

Vikont akşam yemeğinden önce tekrar Lord Lethbridge'in evine gitti; fakat bu kez de hayal kırıklığına uğradı. "Sanırım benimle karşılaşmaktan kaçınıyor," dedi. "Sabah erkenden gidip, kaçmasına fırsat vermeden yakalayacağım onu. Eğer o kahrolası uşak yine evde olmadığını söylerse, zorla içeri girip evi arayacağım."

"Öyleyse sana eşlik etsem iyi olur," dedi Yüzbaşı Heron. "Eğer birinin evine zorla gireceksen, sorun çıkabilir."

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedi Sör Roland. Olaya kendini fazlasıyla kaptırmıştı. "En iyisi hep birlikte gitmek. Seni evinden alırız, Pel."

"Ne kadar iyisin, Pom," dedi Vikont. "O zaman saat dokuzda buluşuyoruz."

"Dokuzda," diye onayladı Sör Roland. "Bugün erken yatmamız lazım."

Ertesi sabah Vikontun Pall Mall bölgesindeki evine ilk gelen Yüzbaşı Heron oldu. Geldiğinde Vikont giyinmişti ve gümüş işlemeli tabancasına mermi dolduruyordu.

"Senin için de bir silah var," dedi Vikont. Sonra da elindeki tabancayı emniyete aldı. "Bir keresinde bu silahı kullanma şansım oldu. İddiaya girmiştik ve Cheston benim için bire on koydu. Bu silahla hedefi kaçırmana imkan yok! En azından," diye ekledi sakince, "sen kaçırsan da ben hayatta kaçırmam!"

Yüzbaşı Heron bu sözlere gülümseyerek karşılık verdi ve masaya yaslanarak Vikontun silaha barut eklemesini izledi. "Senden tek bir isteğim var, Pelham. Lütfen Lethbridge'in kafasını uçurmaya çalışma!"

"O zaman hızlı koşsa iyi olur," dedi Vikont. Deri kabın içinden bilyeleri çıkardı. "Onu öldürmeyeceğim ama kahretsin kendimi kontrol etmem çok zor olacak!" Silahı eline aldı ve baş parmağı ile silindiri yavaşça döndürdü. "İşte oldu, al bakalım. Pom nerede? Uyuyakalacağını tahmin etmeliydim. Kendi tabancasını cebine koydu ve ayağa kalktı. "Biliyorsun Edward, bu tehlikeli bir iş," dedi ciddiyetle. "Rule'un kulağına giderse, nasıl tepki verir bilemiyorum. Bana yardım edeceğin konusunda sana güvenebilir miyim?"

"Tabii ki sana yardım edeceğim," dedi Yüzbaşı Heron. "Eğer broş Lethbridge'deyse, onu almadan bir yere gitmeyeceğiz."

Tam bu esnada Sör Roland içeri girdi. Hepsi şapkalarını eline aldı ve Half-Moon Caddesi'ne gitmek üzere yola koyuldu. Kapıyı açıp bir kez daha aynı yüzlerle karşılaşan uşak, Lordun evde olmadığını söyledi.

"Evde değil, öyle mi?" dedi Vikont. "İçeri girip kendi gözlerimle görsem iyi olur."

"Ama kendisi evde değil Lordum!" diye ısrar eden uşak, kapıyı tutmaya devam ediyordu. "Dün arabasına binip evden ayrıldı ve henüz dönmedi."

"Ona inanma, Pel," dedi Sör Roland.

"Fakat efendim, doğru söylüyorum. Lordum evde değil! Kendisini arayan... başka biri daha var."

Yüzbaşı Heron omzunu kapıya dayadı.

"Bu çok ilginç," dedi. "Yine de yukarı çıkıp Lordunun evde olup olmadığına bakacağız. Seninle geliyorum, Pel!"

Kendini bir kenara itilmiş halde bulan uşak, hemen toparlandı ve yardım çağırmak için bağırmaya başladı. İşlemeli ceket ve kirli gömleği ile koridordaki sandalyede oturan iri yarı adam gülerek olanları izliyor ama herhangi bir yardım girişiminde bulunmuyordu. Evin Başkahyası hızla merdivenlere yöneldi ve davetsiz misafirleri görünce durakladı. Vikonta selam vererek öfkeyle söze girdi. "Lordum evde değil, efendim."

"Belki yatağın altına bakmamışsınızdır," dedi Vikont.

İri yarı adamdan gelen kahkaha ortalığı çınlattı. "Hakkınız var efendim. Gerçekten sinir bozucu bir insan."

"Ne?" dedi Sör Roland. Gözlüklerinin ardından bu adamı süzüyordu. "Bu adam da kim, Pel?"

"Ben nereden bileyim?" dedi Vikont. "Şimdi olduğun yerde kal, ismin her neyse. Gidip Lordunuzla konuşacağım."

Başkahya merdivenlerin başında dikildi ve yolu kapattı. "Sör, Lordum evde değil!" Vikontun elini cebine attığını ve bir silah çıkardığını görünce derin bir iç çekti. "Lordum!"

"Yolumdan çekil, yoksa canın yanabilir," dedi Vikont.

Kahya ısrar etti. "Sizi temin ederim ki Lordum... Ben... Ben anlayamıyorum Lordum! Efendimiz kasabaya gitti!"

Vikont homurdanarak yukarı çıktı. Birkaç dakika içinde geri döndü. "Doğruymuş. Evde değil."

"Kaçtı!" dedi iri yarı adam. "Eğer böyle bir ödlekle tekrar anlaşma yaparsam, tüm lanetler üzerime olsun!" Bu imalı sözün ardından yumruğunu şapkasına vurdu ve dik dik bakmaya başladı.

Vikont ilgiyle adamı izliyordu. "Senin onunla alıp veremediğin nedir? Sen de kimsin?"

"Benim işim bu," dedi adam. "Dört yüz şilin, isteğim tam olarak bu. Eğer yarına kadar beklersem, istediğimi alabileceğimi düşünüyorum."

Yüzbaşı Heron kahyaya dönerek, "Lordla acilen görüşmemiz gerek. Nereye gittiğini söyleyebilir misin?" dedi.

"Lordum," dedi kahya ciddiyetle, "nereye gittiğini söylemedi efendim. Keşke nerede olduğunu bilseydim. Çünkü bu adam, kendisini görene kadar buradan ayrılmayacağını söylüyor. Kendisini uyardım ama sanırım polis çağırmam gerekecek."

"Sakın böyle bir şeye teşebbüs etme," dedi iri yarı adam. "Benim de bildiğim şeyler var. Eğer ben yakalanıp Rumbo'ya gönderilirsem, beraberimde kimleri götüreceğimi de adım gibi biliyorum."

Konuşulanları dikkatle dinleyen Sör Roland, başını iki yana salladı. "Ne söylediğini anlayamıyorum," dedi. "Rumbo mu? Orayı daha önce hiç duymamıştım."

"Sizin gibiler oraya Newgate derler," dedi adam. "Ben Rumbo diyorum. Anladın mı?"

Vikont kaşlarını çatarak adama baktı. "Seni daha önce görmüş gibiyim," dedi. "Yüzünü bilmiyorum ama sesini kesinlikle hatırlıyorum!"

"Maske takıyordu herhalde," dedi Sör Roland.

"Tanrım Pom, bu kadar... Dur bir dakika! Maskeli mi?" Vikont bir eliyle bacağına vurdu. "Tamam şimdi oldu! Kahretsin, sen Shooter's Hill'de yolumu kesen haydutsun!"

İri yarı adamın yüzünün rengi soldu. Yavaşça kapıya yöneldi. "Hayır, ben değildim! Bu bir yalan!"

"Tanrım, sana kin güdüyor değilim," dedi Vikont gülümseyerek. "Benden hiçbir şey almadın ki!"

"Bir haydut, öyle mi?" dedi Sör Roland. "Lethbridge'in ne tuhaf arkadaşları var! Tuhaf!"

"Hımm!" dedi Yüzbaşı Heron. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade ile adama bakıyordu. "Lordla ne işin olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi.

"Öyle mi?" dedi Sör Roland. "Neymiş peki?"

"Aklını kullan," dedi Yüzbaşı Heron. "Onu polise teslim etmekten mutluluk duyardım ama sanırım bunu yapamayız." Uşağa döndü. "Olanları hatırlamanı istiyorum. Broş kaybolmadan önceki geceyi düşün. Broşu gördün mü?"

Uşak en azından bir soruya cevap verebilmenin mutluluğu içindeydi. "Hayır efendim, görmedim. Bu evde hiçbir broş bulunmadı. Dün bu beyefendi gittikten sonra Lordum da aynı soruyu sordu." Sonra da Sör Roland'a dönerek onay bekledi.

"Bu da ne demek?" dedi Vikont. "Beyefendi gittikten sonra mı?"

"Evet Lordum. Bu beyefendi gittikten sonra Lordum beni çağırdı."

Yüzbaşı Heron, Vikontu kolundan tuttu. "Teşekkür ederiz," dedi. "Haydi Pelham, burada yapılacak bir şey kalmadı."

Vikontu kapıya doğru sürükledi. Uşak hemen kapıyı açtı.

Komplo teorileri kuran üç adam merdivenlerden indi ve Piccadilly yönünde ilerlemeye başladı.

"Yolda düşmüş olabilir," dedi Sör Roland. "Başından beri söylüyorum."

"Öyle görünüyor," dedi Yüzbaşı Heron. "Ama Horry broşu bu evde düşürdüğünden emin. Uşağın doğru söylediğine inanıyorum. Broşu başka biri bulmuş olabilir mi?"

Vikont hemen yanıtladı. "Drelincourt! Tanrım Heron, o küçük yılan, o aşağılık kurbağa, o ..."

"Rule'un kıvırcık saçlı kuzeninden mi bahsediyorsun?" diye sordu Yüzbaşı Heron. "Onun konuyla ne alakası var?"

Vikonta bakmakta olan Sör Roland, birden Vikontun elini kavradı. "Buldun, Pel. Buldun," dedi. "Bahse girerim broşu o pislik almıştır."

"Tabii ki o aldı! Biz giderken o hâlâ Lethbridge'in yanında

değil miydi? Tanrım, onun boynunu kıracağım!" dedi Vikont nefretle ve hızla Piccadilly'e doğru ilerlemeye devam etti.

Diğer ikisi de ona yetişmeye çalışıyorlardı.

"Drelincourt o gece orada mıydı?" diye sordu Yüzbaşı Heron.

"Yağmurdan kaçmak için geldi," dedi Sör Roland. "Pel onun burnunu koparmak istemişti. Eminim ki şimdi koparacaktır."

Yüzbaşı Heron, Vikontu yakaladı. "Pelham, sakin ol!" dedi. "Eğer broş onda değilse ve sen onu suçlarsan, sadece kendine zarar vermiş olursun. Broşu neden alsın ki?"

"Zarar vermek için! Onu tanımaz mıyım ben!" dedi Vikont. "Eğer broşu alıp Rule'a gittiyse, bittik demektir."

"Haklısın," dedi Sör Roland. "Kesin öyle yapmıştır, Pel. Ondan kaçmaz. En iyisi Drelincourt'un işini bitirmek. Yapacak başka bir şey yok."

"Pelham, seni çılgın adam! Silahını hemen bana ver!" diye emretti Yüzbaşı Heron.

Vikont, Yüzbaşıdan kurtuldu ve yoluna devam etti. Sör Roland, Yüzbaşının koluna asıldı. "Bırak da Pel o adamla olan hesabını kapatsın," dedi. "Tek bir atış yeter, biliyorsun."

"Aman Tanrım, sen de en az onun kadar delisin," dedi Yüzbaşı Heron. "Bu olayı bir kavgaya dönüştürmemeliyiz!"

Sör Roland dudaklarını ısırdı. "Ben yapmaması için herhangi bir sebep göremiyorum," dedi. "Hafife alınmaması gerekir ama görüyorsun ya biz üç kişiyiz. Drelincourt'u tanıyor musun?"

"Hayır ama..."

"Ah, şimdi anlaşıldı!" dedi Sör Roland. "Onu tanısaydın, bize hak verirdin. O pisliğin öldürülmesi gerek. Bunu uzun zaman önce hak etmişti."

Yüzbaşı Heron onları vazgeçirme çabasından umutsuzca vazgeçti.

Bölüm 19

Bay Crosby Drelincourt, Meering'de yaşadıklarından o kadar çok etkilenmişti ki akşam yemeği yemek aklına dahi gelmemişti. Tek istediği bir an evvel evine dönmekti. Meering'den Twyford'a geçti ve atlarını değiştirdi. Sonra da kendini haydutlardan korumak için silahlı bir koruma kiraladı. Bir an yolun asla sona ermeyeceğini ve evine ulaşamayacağını düşündü ama saat onu biraz geçe Jermyn Caddesi'ndeki evine ulaştı. Yolculuk esnasında yaşananların etkisinden az da olsa kurtulabilmişti ve eve gelince acıkmış olduğunu fark etti. Fakat ne yazık ki beklenenden erken döndüğü için akşam yemeği hazırlanmamıştı. Dışarıda yemek zorundaydı. Yolda yemek yemediği için pişmanlık duymaya başladı.

Ertesi gün geç saatlere kadar uyudu. Uyanır uyanmaz üzerini dahi değiştirmeden, robdöşambrı ile kahvaltıya oturdu. O sırada evin kapısı yumruklanmaya başladı. Birkaç dakika sonra evin içinde sesler yükselmeye başladı. Elindeki bıçağı masaya bıraktı ve sesleri dinlemeye başladı. Konuşanlardan birinin sesi gittikçe yükseliyordu ve Bay Drelincourt bu sesin sahibini tanıyordu. Kendisine kahve servisi yapmakta olan hizmetliye döndü ve "Ben evde değilim!" dedi. "Acele et, yukarı gelmelerine müsaade etme!"

Hizmetli neler olup bittiğini anlayamıyordu. "Affedersiniz efendim, anlayamadım."

Bay Drelincourt, adamı kapıya doğru itmeye başladı. "Onlara

evde olmadığımı söyle seni aptal! Yukarı gelmelerine engel ol! Kendimi iyi hissetmiyorum, kimseyle görüşemem!"

"Pekala efendim," diyen hizmetli, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Bay Drelincourt tekrar sandalyesine geçti ve mendiliyle yüzünde biriken teri sildi. Hizmetlinin aşağı inip ziyaretçilerle konuştuğunu duyabiliyordu. Sonra birilerinin yukarı gelmekte olduğunu duyunca korkuya kapıldı. Gelen her kimse basamakları ikişer ikişer çıkıyordu.

Kapı hızla açıldı. Vikont Winwood eşikte duruyordu. "Evde değilsin, öyle mi?" dedi. "Neden benimle karşılaşmaktan bu kadar korkuyorsun?"

Bay Drelincourt ayağa kalktı ve ellerini masaya dayayarak destek almaya çalıştı. "Gerçekten merak ediyorum Lordum, insan istediği gibi yalnız kalamaz mı!" Birden sustu. Sör Roland Pommeroy, Vikontun arkasında durmuş, kendisine bakıyordu. "Lütfen... Lütfen söyler misiniz evime izinsiz girmenizin sebebi nedir beyler?"

Vikont odanın içinde ilerlemeye başladı ve davet beklemeksizin masanın bir köşesine dayandı. Eli, silahın bulunduğu cebindeydi. Vikontun arkasında duran Sör Roland, sırtını duvara yasladı. Elindeki kürdanla dişlerini karıştırıyordu. Yüzbaşı Heron, gerektiğinde müdahale edebilmek için Vikonta yakın durmaya özen gösteriyordu.

Bay Drelincourt endişeyle ziyaretçilerinin yüzlerine bakıyordu. "Anlayamıyorum... Buraya gelmenizin sebebi nedir beyler?"

Vikontun mavi gözleri, Bay Drelincourt'un yüzüne kilitlendi. "Dün şehirden ayrılmanın sebebi neydi Drelincourt?"

"Ben... Ben..."

"Adamların dün arabayla evden ayrıldığını ve geç saatte geri döndüğünü söyledi. Artık yalan söylemek için çok geç. Nereye gittin?"

"Neden... Neden yaptıklarımla bu kadar ilgileniyorsunuz Lordum?"

Sör Roland ağzındaki kürdanı çıkardı. "Bize anlatmak istemiyor," dedi. "Kötü, hem de çok kötü!"

"Anlatacak," dedi Vikont ve doğruldu.

Bay Drelincourt bir adım geri çekildi. "Lordum! Ben... Ben bu tavırlarınızdan hoşlanmıyorum! Sizi de anlayamıyorum! Özel bir iş için kasabaya gittim. Sizi temin ederim ki masum ve özel bir iş!"

"Özel, öyle mi?" dedi Vikont ve Bay Drelincourt'un üzerine yürüdü. "Bu özel işin mücevherlerle bir ilgisi olamaz, değil mi?"

Bay Drelincourt'un yüzü soldu. "Hayır, hayır!" dedi nefes nefese.

Vikont cebindeki silahı çıkardı ve Bay Drelincourt'a doğrultu. "Yalan söylüyorsun, seni küçük yılan!" dedi dişlerinin arasından konuşarak. "Kıpırdama!"

Bay Drelincourt olduğu yerde kaldı ve gözlerini silahtan ayıramıyordu. Sör Roland hemen ileri atıldı. "Kontrolünü kaybetme, Pel, kontrolünü kaybetme! Bu işi güzellikle halledebiliriz!"

Vikont geri adım atmadı. "Geçen gece Lethbridge'in evine gittin ve broşu aldın, değil mi?"

"Ne demek istediğini a-anlamıyorum!" dedi Bay Drelincourt kekeleyerek. "Broş mu? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum!"

Vikont elindeki silahı Bay Drelincourt'un karnına dayadı. "Silahımın tetiği çok hafiftir ve ateşlemesi kolaydır," dedi. "Tek bir dokunuş yeterli olacaktır. Kıpırdama. Broşu aldığını biliyorum. O broşla ne yaptığını anlat."

Bay Drelincourt sessizce bekliyordu ama daha da hızlı nefes alıp vermeye başladı. Sör Roland kürdanını kutusuna kaldırıp, cebine koydu. Sonra da Bay Drelincourt'a doğru yürüyerek el-

lerini boğazına dayadı. "Silahı çek, Pel. Çünkü ben onu boğarak öldürmeyi tercih ederim."

Bay Drelincourt'un boğazı kuzeninin saldırısından dolayı morarmıştı ve şimdi de acı acı bağırmağa başlamıştı. "Evet, broşu ben aldım! Orada ne işi vardı bilmiyorum. Hiçbir fikrim yoktu!"

"Broşu Rule'a mı götürdün? Cevap ver!" dedi Vikont.

"Hayır, hayır götürmedim. Yemin ederim ki götürmedim!"

Yüzbaşı Heron, olanları yakından izliyordu. "Boğazını sıkmayı bırak, Pommeroy. Sanırım doğru söylüyor."

"Eğer Rule'a götürmediysen, broş nerede peki?"

"Bende değil!" dedi Bay Drelincourt. Gözleri Vikontun elindeki silaha odaklanmıştı.

"Sana inanmamızı bekleyemezsin," dedi Sör Roland. "Meering'e giderken yanında değil miydi?"

"Evet yanıma aldım ama Rule'a vermedim. Çünkü Lord Lethbridge geldi ve broşu benden aldı!"

Sör Roland o kadar şaşırmıştı ki Bay Drelincourt'u serbest bıraktı. "Kahretsin hiçbir şey anlamıyorum!" dedi. "Nasıl oldu da o aşağılık herif broşu senden aldı?"

"O... O, benim yolumu kesti ve broşu zorla benden aldı. Onu durduramadım. Yemin ederim ki doğru söylüyorum!"

"İşte, büyük hatalarının bizi nereye getirdiğini görebilirsin, Pom!" dedi Vikont öfkeyle.

"Bu iyi bir şey," dedi Sör Roland. "Şimdi broşun kimde olduğunu biliyoruz. İşimiz kolaylaştı. Lethbridge'i bulup... broşu alırız ve olay kapanır."

Vikont, Bay Drelincourt'a dönerek, "Lethbridge nerede?" diye sordu.

Bay Drelincourt, "Bilmiyorum. Geceyi Maidenhead'de geçireceğini söyledi," dedi.

Vikont düşünmeye başladı. "Maidenhead mi? Yaklaşık kırk

kilometre uzaklıkta. Üç saatte gideriz. Gidip, onu bulalım." Silahını tekrar cebine kaldırdı. "Burada yapılacak başka bir şey kalmadı. Sana gelince..." Bay Drelincourt'a dönerek ekledi. "Bir daha karşıma çıkarsan, bu hayatta göreceğin son kişi ben olurum. Hadi Pom, Edward."

Dışarı çıktıklarında Yüzbaşı Heron sessizce gülmeye başladı. "Senin neyin var böyle?" dedi Vikont. Durdu ve öfkeyle Heron'a bakmaya başladı.

Yüzbaşı Heron derin bir nefes aldı. "Adamın yüzü!" dedi tekrar gülerek. "Kahvaltısının ortasında içeri daldınız... Oh Tanrım!"

"Ha!" dedi Sör Roland gülerek. "Kahvaltı mı yapıyordu? Hazırlıksız yakalandı desenize, komik!"

Durumun gerçekten de komik olduğunu anlayan Vikont da gülmeye başladı. Bay Drelincourt, perdenin arkasından sokağa bakıyordu ve ziyaretçilerinin yolun ortasında durmuş kendisine gülüyor olmalarına öfkeleniyordu.

Yüzbaşı Heron kendini toparladı ve "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"White's," dedi Vikont. "Bu saatte orada kimse olmaz. Oturup plan yapmamız lazım."

"Ama ben üye değilim, biliyorsun değil mi?" dedi Yüzbaşı Heron.

"Ne fark eder? Pom da üye değil. Hatta ben de değilim," dedi Vikont ve yola koyuldu.

Kulübe gittiklerinde kahve salonunun boş olduğunu gördüler ve hemen bir masaya oturdular. Vikont ayaklarını uzattı ve ellerini de cebine soktu.

"Diyelim ki Lethbridge, saat onda Maidenhead'den ayrıldı. Saat bir civarında burada olur. Belki de daha erken. Hızlı atları sever."

Sör Roland bu tahmine itiraz etti. "Onda yola çıkamaz, Pel. Çok erken."

"Orada oyalanması için bir sebep var mı?" diye sordu Vikont. "Duyduğum kadarıyla Maidenhead'de yapılacak hiçbir şey yokmuş."

"Bir yatak var ama değil mi? Sen hiç dokuzdan önce uyandın mı? Bence o da her sıradan insan gibi dokuzda uyanmıştır. Yola çıkması on biri bulmuştur."

"Ne önemi var?" dedi Yüzbaşı Heron, fularını düzeltiyordu.

"Önemi mi? Tabii ki önemli!" dedi Vikont. "Adamın yolunu kesmemiz lazım. Öğle yemeğini yolda mı yer, Pom?"

"Öğle yemeğini Longford King's Head'de yer," dedi Sör Roland.

"Ya da Colnbrook'da," diye ekledi Vikont. "George'da çok güzel koyun ve mantar servisi yapıyorlar."

"Hayır, hayır, Pel," dedi Sör Roland. "Sen Brentford'daki Pigeons'dan bahsediyorsun."

Vikont biraz düşündükten sonra arkadaşına hak verdi. "Öyleyse Longford'da öğle yemeği yedi. O zaman Londra'ya ikiden önce gelemez."

"Ben öyle demezdim, Pel," dedi Sör Roland.

"Kahretsin, adam oturup rahatça şarap içmek ister."

"Longford'da değil," dedi Sör Roland. "King's Head'de şarap içmez."

"Eğer öyleyse, öğle yemeğini de orada yemez," dedi Vikont. "Bu da hesaplarımızı boşa çıkarır."

Yüzbaşı Heron ayağa kalktı. "Yemekten konuşmayı keser misiniz!" dedi. "Bir yerlerde yemek için mola vereceği kesin. Bu kadarını bilmek yeterli. Yolunu nasıl keseceğiz?"

Vikont çenesini fularına gömdü ve düşüncelere daldı.

"Onu yakalamamıza imkan yok," dedi Yüzbaşı Heron. "Gidip evinde beklemeliyiz."

Vikont sandalyesinden kalktı. "Haklısın Edward! Bu harika bir fikir! Senin dediğini yapacağız!"

"Ne, Half-Moon Caddesi'nde mi bekleyeceğiz? Bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyemem ama..."

"Tanrım hayır!" dedi Vikont. "Bu hiç mantıklı değil. Evinin yolunda bekleyip, haydutlar gibi yolunu keseceğiz."

"Tanrım, benim dediğim bu değildi!" dedi Yüzbaşı Heron.

"Tabii ki bu senin fikrindi; sen öyle demedin mi? İtiraf etmeliyim ki Edward, senden böyle bir fikir çıkmasını beklemezdim. Senin hep çok saygın biri olduğunu düşünmüştüm."

"Haklısın," dedi Yüzbaşı Heron öfkeyle. "Ben oldukça saygın biriyim. Size katılıp, kimsenin yolunu kesemem."

"Neden olmasın? Kimse zarar görmeyecek. O pisliği incitmeyeceğiz... Çok fazla incitmeyeceğiz."

"Pelham, biraz mantıklı olamaz mısın? Üniforma giyiyorum!"

Sör Roland, elindeki bastonla ilgileniyordu ve birden başını kaldırıp, "Bir fikrim var," dedi. "Eve git ve üzerini değiştir. Üniformalıyken kimsenin yolunu kesemezsin. Haksız mıyım, Pel?"

"Tanrım, hiçbirimiz bu kılıkta onun yoluna çıkamayız. Hepimiz üzerimizi değiştirmeli ve maske takmalıyız."

"Benim pelerinim var," dedi Sör Roland. "Geçen ay Grogan'a diktirmiştim. Sana göstermek isterim, Pel. Koyu gri... Gümüş düğmeleri var ama dikişleri hakkında kararsızım. Grogan, Carmelite ipeğine alışık. Yine de iyi iş çıkardı."

"Üzerinde ipek bir pelerinle arabanın yolunu kesemezsin. Kalın bir ceket ve atkı lazım."

Sör Roland başını iki yana salladı. "Yapamam, Pel. Senin kalın bir ceketin var mı, Heron?"

"Hayır, Tanrıya şükür ki yok!" dedi Yüzbaşı Heron.

"Benim de yok," dedi Vikont. "Bu yüzden gidip Lethbridge'in

evindeki haydutu görmemiz lazım. Benimle gelin! Kaybedecek vaktimiz yok!"

Sör Roland ayağa kalktı ve "Keşke ben akıl edebilseydim. Çok zeki bir adamsın, Pel, şüphesiz öylesin."

"Pelham, o adamın kız kardeşinin yolunu kesen zorba olabileceğini hiç düşünmedin mi?" dedi Yüzbaşı Heron.

"Öyle mi dersin? Evet, Tanrım haklısın! Para almak için beklediğini söylememiş miydi? Eğer Lethbridge onu kiralayabiliyorsa, biz de aynısını yapabiliriz." Vikont bu sözlerin ardından hemen yola koyuldu.

Yüzbaşı Heron, Vikontu caddede yakaladı. "Pelham, her şey tamam ama onun gibi yarım akıllı birine güvenemeyiz! Yakalanırsak, mahvoluruz."

"Hep nasıl oldu da orduya katıldın diye düşünmüşümdür," dedi Vikont. "Eğer bizi yarı yolda bırakacaksan, hiç şüphen olmasın Pom ve ben bu işi sen olmadan da halledebiliriz!"

Sör Roland, şaşırmıştı. "Pel, dostum Pel! Neler söylediğinin farkında mısın? Heron bizi yarı yolda bırakmıyor. Yakalanırsak, zarar görebileceğimizi söylüyor. Fikrini söylediği için onu dışlayamazsın."

"Eğer bütün bunlar Horry için olmasaydı, çoktan yanınızdan ayrılmıştım," dedi Yüzbaşı Heron. "Neden Lethbridge'in eve dönmesini beklemiyoruz, Pelham? Eğer haydutlara başvurmadan üçümüz ondan broşu alamazsak..."

"Çünkü böylesi daha iyi!" dedi Vikont. "Skandal yaratmamış oluruz. Eğer o herifin kafasına silah dayarsam ve beni düelloya davet ederse neler olur düşündün mü? Olabileceklerin en kötüsü! Olay Rule'un kulağına gider ve o da Horry'nin bu olaya dahil olduğunu düşünür. Sanki Rule'u tanımıyorsun. Bu şekilde skandal yaratmadan broşu alabiliriz. Başka türlü olmaz. Şimdi bizimle misin, değil misin Edward?"

"Evet, sizinleyim," dedi Yüzbaşı Heron. "Eğer işler yolunda giderse, haklı çıkabilirsin."

"Her şey yolunda gidecek. Tabii o haydut hâlâ Lethbridge'in evindeyse."

"Gitmiş olamaz," dedi Sör Roland. "Parasını alana kadar ayrılmayacağını söyledi. Lethbridge dönmeden... parasını alamaz. Hâlâ orada olmalı."

Sör Roland haklıydı. Half-Moon Caddesi'ne geldiklerinde iri yarı adamı bıraktıkları yerde buldular. Lethbridge'in uşağı kapıyı açar açmaz, aynı ziyaretçilerin geri geldiğini gördü ve kapıyı yüzlerine kapamaya çalıştı. Fakat Sör Roland ona engel oldu ve uşağı kapıyla duvar arasına sıkıştırdı. Uşak kendini toparladığında bu üç beyefendinin çoktan eve girmiş olduklarını gördü. Ziyaretçiler, iri yarı adamı görmeye geldiklerini söylediklerinde, rahatladı ve hatta küçük salonu kullanabileceklerini söyledi.

Vikontun silahını gören haydut, ellerini havaya kaldırdı. "Onu elinden bırakır mısınız, asil Lordum!" dedi. "Ben size zarar vermemiştim!"

"Hayır," dedi Vikont. "Eğer makul davranırsan, ben de sana zarar vermeyeceğim. Adın nedir? Haydi ama sana seslenmek için adını bilmem gerekir."

"Adım Ned. Ned Hawkins," dedi haydut. "Aslında gerçek adım bu değil ama kulağa hoş geliyor. Asıl adım Edward Hawkins. Hizmetinizdeyim baylar."

"Biz de başka bir şey istemiyoruz zaten, Edward," dedi Sör Roland. "Heron'un adı da Edward. İsimlerinizi karıştırabiliriz."

"Bana Frederick deseniz de umrumda değil," dedi Bay Hawkins.

"Hawkins iyi," dedi Vikont. "High Toby'deki sendin, değil mi?"

"Ben mi?" dedi Bay Hawkins. "Yemin ederim ki..."

"Yeter," dedi Vikont. "Altı ay önce Shooter's Hill'de gördü-

ğüm de sendin. Şimdi seninle küçük bir anlaşma yapacağız. 400 şilin, ne dersin?"

Bay Hawkins geri çekildi. "Sizin gibi asillerle bir daha anlaşma yapmam, tek söyleyeceğim budur!"

Vikont silahını adama doğrulttu. "Öyleyse arkadaşım gidip bir polis getirene kadar, seni burada tutmak zorundayım."

"Yapamazsın!" dedi Bay Hawkins gülümseyerek. "Benimle anlaşma yapmak istedin. Bir Lord ve bir haydut... Lordun arkadaşını tuzağa düşürmek için anlaşıyor. Dışarıdan nasıl görünür acaba?"

"Pekala," dedi Vikont. "O, benim arkadaşım değil. Senin arkadaşın mı?"

Bay Hawkins bu sözler karşısında şaşırdı. Sör Roland, araya girdi. "Diyorum ki Pel, başka bir adamın evinde kan dökmeye gerek yok. Kötü olur sevgili dostum. Hem de çok kötü!"

"Bunu bir daha yapma!" dedi Vikont. "Böyle itiraz etmenin ne faydası var? Senin paranı ödemedi, öyle değil mi?"

"Evet, kaçtı," dedi Bay Hawkins. "Ukalanın teki! Onu ele geçirdiğimde..."

"Sana bu konuda yardım edebilirim," dedi Vikont. "Onu yakalamaya ne dersin? 400 şilin karşılığında."

Bay Hawkins, adamların yüzlerine baktı. "Amacımız ne?" diye sordu.

"Onda istediğim bir şey var," dedi Vikont. "Kararını ver! Polisler mi, 400 şilin mi?"

Bay Hawkins çenesini ovuşturdu. "Kimler bu işin içinde? Hepiniz bu olaya dahil misiniz?" diye sordu.

"Hepimiz. Arabanın yolunu keserken yanında olacağız."

"Bu kılıkta mı?" dedi Bay Hawkins, Vikontun altın işlemeli ceketine bakarak.

"Tabii ki hayır, seni budala!" dedi Vikont. "Senden istediğimiz de bu. Seninki gibi bir cekete ve maskeye ihtiyacımız var."

Bay Hawkins'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Kahretsin, cesaretine hayran kaldım!" dedi. "Bu işi ben halledeyim! O pislik şimdi nerede?"

"Bath Yolu'nda. Londra'ya geliyor."

"Öyleyse Heath'de yakalayabiliriz," dedi Bay Hawkins. "Ne zaman?"

"Öğleden sonra. Tam saat vermemiz imkansız."

Bay Hawkins, dudaklarını bükerek, "Bu kadar erken saatte çalışmayı sevmem. Ortada tanık olsun istemem, anlıyor musunuz?"

"Biz de istemeyiz," dedi Vikont.

"Tanrı aşkına, hava karardığında yapamaz mıyız?"

"Hava karardığında mı? O zaman adamımız evinde ve güvende olur. Ya gün ışığında yaparız ya da yapmayız!"

Bay Hawkins derin bir iç çekti. "Dediğiniz gibi olsun bayım. Bir de ceket ve maske istiyorsunuz, değil mi? Kendi atlarınızla gelebilir misiniz?"

"Kendi atlarımız ve silahlarımızla," dedi Vikont.

"İkimiz aynı ata binmek zorundayız, Pelham," dedi Yüzbaşı Heron.

"Memnuniyetle dostum."

"Kendi silahlarınız mı?" dedi Bay Hawkins. "O silahlarla hiçbir şey yapamazsınız, bayım."

Vikont silahına baktı. "Bunun nesi var ki? Çok iyi bir silah. İki bin şilin verdim."

Bay Hawkins gümüş işlemelerine dokundu. "İşte sorun bu. Sorun yaratan kısım burası."

"Pekala," dedi Vikont. "Ama silahımı seviyorum. Ceketleri ve maskeyi nereden alacağız?"

"Half-Way House'u biliyor musunuz?" dedi Bay Hawkins.

"Ben orada olacağım. Orada açıklık bir alan var, atlarımı sakla-

dığım yer. Şimdi oraya gidiyorum ve geldiğinizde her şey hazırlanmış olacak!"

"Senin orada olacağına nasıl emin olalım?" dedi Vikont.

"Çünkü 400 şiline ihtiyacım var," dedi Bay Hawkins. "Çünkü o aşağılık adamı elime geçirmek istiyorum. İşte bu yüzden, orada olacağım."

Bölüm 20

Üç saat sonra üç centilmen Knightsbridge'e doğru yol almaya başladı. Vikontun atıyla gitmek zorunda kalan Yüzbaşı Heron, üniformasını çıkardı ve sıradan bir ceket giyip fularını bağladı. Vikontun evine gitmeden önce Grosvenor Meydanı'na tekrar uğrama fırsatı buldu. Horatia, endişeli bir bekleyiş içindeydi. Yaşananları öğrenince, kimsenin henüz Bay Drelincourt'u öldürmemiş olmasına içerledi. Yüzbaşı Heron, Horatia'ya sessiz kalmasını ve Bay Drelincourt'la yüzleşmeye gitmesi halinde planlarının suya düşeceğini anlattı. Öfkesi az da olsa yatışan Horatia, Vikontun planını düşünmeye başladı. Sonra da bunun çok mantıklı olduğunu söyledi. Bugüne kadar duyduğu en zekice plandı ve başarısızlıkla sonuçlanmasına imkan yoktu.

Yüzbaşı Heron, bir kez daha gizlilik sözü aldıktan sonra Pall Mall'a doğru yola koyuldu.

Bay Hawkins'i bir daha göreceklerini düşünmüyordu. Fakat adamın ortadan kaybolma ihtimalini, son derece olumlu düşünceler içinde olan Vikonta söylemenin hiçbir anlamı yoktu. Vikont çoktan kendini hazırlamıştı. Bu yüzden Bay Hawkins sözünü tutsa da tutmasa da planın gerçekleştirileceğine hiç şüphe yoktu.

Half-Way House'a beş yüz metre kala, yolda yalnız bir atlı göründü. Yüzbaşı Heron adama yaklaştıkça, yeni tanıştıkları haydut hakkında yanıldığını kabul etmek zorunda kaldı.

Bay Hawkins onları neşeyle karşıladı. "Vay be, demek sözlerinizde ciddiydiniz!" dedi. Özellikle Vikonta bakarken, onun tavrından etkilendiğini belli ediyordu. "Bu oldukça iyi bir at," dedi. "Ama biraz oyuncu... Şimdi size bahsettiğim hana gidelim."

"Ceketleri getirdin mi?" diye sordu Vikont.

"Tabii, hepsi de okçuların ceketleri gibi efendim."

Bay Hawkins'in seçtiği han ana yoldan biraz uzaktaydı. Çok pis kokuyordu ve terk edilmiş gibi bir görüntüsü vardı. Görünüşe göre burası Bay Hawkins gibi haydutların uğrak yeriydi. Vikont, maceraya başlamadan önce bir şişe konyak aldı ve parasını tezgaha bıraktı.

"Paranı ortalığa çıkarma seni budala!" dedi Yüzbaşı Heron sessizce. "Daha dikkatli davranmazsan, cebindeki tüm parayı kaptırırsın."

"Yüzbaşı haklı," dedi Bay Hawkins. Konuşulanları duyduğu belliydi. "Ben evcilleşmiş bir adamım. Henüz elden ayaktan düşüp, adi hırsızlıklara bulaşmadım. Asla da bulaşmam zaten. Fakat şurada birkaç serseri var, gözlerini sizden ayıramıyor. Burada her türlüsü vardır... Haneye tecavüz edenler, evrak hırsızları, sıradan suçlular ve yankesiciler. Şimdi dostlarım, üzerinizde şıngırdayan ne varsa susturmaya bakın! Giysileriniz de yukarıda, dansçılarla."

Sör Roland, Yüzbaşının koluna yapıştı. "Biliyorsun Heron," dedi fısıldayarak, "bu konyak hep içtiklerimizden değil. Umarım Pel içince kontrolünü kaybedip, vahşi bir adama dönmez! Onu dansçılardan uzak tutmamız lazım!"

"Dansçılar derken, düşündüğümüz şeyi kastettiğini zannetmiyorum," dedi Yüzbaşı Heron. "Sanırım argo bir kelime."

"Oh, öyle mi?" dedi Sör Roland. İçten içe oldukça rahatlamıştı.

"Bizden farklı bir dil kullandığına şüphe yok. Konuşurken takip etmekte zorlanıyorum."

Bay Hawkins'in dansçılar dediği çökecek gibi duran merdivenlerdi. Merdivenleri çıkınca çok kötü kokan bir yatak odasına geçiliyordu. Sör Roland eşikte durdu ve mendilini burnuna götürerek kokuya engel olmaya çalıştı. "Pel... Hayır, gerçekten Pel!" dedi. Bayılmak üzereydi.

"Biraz soğan kokuyor," dedi Vikont. Sandalyenin üzerinde duran yıpranmış bir şapkayı aldı ve peruğunu çıkartıp şapkayı taktı. Duvarda asılı, bir köşesi çatlamış aynaya bakarak nasıl göründüğünü anlamaya çalıştı. Sonra da gülerek, "Ne dersin, Pom?" diye sordu.

Sör Roland, başını iki yana salladı. "Bu bir şapka değil, Pel. Buna şapka denmez."

Bay Hawkins, kahkahayla gülmeye başladı. "Eski püskü bir şey. Sizinkiler kadar iyi değil."

Vikonta bir atkı uzattı ve nasıl boynuna dolaması gerektiğini ve dantelli fularını kapatmasını söyledi. Vikontun parlak çizmelerine bakarak iç geçirdi. "Bu çizmelere bakınca ayna gibi yüzünü görmek mümkün," dedi. "Bunlar işimize yaramaz." Sör Roland'ın kendisine büyük gelen pelerinle verdiği mücadeleyi izledi ve ona Vikontunkinden çok daha eski bir şapka uzattı. Sör Roland'ın eldivenlerine baktı ve "Açık konuşacağım. Bir de dantelli çorap giydiğini görsem şaşırmam," dedi. "Bilemiyorum. Şu beyaz eldivenleri saklasan iyi olur. Şimdi beyler, maskeleriniz şurada. Yanınıza alın ama ben demeden takmayın. Heath'e gidene kadar takmamıza gerek yok."

Yüzbaşı Heron atkısını sıkıca doladı ve favorilerini gözlerine değinceye kadar bastırdı. "Pekala Pelham, eminim karım görse beni bu giysiler içinde tanımaz," dedi. "Keşke ceketin göğüs kısmı bu kadar dar olmasaydı. Hazır mıyız?"

Bay Hawkins yatağın altından ahşap bir kutu çıkardı. Kutuya açınca içinde üç silah olduğunu gördüler. "İkisi kendime, diğerini de hanginiz alır bilmem," dedi.

Vikont silahlardan birini eline aldı ve yüzünü ekşitti. "Kullanışsız bir silah. Sen alabilirsin, Pom. Benim silahım yanımda."

"Evde gördüğüm o minik oyuncak mı?" diye sordu Bay Hawkins kaşlarını çatarak."

"Tanrım, hayır! Seninkiler gibi sağlam bir silah. Ateş açma kısmını bana bıraksan iyi olur, Pom. Tetiği çektiğinde neler olur, düşünmek bile istemiyorum."

"O silah," dedi Bay Hawkins, "Joe adında bir centilmene aitti. 12 ay önce öldü. Ne sıkı bir adamdı!"

"Yaklaşık bir yıl önce Fransız posta arabasını kaçıran adam mı?" diye sordu Vikont. "Onu astılar, değil mi?"

"Evet, ta kendisi," dedi Bay Hawkins.

"Silahlarla olan işi beni ilgilendirmez," dedi Vikont ve elindeki hurda görünümlü silahı Sör Roland'a uzattı.

"Hadi gidelim."

Tekrar ahşap merdivenlerden aşağı indiler ve bahçeye çıktılar. Seyis gibi görünen iki adam, atları aşağı yukarı yürütüyorlardı. Bu adamları Bay Hawkins tutmuş olmalıydı. Vikont adamlara biraz para verdikten sonra, silahlarının hâlâ eyerde durup durmadıklarını kontrol etti. Bay Hawkins, Vikontun silahları kontrol ettiğini görünce endişelenmemesi gerektiğini söyledi. "Onlar benim adamlarım," dedi ve büyük, kahverengi atının üzerine atladı.

Vikont da yavaşça eyere çıktı. Sonra kahverengi atın üzerindeki benekleri görünce, "Bu ihtiyarı nereden yürüttün?" diye sordu.

Bay Hawkins gülümsedi ve atının burnunu okşadı.

Sör Roland, kendisi gibi içinde bulunduğu durumdan rahatsız olmuşa benzeyen atına bakarak Vikonta yaklaştı ve "Pel, bu yokuştan aşağı bu kıyafetlerle inemeyiz! Kahretsin, ben yapamayacağım!"

"Yokuş mu?" dedi Bay Hawkins. "Amma da nazikmişsin. Bu yollar bizim için çocuk oyuncağı! Beni takip edin yeter," dedi.

Diğerleri Bay Hawkins'in seçtiği yolu bilmiyordu ve buranın fazlasıyla karışık bir yer olduğunu düşünüyorlardı. Köylerin yanından geçtiler, Hounslow etrafında geniş bir tur attılar ve sonunda Heath'e ulaştılar. On dakikalık yavaş bir yolculuktan sonra Bath Yolu'na çıktılar.

"Kimsenin sizi göremeyeceği şekilde yere uzanmalısınız," dedi Bay Hawkins. "Bildiğim kadarıyla bu yol bir tepeden aşağı iniyor ve tepenin üzerinde de çalılıklar var. Adamın külüstürü neye benziyor biliyor musunuz?"

"Adamın neyini biliyor muyum?" dedi Vikont.

"Külüstürünü. Arabasını işte!"

"Keşke doğrudan araba deseydin," dedi Vikont. "Sıradan bir araba. Yanında dört adamı var. Bu kadar."

"Atlarını tanımıyor musun?" diye sordu Yüzbaşı Heron.

"Şehirde kullandıklarını biliyorum ama buraya neyle geldi haberim yok. Gördüğümüz ilk arabayı durduracağız ve eğer yanlış arabaysa ikinci arabanın gelmesini bekleyeceğiz."

"İşte bu kadar," dedi Sör Roland. Bir yandan da maskesini inceliyordu. "Korkarım biraz pratiğe ihtiyacımız, maskelerle yani. Baksana Pel! Ben bu maskeyi hiç beğenmedim. Çok sıkı."

"Kendi adıma konuşmak gerekirse," dedi Yüzbaşı Heron gülerek, "ben kendi maskem için Tanrıya şükrediyorum!"

"Takarsam, yüzümden aşağı sarkacak," diye itiraz etti Sör Roland. "Nefes bile alamayabilirim."

Bütün bu konuşmalar ardından Bay Hawkins'in bahsettiği tepeliğe geldiler. Tepenin eğimine doğru yayılan çalılıklar saklanmak için kusursuz bir ortam yaratıyordu. Ayrıca buradan yolu rahatça görmek mümkündü. Tepenin üst kısımlarına ulaştıklarında atlarından inip, yere oturdular ve avlarını beklemeye başladılar.

"Bunu daha önce fark ettin mi bilmiyorum, Pelham," dedi Yüzbaşı Heron; şapkasını çıkarıp çimlerin üzerine fırlatarak, "doğru ara-

bayı bulana kadar birden fazla araba durdurmak zorunda kalırsak, ilk kurbanlarımız Hounslow'a gider gitmez bizi ihbar edecektir." Sonra da Vikontun yakın dostu gibi bir tavır takınan Bay Hawkins'e baktı. "Böyle bir şey daha önce başına geldi mi dostum?"

Ağzına aldığı bir ot parçasını çiğnemekte olan Bay Hawkins gülümsedi. "Ah, evet daha önce başıma gelmişti ama bugüne kadar hiçbir polise yakalanmadım."

"Kahretsin, bu yolda kaç arabayla karşılaşırız ki sanki?" dedi Vikont.

"Burası Bath Yolu, Pel," Yüzbaşı Heron, işaret parmağıyla yolu göstererek.

Sör Roland maskesini çıkardı ve "Bath sezonu daha açılmadı ki," dedi.

Yüzbaşı Heron çimlere uzandı ve boylu boyunca gerindi. Sonra da yüzüne vuran güneşi engellemek için eliyle gözlerini kapattı. "Bahislere düşkünsündür, Pelham," dedi. "Eğer kusursuz planında bir şey yanlış giderse, bire on verirsin."

"Anlaştık!" dedi Vikont. "Ama bu plan senindi, benim değil."

"Bir araba geliyor!" dedi Sör Roland.

Yüzbaşı Heron ayağa kalktı ve şapkasını aramaya başladı.

"Posta arabası değil bu," dedi rehberleri ve aynı zamanda danışmanları olan Bay Hawkins. Başını kaldırıp güneşe baktı ve saati hesaplamaya çalıştı. "Oxford civarından geliyor olmalı."

Araba birkaç dakika sonra dönemeçten geçip, açıkça görülebilecek bir hal aldı. Altı at tarafından çekilen büyük ve hantal bir arabaydı. Arkasında da çok sayıda yük vardı. Arabacının yanında silahlı bir koruma oturuyordu ve arabanın üzerinde de yol parasının yarısını ödeyebilen yolcular oturtulmuştu.

"Böyle arabalara elimi bile sürmem," dedi Bay Hawkins. Bir yandan da gözleriyle yoldan geçen arabayı takip ediyordu. "Ivır zıvırdan başka bir şey çıkmaz bundan."

Araba ağır ağır ilerliyordu ve bir süre sonra tepenin görüş alanından kayboldu. Araba artık görünmese de yolda çıkardığı sesleri duyabiliyorlardı. Zamanla sesler azalmaya başladı ve artık derin bir sessizlik hakimdi.

Onların ardından yalnız bir atlı geçti. Bay Hawkins adamı görünce iç geçirdi ve başını iki yana salladı.

"Ne kolay bir av olurdu," dedi.

Etrafa derin bir sessizlik çökmüştü. Duydukları tek ses tepelerinde uçan çayırkuşuydu. Yüzbaşı Heron uykuya dalmıştı. Vikont ise tetikte bekliyordu. Yaklaşık yirmi dakika sonra hızla gelen bir araba sesi duyuldu. Vikont hâlâ uyumakta olan Yüzbaşı Heron'u uyandırdı ve hemen maskesini taktı. Bay Hawkins başını yana eğdi ve sesleri dinleyerek, "Altı at var," dedi. "Duyuyor musunuz?"

Vikont ayağa kalktı ve şapkasını taktı. Sonra durdu ve "Altı at mı?" diye sordu.

"Evet, yanında atlı korumalar var. Belki posta arabasıdır." Yanında duran üç adamı baştan aşağı süzdü. "Dörde karşı kim bilir kaç kişi... Ne dersiniz beyler?"

"Tanrım hayır, hayır!" dedi Vikont. "Posta arabasını soymak olmaz!"

Bay Hawkins derin bir iç çekti. "Böyle fırsat her zaman ele geçmez," dedi. "Ah, ne demiştim? Bristol posta arabasıymış işte."

Posta arabası dönemeçten döndü, yanında iki atlı koruma vardı. Yol boyunca hızla ilerleyen atlar çok yorgun görünüyorlardı ve içlerinden biri az da olsa aksıyordu.

Yol boyunca yılan gibi süzülen bir yük arabası bir saat içinde sessizliği bozan tek şey oldu. Bay Hawkins yük arabasını görünce, bu tür arabaları soyup soğana çeviren bir haydut çetesi olduğunu hatırladı. Sonra onlara haydut dediği için kendi kendine kızdı. Çünkü bu kelimeyi çok aşağılayıcı buluyordu.

Sör Roland esnedi. "Bir iki araba, bir posta arabası, yalnız bir atlı ve bir de yük arabası gördük. Bu kesinlikle çok sıkıcı, Pel. Zavallı haldeyiz! Heron, yanında iskambil kartları var mı?"

"Hayır," dedi Yüzbaşı Heron. Hâlâ uykuluydu.

"Hayır mı? Bende de yok," dedi Sör Roland ve sessizliğe büründü.

Bay Hawkins elini kulağına götürdü.

"Ah," dedi sessizce, "bu beklediğimiz araba olabilir! Maskeleri taksanız iyi olur beyler. Bir araba geliyor."

"İnanmam," dedi Sör Roland ama yine de maskesini takıp atına bindi.

Vikont da maskesini düzelttikten sonra şapkasını taktı. "Tanrım, Pom, keşke kendini bu halde bir görebilseydin!" dedi.

Sör Roland, maskenin ağzına gelen kısmını düzelterek "Seni görebiliyorum ya, Pel. Bu yeter. Hem de fazlasıyla," dedi.

Bay Hawkins kahverengi atına bindi. "Şimdi dostlarım sakin olun. Aşağıya, yola doğru gideceğiz tamam mı? Adamların karşısına çıktığımızda rahat olun. Ben dost canlısı bir yol kesenim ve kimsenin ölmesini istemem." Sonra Vikonta baktı. "Sen at üstünde daha rahat görünüyorsun. Havaya ateş etme işini ikimiz hallederiz. Eminim o soyluların aklı başından gidecektir!"

Vikont silahlardan birini kılıfından çıkardı. "Atlar silah sesine nasıl tepki verecek acaba?" dedi neşeyle. "Sakin ol ateş parçası! Sakin ol kızım!"

Dört atlı bir araba dönemeci tamamladı. Bay Hawkins Vikontun eyerine vurdu. "Sakin, sakin!" dedi yalvarırcasına. "Yolda biraz ilerlemelerine müsaade edelim! Şimdiden bizi görmelerine gerek yok. Benim hareket etmemi bekle."

Araba iyice yaklaştı. "Güzel tekerler," dedi Sör Roland. "İyi araba!"

"Yüzbaşı, arabacılar senin tamam mı?" dedi Bay Hawkins.

"Eğer hemen hareket etmezsek, ortada arabacı kalmayacak!" dedi Vikont. "Hadi ama!"

Araba onlarla aynı hizaya geldi. Bay Hawkins, Vikontun eyerine tekrar vurdu. "Hadi o zaman!" dedi ve yola koyuldu.

"Hadi! İleri!" dedi Sör Roland. Yokuştan aşağı hızla gitmeye başladı ve bir elinde de silahını tutuyordu.

"Pom, sakın o silahı ateşleme!" dedi Vikont. Sör Roland'la aynı hizada ilerliyordu. Kendi silahını da dikkatle ayarladı. Atının iplerini sıkıca tuttu ve silahını havaya doğru ateşledi. Arabacılardan biri silah sesini duyunca dikkat kesildi. Atlar korkuyla irkildi ve sağa sola kaçmak için çabalamaya başladı. Bay Hawkins önlerine çıktı ve atını durdurdu. "Dur ve arabayı boşalt! Sakin!"

Arabacılar korkuya kapılan atları durdurdu. Yüzbaşı Heron arabacılara yaklaştı ve silahını onlara doğrulttu. Sör Roland, at üstünde yılların tecrübesi varmış gibi duruyordu ve dikkatini iki tekerlekli arabayı yöneltti.

Vikont ve Bay Hawkins arabaya yaklaştı. Arabanın penceresi açıldı ve kırmızı yüzlü yaşlı bir adam kafasını dışarı çıkarttı. Sonra da elindeki silahını Vikonta doğrulttu. "Adi haydutlar! Cani hırsızlar! Yolumuzdan çekilin aşağılık herifler!" diye bağırmaya başladı.

Adamın silahından çıkan kurşun Vikontun kulağını teyet geçti. At da paniklemişti. Vikont hayvanı tekrar sakinleştirdi. "Ne yapmaya çalıştığınızı biliyorum!" dedi adam.

"Seni pislik, neredeyse kafamı uçuruyordun!"

Arabanın diğer yanında duran Bay Hawkins, silahını yaşlı adamın yüzüne doğrulttu. "Silahı bırak!" diye bağırdı. "Ve dışarı çık, anladın mı? Haydi, dışarı!" Dizginleri atın boynuna gelecek şekilde bıraktı, eyerden hafifçe yana doğru eğildi ve arabanın kapısını açtı. "Ne tuhaf adamsın! Silahını ver hemen! Ah, bir de şu güzel ayakkabılarını alalım!"

Vikont hemen söze girdi. "Bırak gitsin, seni ahmak! Yanlış adam!"

"Tanrım, bu adam benim işimi görür!" dedi Bay Hawkins. "Ne güzel ayakkabılar bunlar! Hadi, silahın nerede?"

"Polisleri üzerinize göndereceğim!" dedi kurban. "Kahretsin! Artık gün ışığında da yol kesiliyor! Al işte, seni hırsız!" Şapkasını Bay Hawkins'in silahına astı ve arabanın içine uzanıp siyah bastonunu aldı.

"Tanrım, adam felç geçirecek," dedi Vikont. Arabanın etrafından dolanıp Bay Hawkins'in yanına geçti. "Nişadırruhu şişesini bana ver!" dedi. "Edward! Buraya, Edward! Şu budalayı uzaklaştır buradan! Yanlış adamı durdurduk." Hemen bastonu aldı ve nişadırruhu şişesi ile birlikte arabanın içine attı. Sonra arkasına döndü ve "Bırakalım gitsinler, Pom!" dedi.

Sör Roland, Vikontun yanına geldi. "Yanlış adam mı? Bak ne diyeceğim, Pel... Bunlar gördüğüm en güzel tekerler. Tam aradığım gibi. Sence adam bunları bana satar mı?"

Yaşlı adam arabanın basamağına dikildi ve yumruğunu havaya kaldırarak, "Adi köpekler!" diye bağırdı. "Göreceksiniz, hepinizin hakkından geleceğim. Sizi haydutlar! Ne oldu, gözünüz korktu değil mi? Yaklaşanın kafasını dağıtırım! Hırsızlar! Korkaklar! Alçak herifler! Hadi yola koyulun ödlek herifler! Arabayı sürün ve şunları geride bırakın!"

Bay Hawkins'i uzak tutmakla görevlendirilen Yüzbaşı Heron, neşeyle söze girdi. "Tanrı aşkına, arabadan uzak durun! Adamımız tam bir ölüm makinesine dönüşmek üzere!"

"Biraz bekle," dedi Sör Roland. Eliyle sakalını düzeltti ve atın eyerinden hafifçe öne eğildi. "İsminizi öğrenme şerefine erişemedik bayım. Arabanın tekerleri gerçekten çok güzel. Ben de böyle bir çift arıyorum."

Yaşlı adam öfkeyle bağırdı. "Küstah! Atlarımı çalmak istiyorsun, değil mi? Arabacılar! Size sürmenizi emrediyorum!"

"Hayır, hayır! Sizi temin ederim ki böyle bir niyetim yok!" dedi Sör Roland.

Yüzbaşı Heron, Sör Roland'a yaklaştı ve atı eğerinden tutarak arabadan uzaklaştırdı. "Uzak dur," dedi. "Hepimizi ele verecek-sin seni çatlak herif!" Sör Roland arabadan uzaklaştı. "Ne yazık," dedi başını iki yana sallayarak. "Çok yazık. Hayatım boyunca bunun kadar öfkeli bir adam görmedim!"

Bay Hawkins'le konuşmakta olan Vikont, başını diğerlerine doğru çevirdi. "Adam satın almak istediğini nereden anlasın, Pom? Ayrıca şu anda ne teker ne de at alacak vaktimiz var. Tekrar çalılara dönsek iyi olur. Atlar silah sesine fazla tepki vermedi, değil mi?"

Yüzbaşı Heron, uzaklaşmakta olan arabayı izliyordu. "Hounslow'a gider gitmez olanları anlatacak, Pelham. Sözlerimi duyuyorsun, değil mi?"

"Bırak gitsin," dedi Vikont. "Polisleri buraya gönderemez. Çünkü ondan tek bir iğne bile almadık!"

"Hiçbir şey almadık," dedi Bay Hawkins. "Üstelik koltuğunun altında ağzına kadar dolu bir kutu vardı! Bir daha sizin gibi temiz adamlarla çalışırsan, tepeme yıldırım düşsün!"

"Böyle söyleme," dedi Vikont. "Beklediğimiz adam geldiğinde, ondan istediğini alırsın ama benim yanımdayken başka birilerini soymana müsaade edemem!"

Tekrar tepeye çıkıp, atlarından indiler. "Eğer parasız kalırsam, siz ne diyordunuz...? Eyer işi. Evet kesinlikle bu işe gireceğim. Sandığımdan kolaymış, dedi Yüzbaşı Heron.

"Evet ama kıyafetleri sevmedim," dedi Vikont. "Çok kalın, yanıyorum!"

Sör Roland derin bir iç çekti. "Ne güzel arabaydı!" diye söylendi.

Öğleden sonra olduğunda başka bir yük arabası geçti. Bu kez üç koruma vardı.

"Adamımızı kaçırmış olamayız, değil mi?" dedi Vikont.

"Kaçırdığımız tek şey, öğle yemeği," dedi Yüzbaşı Heron. Saatine baktı. "Saat şimdiden üç oldu. Beşte South Caddesi'nde akşam yemeğine katılmam gerek."

"Yemeğe annemlere gidiyorsun, değil mi?" diye sordu Vikont. "Aşçıları çok kötü Edward, seni uyarmak isterim. Ben bile yiyemiyorum. Bu yüzden ayrı evde yaşıyorum. Bu da ne, Hawkins? Bir şey duydun mu?"

"Yoldan gelen bir araba var," dedi Bay Hawkins. "Umalım da beklediğimiz araba olsun," dedi öfkeyle.

Araba yolda göründüğünce Vikont, "Bunu sevdim işte! Hadi Pom, gidip yakalayalım şunu!" dedi.

İlk arabada yaptıkları planı uyguladılar. Kendilerine doğru gelmekte olan dört atlıyı gören arabacılar hızlandı. Yüzbaşı Heron, silahıyla arabacıların yanında belirdi. Vikont da arabaya yöneldi ve en kalın ses tonuyla bağırdı. "Dur ve arabayı boşalt! Haydi, çık dışarı!"

Arabada iki adam oturuyordu. Genç olan önce hareket etti. Küçük bir silahı vardı. Diğeri, onun bileğini tuttu. "Ateş etme, sevgili oğlum," dedi. "Bunu yapmanı tavsiye etmem."

Vikontun silah tuttuğu eli yana düştü. Bay Hawkins sessizce "Yine yanlış adam!" dedi.

Kont Rule arabadan indi. Gözleri Vikonta kenetlenmişti "Tanrı aşkına!" dedi. "Ne istiyorsun, Pelham?"

Bölüm 21

Saat dördü biraz geçiyordu ki Kont Rule'un evinin kapısı öfkeyle çalınmaya başladı. Üzerini değiştirmek üzere yukarı çıkmaya hazırlanan Horatia, birdenbire durdu ve yüzü bembeyaz oldu. Uşak kapıyı açtığında, gelenin Sör Roland Pommeroy olduğunu gören Horatia, adamın şapkasını dahi almadığını fark etti. Korkuyla yarıladığı merdivenden indi. "Tanrım, neler oldu?" diye bağırdı.

Sör Roland, nefes nefese kalmıştı. Hemen Horatia'yı selamladı. "Aceleci tavrım için özür dilerim madam! Sizinle özel olarak konuşmam lazım!"

"Tabii, evet tabii!" dedi Horatia ve misafirini kütüphaneye sürükledi. "Biri mi ö-öldü? Oh, Pelham de-değil mi? P-Pelham mı?"

"Hayır madam, size yemin ederim ki bu tür bir olay yaşanmadı! Çok talihsiz bir tesadüf yaşadık diyebilirim! Pel hemen size haber vermemi istedi. Atımı yakınlarda bir ahıra bırakıp, posta arabası ile geldim. Kaybedecek bir dakikamız bile yok!"

"Pekala, s-sorun nedir?" dedi Horatia. "L-Lethbridge'i mi buldunuz?"

"Lethbridge değil madam, Rule!" dedi Sör Roland. Mendilini çıkardı ve alnındaki teri sildi.

"Rule mu?" dedi Horatia korkuyla.

"Kesinlikle madam. Çok korkunç bir durum!"

"Rule'un y-yolunu kesmediniz, değil mi?" dedi.

Sör Roland evet dercesine başını salladı. "Çok, çok kötü," dedi.

"Sizi ta-tanıdı mı?"

"Üzülerek söylemeliyim ki madam Pel'i tanıdı."

Horatia ellerini ovuşturdu. "Bu kadar talihsizlik olur mu? Ne, ne d-dedi? Ne-neden bu kadar erken döndü ki?'

"Yalvarırım kendinizi harap etmeyin madam. Pel durumu kurtardı. Şu Pel ne kadar zeki bir adam!"

"A-ama anlamıyorum, nasıl durumu kurtardı?" dedi Horatia.

"Sizi temin ederim ki leydim, çok zor olmadı. Birileriyle bahse girdiğini söyledi."

"İ-inandı mı?" dedi Horatia.

"Kesinlikle!" dedi Sör Roland. "Başka birini beklerken yanlışlıkla onun arabasını durdurduğumuzu söyledi. Güzel hikaye, neden inanmasın ki? Pel, Rule'un eve geldiğini size bildirmemi istedi."

"Oh, evet tabii!" dedi Horatia. "Peki ya L-Lethbridge? B-broşum?"

Sör Roland, tekrar terini sildi.

"Onu bulamadık," dedi. "Şimdiye kadar evine gelmesi gerekirdi. Fakat kendisinden hiç haber yok. Pel ve Heron, Hawkins'de bekliyor. Leydi Winwood'a haber vermeleri gerekiyordu. Heron, South Caddesi'nde yemeğe katılamayacağını söylemek istedi. Gerçekten çok iyi bir adam. Lethbridge'i durdurmayı kafasına koymuş, görüyorsunuz ya. Lütfen üzülmeyin. Broşu bulacağız. Rule hiçbir şeyden şüphelenmiyor, kesinlikle madam!"

Horatia sarsılmıştı. "O-onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum!" dedi.

Sör Roland, Horatia'nın ağlamak üzere olduğunu fark etti ve kapıya yöneldi. "Paniklemeyin madam. Gitsem iyi olur. Beni burada görmemeli."

"Haklısın," dedi Horatia. "Be-bence de."

Sör Roland selam verip dışarı çıkınca, Horatia da yukarı çıktı ve odasına girdi. Hizmetli kız, hanımını giydirmek için bekliyordu. Görümcesi ile akşam yemeğinden sonra Drury Lane Theatre'de buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Yatağın üzerinde kusursuz bir saten elbise duruyordu. Hizmetli kız, Horatia'nın üzerindekileri çıkartırken (Parisli ünlü kuaför M. Leonard'ın asistanı olan) M. Fredin'in çoktan geldiğini ve makyaj odasında beklemekte olduğunu söyledi. Horatia aldığı haber karşısında sadece "Oh!" diyebildi. Üzerindekileri çıkarıp, makyaj yapılırken kullandığı elbisesini giydi. Sonra da kendini M. Fredin'in hünerli ellerine bıraktı.

Müşterisinin moralinin bozuk olduğunu fark etmeyen kuaför, birbirinden ilginç modelleri teklif ediyor, her defasında daha da heyecanlanıyordu. Leydim bu modeli beğenir mi? Ah, hayır tabii ki beğenmez! Çok sıradan! Leydim Tüy Yağmuru adlı modeli beğenir mi? Harika bir model! Belki de leydim daha sade bir şeyi sever. Belki Kelebek modeli gözlerini ortaya çıkarır.

"Umurumda değil," dedi Horatia.

M. Fredin, Horatia'nın saçındaki tokaları ustalıkla çıkartıyor, serbest kalan bukleleri hareketlendiriyor, tarıyordu. Elde ettiği sonuçtan memnun kalmadı ve aynı hareketleri tekrarladı. Leydim, hiç şüphesiz yeni bir model denemek istiyordu. Yeni ve çarpıcı. Kimse saçların kirpi gibi toplandığı modeli denemek istemezdi ve leydim de bu konuda bir istisna değildi. Ustası yanında olsaydı kesinlikle Çalılık modelini yapmasını önermezdi ama Asil Kuş modeli onun favorileri arasındaydı. Eğer leydim düşünceli bir ruh halindeyse, Ürkek Çocuk modelini yapmak en iyisi olurdu.

"Oh, bi-biraz çabuk o-olalım!" dedi Horatia sabırsızca. "Geç kalacağım."

M. Fredin bu sözlere biraz alınmıştı ama leydilerin kaprislerine alışık olduğu için üzerinde durmadı. Parmakları hızla çalışmaya başladı ve kısa sürede Horatia'nın saçlarını tamamladı. Bukleleri dağınık toplanan Horatia yüzüne de biraz pudra sürdükten sonra giyinmek üzere odasına döndü.

Makyaj masasına oturup ruj paletini eline aldı. Rule'un onu böylesine solgun görmesi hiç hoş olmazdı. Oh, Serkis ruj kesinlikle onu yaşlı bir cadı gibi gösteriyordu. Hemen sildi.

Ayakkabılarını çıkardı ve hizmetlinin elindeki takı kutusunu aldığı anda odanın kapısı açıldı. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve içeri girenin Rule olduğunu gördü.

"Oh!" dedi Horatia sessizce. Sonra kocasının sürpriz yaptığını hatırladı ve şaşırmış görünmesi gerektiğini düşündü. "Tanrım, Lo-lordum! Ge-gerçekten sen misin?"

Kont yolda giydiği elbiseyi değiştirmiş, mor kadife bir takım giymişti. Yeleği çiçek desenli satendendi. Odanın içine ilerleyip, Horatia'nın yanına geldi. Kızın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Benim, hayatım. Ben... Kızma ama... Çok mu aşırıya kaçtım?"

"Hayır, tabii ki kızmadım," dedi Horatia. Nefesinin daraldığını hissediyordu. Rule'u görünce, kalbi daha hızlı atmaya başlıyordu. Eğer hizmetli odada olmasaydı... Eğer broşunu kaybetmemiş olsaydı...! Fakat hizmetli odada reverans yapıyordu ve broşu da Lethbridge'deydi. Kendisini Rule'un kollarına atıp gözyaşlarına boğulmaya imkan yoktu. Zorla da olsa gülümsedi. "Hayır, tabii ki kızmadım," diye tekrarladı. "Seni gördüğüme çok ama çok me-memnunum. Ama seni bu ka-kadar erken eve getiren sebep ne-nedir Lordum?"

"Sensin, Horry," dedi Rule gülümseyerek. Horatia'nın yüzü kıpkırmızı oldu ve hemen dikkatini başka yöne çevirerek elindeki takı kutusunu açtı. Kafasından binlerce düşünce geçiyordu. Rule, Massey'den ayrılmış olmalıydı. Sonunda karısını sevmeye başlıyordu. Eğer Lethbridge ve broş hakkındaki gerçekleri öğrenirse, her şey mahvolurdu. Horatia kendi kendine yaşayan en sadakatsiz insan olduğunu söyleyip duruyordu.

"Ah, yalvarırım yeteneklerimi göstermeme müsaade et," diyen Rule takı kutusunu eline aldı. Küçük siyah bir parça aldı ve Horatia'nın yüzünü kendine döndürdü. "Hangisi olsa daha iyi olur acaba?" dedi. "Kararsız mı kaldın? Sanırım bu değil. Gösterişli bir şey mi? Yok, hayır o da değil. Belki de..." Elinde tuttuğu mücevheri Horatia'nın dudaklarına yaklaştırdı. "Belki de bir öpücük Horry!" dedi ve eğilerek dudaklarından öptü.

Horatia elini kaldırdı ve Lordun yanağına koydu ama hemen geri çekti. Sadakatsiz, iğrenç yaratık! Bu düşüncelerinin ardından yüzü asıldı ama hemen kendini toparlayıp gülmeye çalıştı. "Lo-lordum yalnız değiliz! Ve ben... Benim gi-giyinmem gerek. Louisa ve Sör Humphrey'e söz verdim. Drury Lane'de gösterilen oyunu izlemeye gideceğiz."

Lord doğruldu. "Louisa'ya haber gönderebiliriz ya da ben de mi sizinle oyuna gelsem?" diye sordu.

"Oh... Oh, Louisa'yı yarı yolda bırakamam!" dedi Horatia telaşla. Bütün gece Rule'la baş başa kalamazdı. Dayanamayıp bütün hikayeyi anlatabilirdi. Ona inansa bile ne kadar can sıkıcı bir eş olduğunu düşünebilirdi.

"Öyleyse birlikte gidiyoruz," dedi Lord. "Seni aşağıda bekliyor olacağım aşkım."

Yirmi dakika sonra yemek masasında karşılıklı oturuyorlardı. "Eminim," dedi Lord önündeki yemekle oyalanarak, "ben yokken iyi eğlenmişsindir. Öyle mi hayatım?"

İyi eğlenmiş mi? Yüce Tanrım! "Oh, evet kesinlikle iyi vakit geçirdim," dedi Horatia nazikçe.

"Richmond House'daki baloya katıldın mı?"

Horatia ister istemez ürperdi. "Evet, Ben... O baloya gittim."

"Üşüdün mü, Horry?"

"Üşümek mi? Ha-hayır Lordum, üşümedim."

"Ürperdiğini fark ettim de," dedi Lord.

"Ha-hayır," dedi Horatia. "Oh, hayır! Richmond House b-balosu. Çok güzeldi. Havai fişekler vardı. Ama ayakkabılarım s-sıktı. O yüzden çok eğlenemedim. Ayakkabılarım y-yeniydi ve üzerinde pırlanta işlemeler vardı. O kadar kı-kızdım ki yağmurdan mahvolmasalardı ayakkabıcıya geri götürecektim."

"Yağmurdan mahvolmasalardı mı?" dedi Kont.

Horatia'nın çatalı, tabağa düştü. İşte öylesine bir sohbet kurmaya çalışırken, her şeyi berbat ediyordu! Nasıl toparlaması gerektiğini biliyordu ve kesinlikle bu konudan kolayca kurtulabilirdi! "Oh, evet!" dedi nefes nefese. "Sö-söylemeyi unuttum! Balo y-yağmur yüzünden berbat oldu. Ne yazık değil mi? Be-benim de ayaklarım ıslandı."

"Kesinlikle çok yazık olmuş," dedi Rule. "Dün ne yaptın peki?"

"Dün mü?" dedi Horatia. "Oh, ben... Ben dün hiçbir şey yapmadım."

Lordun gözlerinde gülümseme vardı. "Sevgili Horry, senden böyle bir itiraf duymayı beklemiyordum," dedi.

"Hayır, ben... Ben kendimi iyi hissetmiyordum. Bu yüzden... Bu yüzden evde kaldım."

"Öyleyse Edward'ın geldiğini duymadın," dedi Kont.

Horatia, şarabından bir yudum aldı ve neşeyle konuşmaya başladı. "Yüce Tanrım, evet! Bu-bunu nasıl unuturum? Çok mu-mutluyum Rule, Edward şehirde!" Gittikçe batağa saplandığının farkındaydı ve girdiği bu yanlış yoldan dönmeye çalışıyordu. "A-ama sen onun geldiğini nereden biliyorsun?" dedi.

Kont, hizmetli önündeki tabağı alıp diğerini servis edene kadar bekledi. "Ben Edward'ı gördüm," dedi.

"Oh... Öyle mi? Ne-nerede?"

"Hounslow Heath'de" dedi Kont. Kadehini masaya bıraktı ve kendisine ikram edilen vişnelerden seçmeye başladı. "Hayır, orası değildi sanırım. Evet, Hounslow Heath'di Horry. Hiç beklemediğim bir karşılaşmaydı."

"Öyle görünüyor. Ben... Merak ediyorum, orada ne i-işi varmış?"

"Yolumu kesti," dedi Kont sakince.

"Oh, yolunu mu kesti?" dedi Horatia ve birden vişnenin çekirdeğini yuttu. Sonra da öksürmeye başladı. "Ne tuhaf!"

"Çok mantıksız bir hareket," dedi Kont.

"Evet, e-evet. Be-belki bahse girmiştir," dedi Horatia. Sör Roland'ın söylediklerini hatırlamaya çalışıyordu.

"Sanırım haklısın." Masanın diğer ucunda oturan Kontla Horatia göz göze geldiler. "Pelham ve arkadaşı Pommeroy da yanındaydı. Korkarım bekledikleri kurban ben değildim."

"De-değil miydin? Hayır, ta-tabii ki sen değildin! Demek istediğim... Artık oyuna gi-gitsek nasıl olur Lordum?"

Rule masadan kalktı. "Tabii hayatım," dedi. Horatia'nın tafta pelerinini aldı ve kızın omuzlarına bıraktı. "Sana bir öneride bulunabilir miyim?" dedi nazikçe.

Horatia endişeyle yüzüne baktı. "E-evet elbette! Nedir?"

"Böylesine güzel bir elbise ile yakutlarını takmamalısın hayatım. İnci set çok daha güzel olur."

Odaya korkunç bir sessizlik çöktü. Horatia'nın boğazı yanmaya başladı. Kalbi hızla atıyordu. "Ço-çok geç kaldık, şimdi de-değiştiremem!" dedi güçlükle.

"Pekala," dedi Rule ve Horatia odadan çıkana kadar kapıyı tuttu.

Drury Lane'e giderken Horatia sürekli konuştu. Neler söylediğini bilmiyordu ama konuştu. Sonunda araba tiyatronun önünde durdu ve artık üç saat baş başa kalamayacakları için güvende sayılırdı.

Evde döndüklerinde de konuşacak pek çok şey vardı. Oyun, Leydi Louisa'nın yeni elbisesi ve daha birçok konu açarak tehlikeli sohbetlerden uzak durdu. Artık dayanacak gücü kalmayan Horatia erkenden yatmaya çıktı. Uzun süre uyuyamadı ve Pelham'ın neler yaptığını düşündü. Pelham broşu alamadıysa, ne yapması gerekecekti?

Ertesi sabah uyandığından gözleri şişmişti ve yüzü de asıktı. Sıcak çikolatası ile birlikte mektuplar da geldi. Çikolatasını yudumladı ve diğer eliyle de mektupları karıştırıyordu. Vikontun el yazısı olan bir not arıyordu. Fakat kardeşinden gelen hiçbir şey yoktu. Sadece davetiye ve faturalar vardı.

Fincanını bir kenara bıraktıktan sonra mektup yığınını tek tek açıp okumaya başladı. Tam da düşündüğü gibiydi. Dans partisi, kumar partisi ki artık iskambil kağıtlarına olan ilgisini de kaybetmeye başlamıştı, Boxhill'de bir piknik. Asla! Kesinlikle yağmur yağacaktı. Ranelagh'da bir konser. İşte özellikle bu davetten kurtulması için bir bahaneye ihtiyacı vardı! Tanrım, nasıl oldu da bir elbiseye yedi bin şilin ödeyebilidi? Peki ya bu neydi? Bu kadar para kendisine hiç yakışmayan Quesaco modeli için kuaföre mi ödenecekti?

Sonra başka bir mektubun mührünü açtı ve içinden çıkan tek bir sayfayı açıp okumaya başladı. Açık ve net yazılmış kelimeler, Horatia'yı adeta büyüledi.

Eğer Richmond House balosunun olduğu gece, Half-Moon Caddesi'nde inci ve pırlantalarla bezeli broşunu kaybeden Leydi, 28 Eylül gece yarısı Vauxhall Bahçesi'ndeki uzun yolun sonunda bulunan Grecian Tapınağı'na gelirse; broşu kendisine elden iade edilecekti.

Hiçbir adres ya da imza yoktu. Belli ki el yazısı değiştirilmişti. Horatia bir süre mektuba baktı ve birden doğruldu. Kucağındaki tepsiyi hizmetliye verdi ve yatağın örtülerini de bir kenara itti. Sonra da üzerindekileri çıkarmaya başladı. "Acele et, bi-bir an evvel hazırlanmam lazım!" dedi. "Bana bir yü-yürüyüş elbisesi seç. Bir şapka ve bi-bir de eldivenlerim! Oh bir de aşağı koş ve arabayı hazırlamalarını sö-söyle! Ama benim kendi arabamı. Ya-yarım saat içinde burada olsun. Bu m-mektupları da al. Oh, lütfen acele et!"

İlk defa kıyafeti için fazla vakit harcamadı. Yarım saat içinde aşağı indi. Güneş şemsiyesini kolunun altına almıştı. Eldivenlerini de gelişigüzel taktı. Rule ortalarda görünmüyordu ve kütüphanenin kapısına bakarak sessizce dışarı çıktı. Kimse fark etmeden evden çıkmıştı.

Arabası dışarıda bekliyordu. Arabacıya Lord Winwood'un Pall Mall'daki evine gitmesini söyledi. Arabaya oturup sırtını koltuğa yasladığında derin bir iç çekti. Rule'la karşılaşmadan evden çıkmayı başarmıştı.

Kardeşi geldiği sırada Vikont kahvaltı yapıyordu. Kaşlarını çatarak baktı. "Tanrım Horry, bu saatte burada ne işin var? Buraya gelmemeliydin. Rule erkenden evden çıktığını duyarsa, ters giden bir şeyler olduğundan şüphelenebilir."

Horatia titremekte olan eliyle çantasını karıştırdı ve kırışmış bir kağıt çıkardı. "İ-işte gelme sebebim bu!" dedi. "Okusana!"

Vikont mektubu aldı ve düzeltti. "Pekala, otur ve uslu bir kız ol. Kahvaltı yap. Bu nedir?"

"P-Pel, mektubu yazan L-Lethbridge olabilir mi?" diye sordu.

Vikont mektubu okuduktan sonra arkasına baktı. Sayfanın arkasına bir şeyler yazılmış olabileceğini düşünüyordu. "Keşke bilebilsem!" dedi. "Bana biraz tuzak gibi göründü."

"A-ama neden tuzak olsun? Öyle mi dersin? Be-belki pişman olmuştur."

"Hayır, pişman olduğunu sanmıyorum," dedi Vikont açıkça. "Bence seni tekrar yalnız yakalamaya çalışıyor. Yolun sonu mu? O tapınağı biliyorum. Çok geride kalıyor. Bahçenin kapılarından birine yakın. Bak ne diyeceğim, Horry. Bahse girerim seni kaçırmak istiyor."

Horatia ellerini ovuşturdu. "Ama P-Pel, gitmek zorundayım! Gi-gidip broşu g-geri almalıyım!"

"O zaman git," dedi Vikont. "Biz de biraz hareket etmiş oluruz!" Mektubu geri verdi ve içkisinden büyük bir yudum aldı. "Şimdi beni dinle, Horry. Hepimiz bu gece seninle Vauxhall'a geleceğiz. Pom ve tabii isterse Edward da gelir. Sen gece yarısı olunca tapınağa gidersin ve biz de onun arkasındaki çalılara saklanırız. Kim gelirse, rahatça görebiliriz, korkmana gerek yok. Eğer Lethbridge gelirse, onu yakalarız. Eğer mektup başkasından geliyorsa ki bence Lethbridge, tek yapman gereken çığlık atmak. Biz hemen seni duyar ve yanına geliriz. O kahrolası broş yarına kadar eline geçmiş olur, Horry!"

Horatia onayladı. "Evet, bu ç-çok iyi bir plan, P-Pel. Rule'a seninle birlikte olacağımı söylersem, so-sorun olmaz. Lethbridge d-dün şehre ge-gelmedi mi?"

Vikont söylenmeye başladı. "Gelmiş olamaz. Edward, Hawkins denen o adam ve ben dokuz buçuğa kadar o lanetli Heath'de bekledik ve ondan hiçbir ses çıkmadı. Rule'un arabasını durdurduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ta-tabii ki. Hem Sör Roland hem de Rule anlattı."

"Arabadakinin kim olduğunu görünce, çok korktum," dedi Vikont. "Rule, çok hızlı hareket etti. Gerçekten çok kararlı bir adam, Horry. Bakar bakmaz önce atımı, sonra da beni tanıdı."

"Pe-peki şüphelenmedi mi, P-Pel? Ş-şüphelenmediğine emin misin?" dedi endişeyle.

"Tanrım, hayır! Nasıl şüphelenecekti?" dedi Vikont. Saate baktı. "Ben Pom'u bulsam iyi olur. Sen de eve git, Horry."

Horatia, Grosvenor Meydanı'na gider gitmez şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp Rule'u aramaya başladı. Kütüphanede *Morning Chronicle* okuyordu. Horatia içeri girer girmez ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ne oldu aşkım? Erkenden uyanmışsın."

Horatia kocasının elini tuttu. "Ç-çok güzel bir sabahtı," dedi. "Ben de annemle p-parka gittim."

"Anlıyorum," dedi. Horatia'nın parmaklarını dudaklarına götürdü. "Bugün ayın yirmi sekizi değil mi Horry?"

"Evet. Evet yirmi sekizi."

"Benimle Almack'ların balosuna gelecek misin?" dedi Rule.

Horatia'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Oh... Oh, ne k-kadar güzel olurdu!" dedi. "Ama ge-gelemem! P-Pel'e söz verdim, onunla Vauxhall'a gideceğim."

"Bildiğim kadarıyla," dedi Lord, "verilen sözler bozulabilir."

"Ama bu sözümden dönemem," dedi Horatia. Gerçekten çok üzgündü.

"O kadar önemli mi? Pelham'ı kıskanmaya başladım Horry."

"Çok hem de çok önemli! Demek istediğim... P-Pel benimle özel olarak görüşmek istiyor, anlıyorsun değil mi?"

Kont, eşinin parmaklarıyla oynuyordu. "Sence Pel benim de gelmeme müsaade eder mi?"

"Oh, hayır emin değilim. Ho-hoşuna gideceğini sanmıyorum. Tabii ki gelmeni istemediğinden değil ama... Beni bi-birileriyle tanıştıracak ve onlar da yabancı insanlar. Senin i-ilgileneceğini sanmıyorum."

"Fakat ben ölümlüler arasında en arkadaş canlısı insan olarak tanınırım," dedi Kont. Horatia'nın elini bıraktı ve aynaya bakarak fularını düzeltti. "Benim için kendini üzme tatlım. Eğer o yabancılardan hoşlanmazsam, yanınızdan ayrılırım."

Horatia umutsuzluğa kapılmış, Lorda bakıyordu. "E-eğlenceli olacağını düşünmüyorum M-Marcus. Gerçekten."

Lord boynunu büktü. "Senin yanındayken her şeyden keyif alabilirim, Horry," dedi. "Şimdi hayatım müsaade edersen gidip zavallı Arnold'un ilgilenmemi istediği işlere bir bakacağım."

Horatia Lordun odadan ayrılmasını izledi ve çıkar çıkmaz pencerenin kenarındaki masaya oturup Vikonta bir not yazmaya başladı.

Vikont, Sör Roland'ın yanından ayrılıp evine gelir gelmez, kardeşinden gelen notu buldu. Okudu ve içinden lanet okuyarak hemen cevap yazdı.

Notta "Rule'u uzak tutmalıyız. Onu oyalaması için Pom'u görevlendireceğim," yazıyordu.

Vikontun mesajı Horatia'ya ulaştı. Horatia notu okumasına rağmen kuşkularından kurtulamamıştı. Sör Roland'ın bu işi halledemeyeceğini düşünüyordu ve bunun sebebi de kendisine daha önce verilen görevdi. Üstelik Horatia, Vauxhall'a gelmemesi için Rule'a çok ısrar etmiş ve vazgeçirememişken; Sör Roland'ın başarılı olma ihtimali çok düşüktü.

Kont, Bay Gisborne ile çalışmaya devam ederken, uşaklardan biri içeri girip Sör Roland Pommeroy'un kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Kont imzalamak üzere olduğu kağıttan başını kaldırdı. Kontu dikkatle izlemekte olan Bay Gisborne gözlerindeki gülümsemeyi fark edince şaşkınlığa uğradı. Sör Roland'ın geldiği haberi, kesinlikle gözlerindeki ışıltıyı daha da parlak hale getirmişti. Hatta durumdan zevk alıyor gibiydi. "Pekala," dedi Lord. "Sör Roland'a söyleyin, hemen yanına geliyorum. Görüyorsun ya Arnold, işlerimiz hep böyle yarım kalıyor. Ben de üzülüyorum ama inan bana gitmek zorundayım..."

"Üzülüyor musunuz efendim?" dedi Bay Gisborne. Tek kaşını kaldırmıştı. "Bağışlayın ama ben sizin misafirinizin gelmesine memnun olduğunuzu düşünmüştüm."

"Fakat bunun sebebi beni senin yanından uzaklaştırıyor olma-

sı değil sevgili dostum," dedi Lord kalemini masaya bırakarak. Ayağa kalktı. "Bu sabah gerçekten çok eğleniyorum."

Bay Gisborne sebebini merak etti.

Sör Roland Pommeroy, salonlardan birine kabul edilmişti. Kont içeri girdiğinde, pencereden dışarı bakıyordu. Dudak haretlerine bakılacak olursa, konuşmasının provasını yapıyordu.

"Günaydın Pommeroy," dedi Kont ve kapıyı kapattı. "Ne beklenmedik ve hoş bir sürpriz." Sör Roland, Konta doğru yürüdü. "Günaydın Rule. Çok güzel bir sabah! Dün eve rahat gelebildin mi? Senin arabanı... diğeri ile karıştırdığım için özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Lord ağırbaşlılıkla. "Buraya kadar zahmet etmene gerek yoktu dostum."

Sör Roland fularını düzeltti. "Doğruyu söylemek gerekirse, buraya geliş sebebim bu değildi. Orada bir yanlış anlaşılma olduğunu fark etmiş olmana sevindim."

"Haklısın," dedi Kont nişadırruhu şişesini açarak. "Anlamıştım."

Sör Roland, Kontun uzattığı nişadırruhu şişesinden parmağına bir damla aldı ve burnuna götürdü. "Çok iyi bir karışım. Ben her zaman Haymarket'deki adamımın yaptığı kokuları alırım. Hep aynı kokuyu kullanırım. İspanyol kokusu."

"'Ah, gerçekten mi?" dedi Kont. "Bu da Jacobs tarafından benim için hazırlandı. Strand'de."

Sör Roland, konuşmanın görevi ile ilgisi olmayan bir yöne doğru gitmekte olduğunu fark etti. Hemen kendini toparladı. "Buraya geliş sebebim çok farklı. Bu akşam benim evimde yapılacak kumar partisine gelmek ister misin diye soracaktım."

"Ne kadar düşüncelisin," dedi Rule. Sesinden az da olsa şaşırdığı anlaşılıyordu.

Sör Roland, Lordun şaşkınlığını anlayınca Vikontun "oyalama" planına neden karşı çıktığını bir kez daha hatırladı. "Olmaz Pel, Lordu tanımıyorum bile! Benden oldukça yaşlı! Öylece gi-

dip evime davet edemem!" Tekrar fularını düzeltti ve "Son dakikada haber veriyorum gibi oldu ama inan bana dördüncüyü bulmakta zorlanıyoruz. Son dakikada hep böyle aksaklıklar yaşanır, bilirsin ya!"

"Hiçbir şey," dedi Kont, "beni size katılmaktan daha memnun edemezdi sevgili Pommeroy. Fakat maalesef..."

Sör Roland elini havaya kaldırdı. "Gelemeyeceğini söyleme! Lütfen bunu söyleme! Üç kişiyle oynayamayız ki Lordum. Ne kötü bir durum!"

"Eminim öyledir," dedi Rule. "Sanırım başka birine daha sorsan iyi olur."

"Oh, herkese sordum!" dedi Sör Roland. "Dördüncüyü bulamadım. Yalvarırım Lordum, beni hayal kırıklığına uğratmayın!"

"Çok üzgünüm," dedi Kont başını iki yana sallayarak. "Korkarım bu güzel davetini geri çevirmek zorundayım. Görüyorsun ya Vauxhall Bahçelerinde eşimle birlikte bir davete katılmaya söz verdim."

"Eminim leydim sizi mazur görecektir... Hava da yağışlı zaten. Çok sıkıcı bir akşam!" dedi Sör Roland. "Pel'in partisinden bahsediyorsunuz. Size göre olmadığını söyleyebilirim Lordum. Pel'in arkadaşları çok tuhaf insanlar. Sizi temin ederim ki onlardan hoşlanmayacaksınız."

Kont gülümsemeye başladı. "İçimi rahatlattın, sevgili Pommeroy. O insanlar gerçekten tuhafsa, leydimin yanında olmam en iyi karar olacaktır."

"Oh, öyle tuhaf değiller!" dedi Sör Roland telaş içinde. "Oh, ne aptalım! O tip insanlar değiller. Çok saygın kişiler ama sıkıcılar. Sizin hoşunuza gidecek, eğlenceli kişiler değiller. Benim evimde kağıt oynamak kesinlikle daha eğlenceli."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Kont uzlaşmaya yaklaşmış gibi görünüyordu. "Ben de kağıt oyunlarını çok severim."

Sör Roland bu sözlerin ardından rahatladı ve derin bir nefes aldı. "Size güvenebileceğimi biliyordum! Lütfen önce akşam yemeğine buyurun... Saat beşte."

"Diğer konuklar kim?" dedi Lord.

"Doğruyu söylemek gerekirse, emin değilim," dedi Sör Roland. "Oyunu gerçekten eğlenceli hale getirecek adamları seçmem lazım. Her şey saat beşe kadar hazır olur."

"Bu davet gerçekten çok ilgi çekici," dedi Kont. "Ama yine de... Korkarım ki katılamayacağım. Belki başka bir akşam. Gitmeden önce benimle bir kadeh içki içmek ister misin?"

Zavallı Sör Roland, başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim, hayır. Geri dönmem gerek... Boodle'a gitmem gerekiyor. Belki dördüncüyü orada bulurum. Sizi ikna etmeme imkan yok mu Lordum?"

"Korkarım yok," dedi Rule. "Kesinlikle eşimin yanında olmam lazım."

Sör Roland üzülerek Pall Mall'a geri döndü. Vikont sabırsızlık içinde bekliyordu. "Hiç iyi olmadı Pel," dedi. "Onu ikna etmek için elimden geleni yaptım."

"Bu adamı vazgeçirmek gerek!" dedi Vikont öfkeyle. "Bu adam neden rahatsız olur? Her şeyi ayarladık ama partime katılmaya ve mahvetmeye kararlı! Kahretsin, oraya gelmemeli!"

Sör Roland, düşünceli bir biçimde çenesini ovuşturdu. "Sorun şu ki Pel, sen bir parti vermiyorsun," dedi.

Sandalyeye oturan Vikont sinirle cevap verdi. "Ne fark eder ki?"

Sör Roland, "Fark eder," diyerek ısrar etti. "Şimdi Rule da size katılıyor ve ben ona partiden hoşlanmayacağını söyledim. Gelenlerin tuhaf insanlar olduklarını da söyledim. Onu vazgeçirmek için ve eğer sen bir parti düzenlemezsen... Ne dediğimi anlıyor musun, Pel?"

"Sanki tüm bunlar yeterince sıkıntı yaratmıyor!" dedi Vikont. "Bu kahrolası planı yapmak bile bütün günümü alırken, bir de

parti düzenlemem gerekecek. Hem de senin o aptal hikayen yüzünden! Lanet olsun, parti filan istemiyoruz! O kadar tuhaf insanı nereden bulacağım ben? Söyle bakalım!"

"Plan işe yarasın diye, iyi niyetle söyledim Pel," dedi Sör Roland. "İyi niyetle! Şehirde yeterince tuhaf insan var. Kulüpler onlarla dolup taşıyor."

"Ama hiçbiri benim arkadaşım değil," dedi Vikont. "Kulübe gidip tuhaf görünüşlü adamlara benimle Vauxhall'a gelmelerini söyleyemem ya! Ayrıca oraya gittiğimizde, o kadar insanla ne yapacağım ben?"

"İkramda bulun," dedi Sör Roland. "Onlar bir şeyler yerken, biz de gidip broşu alırız. Sonra da kimse fark etmeden geri döneriz."

"Hayır, bunu yapmayacağım!" dedi Vikont. "Rule'u uzak tutmanın başka bir yolunu bulmalıyız."

On dakika sonra Yüzbaşı Heron içeri girdi ve ikisini konuşurken gördü. Vikont elini çenesine koymuş düşünüyordu. Sör Roland da bastonunun tepesini tırnaklarıyla sıkıyordu. Yüzbaşı Heron bir Vikonta bir de Sör Roland'a baktı. "Ne yapmaya karar verdiğinizi öğrenmek için geldim. Lethbridge'den haber yok galiba."

Vikont başını kaldırdı. "Tanrım, buldum!" dedi. "Sen Rule'u uzak tutacaksın!"

"Ben ne yapacağım?" dedi Yüzbaşı Heron.

"Ama nasıl?" diye karşı çıktı Sör Roland.

"Tanrım Pom, çok kolay! Konuşacak özel meseleler. Rule geri çeviremez!"

Yüzbaşı Heron şapkasını ve eldivenlerini masaya bıraktı. "Pelham, açıklar mısın? Neden Rule'u uzak tutuyoruz?"

"Neden mi? Çünkü... Sen bilmiyorsun, değil mi? Horry birinden mektup aldı. Eğer onunla gece yarısı Vauxhall'daki tapınakta buluşursa, broşu geri vereceğini söyledi. Ben mektubu

Lethbridge'in yazdığını düşünüyorum. Lethbridge olmalı. Her şeyi ayarlamıştım. Horry, ben, Pom ve sen Vauxhall'a gidip yerlerimizi alacaktık. Horry adamı beklerken, biz de saklanacaktık."

"İyi fikir," dedi Yüzbaşı Heron. "Ama garip olan..."

"Tabii ki iyi fikir! Hem de çok iyi. Ama dostumuz Rule da bizimle gelmek istedi! Bunu duyar duymaz Pom'u yanına gönderdim ve onu kağıt oynamaya davet etmesini söyledim."

Sör Roland iç çekti. "Elimden geldiğince baskı yaptım. Hiç bir faydası olmadı. Vauxhall'a gitmeye kararlı."

"Peki ben nasıl durduracağım?" diye sordu Yüzbaşı Heron.

"Sen aradığımız adamsın!" dedi Vikont. "Tek yapman gereken Grosvenor Meydanı'na gidip, Rule'a onunla konuşmak istediğin önemli bir konu olduğunu söylemek. Eğer bir ara konuşalım derse, kabul etmeyeceksin. İşlerin olduğunu ve sadece bu akşam konuşabileceğinizi söyleyeceksin. Bence bu çok mantıklı. Rule, senin bir ya da iki günlüğüne şehre geldiğini biliyor. Reddetmesine imkan yok!"

"Evet ama Pelham, onunla konuşacak önemli bir konum yok ki!" dedi Yüzbaşı Heron.

"Tanrım, bir konu uydurabilirsin değil mi?" dedi Vikont. "Onu Vauxhall'dan uzak tuttuğun sürece, ne konuştuğunun hiç bir önemi yok. Aile meseleleri... Para ya da her neyse!"

"Bunu yaparsam, mahvolurum!" dedi Yüzbaşı Heron. "Rule'un yaptığı bunca iyilikten sonra yapamam. Onunla para hakkında konuşmak istediğimi söyleyemem."

"Öyleyse para deme. Sadece onunla bu gece özel olarak görüşmek istediğini söyle. Sana ne hakkında olduğunu sormayacaktır ve hemen kabul edecektir Edward. Vakti gelince de bir şeylerden bahsedersin!"

"Tabii ki," dedi Sör Roland. "Bundan kolayı yok. Sen şu

Amerikan Savaşı'na katılmadın mı? Ona savaştan bahset. O savaşın... Adını da unuttum."

"Ama Rule'a benimle yalnız bir akşam geçirmesi için yalvaramam. Sonra da kalkıp onunla ilgisi olmayan aptal bir savaştan mı söz edeceğim?"

"Ben olsam öyle demezdim," dedi Sör Roland. "Savaş hakkında bilgi sahibi olmak isteyip istemediğini bilemezsin. Çok sayıda insan savaşlara ilgi duyar. Ben sevmem ama bu Rule için geçerli olmayabilir."

"Anlamıyorsunuz," dedi Yüzbaşı Heron. "Rule'u onunla konuşmak istediğim önemli bir konu olduğuna ikna etmemi istiyorsunuz..."

Vikont araya girdi. "Anlamayan sensin. Tek istediğimiz Rule'u bu gece Vauxhall'dan uzak tutmak. Eğer bunu başaramazsak, plan yanar. Onu uzak tuttuğun sürece, ne anlattığının hiçbir önemi yok."

Yüzbaşı Heron tereddüt etti. "Biliyorum. Konuşacak mantıklı bir konu olsa, bunu seve seve yaparım."

"Bulursun, korkma," dedi Vikont. "Bütün öğleden sonra boşsun. Şimdi Grosvenor Meydanı'na git. Adamımız orada."

"Keşke ziyaretimi gelecek haftaya ertelemiş olsaydım!" diye söylendi Yüzbaşı Heron. Gönülsüzce şapkasını ve eldivenini aldı.

Kont Rule, öğle yemeğine gitmek üzereydi ki uşak ikinci misafirinin geldiğini haber verdi. "Yüzbaşı Heron mu? Hemen içeri alın!" dedi. Yüzbaşı içeri girdiğnde, Kont boş şöminenin önünde onu bekliyordu. "Ne oldu Heron?" diye sordu elini uzatarak. "Tam vaktinde geldin. Öğle yemeğinde bana eşlik edebilirsin."

Yüzbaşı Heron'un yanakları kızardı. "Korkarım kalamam efendim. En kısa sürede Whitehall'a geri dönmem lazım. Ben geldim... Biliyorsunuz vaktim kısıtlı... Geldim çünkü uygun

olursa... Kısaca bu akşam için sizi bekledim... Özel bir konu hakkında konuşmak için."

Kontun bu durumdan eğlendiği belliydi. Gülümseyen gözlerle Yüzbaşı Heron'a baktı. "Sanırım bu akşam konuşmak zorundayız, değil mi?"

"Evet efendim... Eğer sizin için de uygunsa... Yarına kadar nasıl beklerim bilmiyorum," dedi Yüzbaşı Heron. Kendini son derece rahatsız hissediyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. "Öyleyse hizmetinizdeyim," dedi Lord.

Bölüm 22

Horatia, Vikonta Vauxhall'a gitmeden önce kendileriyle Grosvenor Meydanı'nda akşam yemeği yemesi gerektiğini söyledi. Yemek daveti için kahverengi kadife bir takım ve Dresden dantelinden bir fular seçti. Peruğunun bukleleri kulaklarının üzerine düşüyordu. Vikontun varlığı, Horatia ile Rule'un baş başa kalmasını engelleyecekti ve Rule ilginç sorular soramayacaktı. Horatia, Rule soru sorsa dahi Pelham'ın daha iyi cevap verebileceğini biliyordu.

Kont oldukça ağırbaşlıydı ve hiç beklenmedik konulardan konuşmayı tercih etti. Gecenin tek kötü anı, Yüzbaşı Heron'la işleri erken biterse Vauxhall'a gelip onlara katılcağını söylediği andı.

"Bunun için acelemiz yok," dedi Vikont arabaya binip Horatia'nın yanına otururken. "Edward, Rule'u gece yarısına kadar oyalayacak ve biz de o zamana kadar şu değersiz broşu geri almış olacağız."

"O değersiz bir broş değil!" dedi Horatia. "O bir aile yadigarı!"

"Aile yadigarı olabilir ama bana bu güne dek yaşadığım en kötü felaketi yaşattı. Artık broşla ilgili her şeyden nefret ediyorum."

Arabayla su kenarına kadar geldiler. Vikont bir bot kiralamıştı. Gece yarısı olmasına üç saat vardı ve hiçbiri dans havasında değildi. Sör Roland Pommeroy, bahçenin girişinde onlara katıldı ve Horatia'ya elini uzatarak bottan inmesine yardımcı oldu. İpek

kaplı ayakkabılarını ıslatmaması için uyarmayı ihmal etmedi. Sonra da büyük bir nezaketle koluna girdi. Bahçenin ortasına doğru kol kola ilerlerken, gergin olmasını gerektirecek hiçbir durum olmadığını anlatıyordu. "Sizi temin ederim ki leydim, Pel ve ben orada olacağız!" dedi.

"Ben g-gergin değilim," dedi Horatia. "Lord Lethbridge'i görmeyi çok istiyorum. Böylece ona ha-hakkında ne düşündüğümü söyleyebileceğim!" Simsiyah gözleri öfke içinde parlıyordu. "Eğer skandal çıkmayacağından emin olsaydım, beni kaçırmak istediğini he-her yerde duyururdum," dedi. "Buna te-teşebbüs ettiğine pişman ederdim!"

Kızın gözlerindeki ateşi gören Sör Roland, söylediklerini yapabileceğinden bir an bile kuşku duymadı.

Bahçenin ortasındaki pavyona geldiklerinde dansın yanı sıra başka eğlenceler de olduğunu gördüler. Konser salonunda da bir oratoryo sergileniyordu. Ne Vikont ne de kız kardeşi dans etmeyi düşünüyordu. Sör Roland bir süre oturup, oratoryoyu dinlemeyi teklif etti. Müzikten pek anlamazdı ama Vikontu ve Horatia'yı iskambil salonlarından uzak tutmak için başka bir çaresi yoktu. Eğer iki kardeş, masalardan birine otururlarsa, kendilerini oyuna kaptırıp asıl amaçlarını unutabilirlerdi.

Horatia bu teklifi hemen kabul etti. Broşu geri alana kadar ne yaptığının pek bir önemi yoktu. Vikont da bahçede yürümekten ya da localardan birine oturup etraflarındaki insanlara bakmaktan daha eğlenceli olduğunu kabul etti. Doğruca konser salonuna gidip, içeri girdiler. Kapıda ellerine tutuşturulan broşüre göre oratoryo, Handel'in Susanna adlı eseriydi. Vikont az kalsın oradan kaçarak uzaklaşıyordu. Eğer bu gece Handel'in eserinin çalınacağını bilseydi, daha baştan bu fikri reddederdi. Bir de bilet için yirmi şilin ödediğine üzüldü. Bir keresinde annesi ile Judas Maccabeus'un performansını izlemek zorunda

kalmıştı. Nasıl olacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu ya da neden buraya gelmeye zorlandığını bilmiyordu ama bu kez her şeyin farkındaydı. Bir dakika daha burada kalırsa, lanetleneceğini düşünüyordu.

Başında kocaman bir türban sarılı olan dul bir kadın en arka sıradan onlara eğilmiş "Şişşt!" diyerek sessiz olmalarını söylüyordu. Vikont sandalyesine iyice yerleşti ve Sör Roland'a "Tüm bu müzikal hayranlarının dizlerine çarpa çarpa sıradan çıkıp, çıkış kapısına ulaşmayı ve buradan kurtulmayı başarabilir miyim, Pom?" dedi. Sandalyenin sertliği ve performansın gürültüsü uyumasına engel oluyordu. Oratoryonun sonuna kadar, rahatsız bir şekilde bekledi.

"Pekala sanırım ben Handel'den çok hoşlanmıyorum," dedi Horatia. Salondan dışarı çıktılar. "Sa-sanırım hatırladım. Annem Susanna'nın iyi bir oratoryo o-olmadığını söylemişti. Ama şarkılardan bazıları g-güzeldi, değil mi?"

"Hayatımda böyle saçmalık duymadım!" dedi Vikont. "Hadi gidip, biraz yemek yiyelim!"

Yeşil ve bordo renklerle döşenmiş loca, sakin görünüyordu. Horatia'ya gidip gece yarısına kadar orada oturmayı teklif etti. Bu esnada Sör Roland söze girdi. "Bu gördüğüm Bayan Winwood değil mi, Pel?"

Vikont ağzına aldığı bir yudum şarabı neredeyse dışarı püskürtüyordu. "Aman Tanrım, nerede?"

Horatia likör kadehini masaya bıraktı. "Ch-Charlotte mu?" diye sordu.

"İşte şu pembe mavi kurdeleleri olan," dedi Sör Roland.

"Tam olarak göremiyorum ama o-olabilir," dedi Horatia. "Hep mavi giyer ve o r-renk ona hiç yakışmaz."

Vikont kardeşini hemen tanıdı ve öfkeyle, "Evet bu Charlotte ve yanında Theresa Maulfrey var!" dedi.

Horatia pelerinini ve çantasını alıp, locanın arkalarına gitti. "Eğer Theresa bizi görürse, ge-gelip yanımıza oturur ve ben de onu çe-çekemem!" dedi. "Pel, u-uzaklaş oradan!"

Vikont saatine baktı. "Saat on bir. Şimdi ne yapacağız?"

"Bahçelere do-doğru yürümemiz lazım," dedi Horatia. "Gizlice yürümeliyiz."

Görünüşe göre Bayan Maulfrey'nin misafirleri de bahçelere doğru yürüyüş yapmak niyetindeydi. En az beş kez karşılaştılar ve Vikont sonunda kardeşinin koluna girip onu başka bir yöne sürükledi. Sonunda Aşıklar Yolu'na geldiler ve Vikont hemen bir banka oturdu. Bankta oturmuş dinlenirken kardeşine, gelecekte Drelincourt mücevherlerinin tamamını kaybetse dahi bulması için ona hiçbir yardımda bulunmayacağını söyledi.

Her zaman nazik olan Sör Roland itiraz etti. "Pel, eski dostum Pel!" dedi. "Leydimin yardıma ihtiyacı var, biliyorsun. Ona yardım etmek büyük bir zevk," dedi.

"Yaklaşık bir saattir çalılıkların arasında dolaşıyor olmak hiç de büyük bir zevk değil!" dedi Vikont. "Fakat Lethbridge'i bulup, yakasına yapıştığım zaman çok eğleneceğimden eminim."

"Ona ne y-yapacaksın?" diye sordu Horatia. Bu konu ilgisini çekiyordu.

"Sen dert etme," dedi Vikont. Sonra da Sör Roland'a baktı. "Saat kaç oldu, Pom?"

Sör Roland saatine baktı. "On dakikamız var, Pel."

"Öyleyse gitsek iyi olur," dedi Vikont ve ayağa kalktı.

Sör Roland elini Vikontun koluna koydu. "Aklıma bir şey geldi," dedi. "Ya tapınakta başka biri varsa?"

"Gece yarısı kimse olmaz," dedi Vikont. "Herkes yemekte. Lethbridge de böyle düşünmüş olmalı. Hazır mısın, Horry? Korkuyor musun?"

"Ta-tabii ki korkmuyorum!" dedi Horatia.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Vikont. "Seni yolun sonunda yalnız bırakacağız. Daha ileri gelmemize imkan yok. Bizi izliyor olabilir. Tek yapman gereken..."

"Tekrar a-anlatmana gerek yok, P-Pel! Sen ve Sör R-Roland tapınağa diğer taraftan gideceksiniz ve saklanacaksınız. Ben de y-yavaş yavaş yürüyeceğim. Hiç korkmuyorum. Tabii, Charlotte'la karşılaşmaktan korkuyorum ama o farklı."

Tapınağa giden çok sayıda gizli yol vardı ve etrafı çiçeklerle sarılı olduğu için Vikont ve Sör Roland saklanmakta hiç sıkıntı çekmediler. Sör Roland, gül dallarından birine takıldı ve biraz gürültü çıkardı ama etrafta kimse olmadığı için hiçbir sorun yaşanmadı.

Bu arada Horatia, bir yandan Charlotte'un yakınlarda olup olmadığına bakıyor, bir yandan da tapınağa yürüyordu. Vikont herkesin yemekte olduğunu söylerken haklı olmalıydı. Horatia yolda çok az kişiyle karşılaştı. Yolda yürüyen bir ya da iki çift, o kadar. Bir de laubali delikanlılardan kurtulmaya çalışan birkaç genç bayan gördü. Yolun sonuna doğru, etrafta kimse kalmadı. Yolda genç birkaç delikanlıyla karşılaştı. Bakışlarını üzerinde hissedince rahatsız oldu ama ciddi bir tavır takınıp kaşlarını çatarak yüzlerine baktığında saten takımıyla kendisine yaklaşmakta olan genç hemen geri çekildi.

Yol, renkli ışıklarla aydınlatılmıştı; fakat gökyüzündeki muhteşem ay bu ışıkları tamamen gereksiz kılıyordu. Yine de çok güzel görünüyorlardı. Horatia, yolun sonundaki tapınağı gördü. Fenerlerle süslenmişti. Sadık koruyucularının nereye saklandıklarını ve Yüzbaşı Heron'un Grosvenor Meydanı'nda neler yaptığını merak etti.

Tapınağa çıkan birkaç basamak vardı. Horatia tüm o cesur sözlerine rağmen, basamaklara gelince durdu ve endişeli bir şekilde etrafına bakındı. Ayak sesleri duyduğunu sandı.

Haklıydı. Tapınağa çıkan dar yolların birinden, ayak sesleri geliyordu.

Pelerinine sıkıca sarındı ve bir süre tereddüt etti. Sonra alt dudağını ısırarak tapınağın merdivenlerinden çıktı.

Ayak sesleri daha da yakından gelmeye başladı ve Horatia gelen kişinin artık basamakları çıkmakta olduğunu duyabiliyordu. Pelham'ın tetikte beklediğini hatırlayınca rahatladı.

Lethbridge'i ya da maske takmış bir Lethbridge'i göreceğinden emindi. Belki kiralık bir hayduttu ama gelen kişiyi görünce tahminlerinin hepsinde yanıldığını anladı. Gelen kişi Kont Rule'du ve eşikte dikiliyordu.

"Ru-Rule!" diye kekeledi Horatia. "Oh, ha-hayatım ben... Nasıl sö-söylesem... Beni ş-şaşırttın! Ben P-Pelham'ı bekliyordum. Seni g-göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Kont mermer zemin üzerinde ilerledi ve Horatia'nın yanına geldi. "Görüyorsun ya Edward'dan kaçmayı başardım," dedi.

Dışarıda Sör Roland Pommeroy, korkuyla fısıldadı. "Pel, Pel dostum. Gördün mü?"

"Gördüm mü?" dedi Vikont. "Tabii ki gördüm! Şimdi ne yapacağız? Lanet olsun, Heron!"

İçeride Horatia zoraki bir kahkaha attı. "Buraya ge-gelebilmen ne güzel! Ye-yemek yedin mi?"

"Hayır," dedi Lord. "Yemek için gelmedim. Seni bulmak için geldim."

Horatia gülümsedi. "Ço-çok incesin. Ama yemek yemelisin. Lütfen gi-git ve bir loca ayarla. Ben de P-Pel'i bekler, gelince de onu alıp senin ya-yanına gelirim."

Kont tuhaf bir şekilde bakarak, "Hayatım, benden kurtulmaya çalışır gibi bir halin mi var?" diye sordu.

Horatia'nın gözleri Lordun gözleri ile buluşur buluşmaz, gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. "Ha-hayır, senden kurtulmaya ça-çalışmıyorum! Sadece ben... Ben... Açıklayamam!"

"Horry," dedi Lord kızın ellerini kendi ellerinin içine alarak, "bir zamanlar bana güvendiğini sanıyordum."

"Güveniyorum... Oh, güveniyorum!" dedi Horatia. "Ben çok kötü bir eşim. Sen uzaktayken her türlü uygunsuz durumdan uzak durmaya çalıştım. Gerçi be-benim hatam değildi. Ama eğer sana karşı çıkıp Lethbridge'le arkadaş olmasaydım, bu-bunların hiçbiri başıma gelmezdi. Bana i-inansan bile ki hiç s-sanmıyorum, çünkü inanılması g-güç bir hikaye; beni asla affetmeyeceksin. Korkunç bir skandala se-sebep olduğum için beni asla a-affetmeyeceksin!"

Kont ellerini sıkı sıkı tutuyordu. "Ama Horry, ben sana ne yaptım ki beni bu kadar korkunç biri olarak görüyorsun?"

"Sen korkunç değilsin!" dedi Horatia öfkeyle. "Ama biliyorum, nasıl bir be-belaya bulaştığımı duyunca, benimle e-evlenmemiş olmayı dileyeceksin!"

"Böyle bir dilekte bulunmam için gerçekten çok kötü bir belaya bulaşmış olman gerekir."

"Evet, hem de çok kötü," dedi Horatia. "Her şey o kadar karışık ki nasıl açıklayacağımı bi-bilmiyorum." Endişe içinde etrafa bakındı. "Burada tek ba-başıma ne yaptığımı merak ediyor olmalısın. Ben..."

"Hiç merak etmiyorum," dedi Rule. "Neden burada olduğunu biliyorum."

Horatia şaşkınlıkla baktı. "A-ama bilemezsin!"

"Ama biliyorum. Buraya benimle buluşmaya geldin."

"Hayır," dedi Horatia. "Aslında bu-burada olduğumu nereden öğrendiğini anlamıyorum."

Lordun gözleri parlıyordu. "Anlamıyor musun, Horry?"

"Ha-hayır, sadece..." Kaşlarını çattı. "Oh, Edward ba-bana ihanet etmiş olamaz değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Edward beni evde tutmak için elinden geleni yaptı. Aslında onu ikna etmeseydim, beni eve kilitleyebilirdi." Elini cebine soktu ve tekrar çıkardı. "Buraya geldim Horry, çünkü bir leydiyle buluşmam gerekiyordu. Buluşup ona bir şey vermem gerekiyordu."

Avcunda, halka şeklinde bir broş duruyordu. Horatia birden bağırdı. "M-Marcus!" Göz göze geldiklerinde kocasının gözlerindeki gülümsemeyi gördü. "Öyleyse sen... Ama nasıl? Nereden... buldun?"

"Lord Lethbridge'den."

"O zaman... biliyor muydun? Bü-bütün bu zaman boyunca biliyor muydun? Ama nasıl? Ki-kim söyledi?"

"Crosby söyledi. Korkarım ona biraz kaba davrandım. Ama ona müteşekkir olduğumu bilmesine gerek yoktu."

"Crosby!" dedi Horatia. Gözleri öfkeden ışıl ışıl parlıyordu. "Kuzenin o-olması umrumda değil Rule. Bence o yaşayan en adi yaratık. Umarım onu bir güzel hırpalamışsındır."

"Kesinlikle," dedi Kont.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Horatia. "Eğer bunu sasana o söylediyse gerçekleri bilmiyorsun demektir. Çünkü Crosby orada değildi ve hi-hiçbir şey bilmiyordu. Ayrıca seni bana karşı k-kışkırtmak için korkunç hikayeler uydurduğuna e-eminim!"

"İşte buna Crosby'nin bile gücü yetmez," dedi Kont broşu Horatia'nın elbisesine takarken. "Gerçek hikayeyi Lethbridge'den dinledim. Ama ne onun ne de bir başkasının sözleri beni etkileyebilir, Horry. O gece Lethbridge'in zorla gittiğine inanmam için kimsenin sözüne ihtiyacım yok."

"Oh, Ru-Rule!" dedi Horatia. Sesi titriyordu ve gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Kont elini kızın yüzüne koydu ama dışarıdan gelen ayak seslerini duyunca arkasına döndü. Vikont içeri girer girmez hemen konuşmaya başladı. "Seni beklettiğim için özür dilerim, Horry. Ama Leydi Louisa... Aman Tanrım ne tesadüf!" İyi bir giriş yapmıştı. "Rule! Bu gece seni burada göreceğimi hiç sanmıyordum! Ne güzel rastlantı!"

Kont derin bir iç çekti. "Devam et, Pelham. Eminim bana iletilmesi gereken çok acil bir mesajın vardır ve benim de bahçelerin diğer ucuna gitmem gerekiyordur."

"Oh hayır, o kadar uzağa değil! " dedi Vikont. "Sadece localara. Leydi Louisa her yerde seni arıyor, Marcus. Seninle özel olarak görüşmesi gerekiyormuş."

"Sana hayranım, Pelham. Yaratıcılığın sınır tanımıyor," dedi Lord.

"Pel, artık bir önemi yok!" dedi Horatia gözlerini kurulayarak. "M-Marcus bütün hikayeyi biliyor ve broş da ondaymış. Mektubu yazan da O. Artık endişelenecek bir şey yok!"

Vikont önce broşa sonra da Rule'a baktı. Bir şey söyleyecekti ama sustu. "Bana söyleyemez miydin? Pom'la ikimiz o broşu geri almak için ölüp ölüp dirilirken, sen onu cebinde mi taşıyordun? Hayır, bu kadarı da fazla!"

Lord söze girdi ve "Hounslow Heath'de yolumu kestiğinizde dayanamadım... İnan bana Pelham o zaman... Seni biraz..." diyerek özür dilemeye çalıştı. "Lütfen beni bağışla, sevgili dostum!"

"Bağışlamak mı? O broş kaybolduğundan beri bir an olsun yerimde durmadım ben, haberin var mı? İşin içine bir haydut dahi karıştırdık. Pom'un büyük halasından bahsetmek bile istemiyorum!"

"Gerçekten mi?" dedi Rule. Duydukları ilgisini çekmişti. "O haydutla tanışmak isterim tabii ama Pommeroy'un büyük halası hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da mı işin içinde?"

"Hayır değil. Çünkü kadın çoktan öldü," dedi Vikont. Bir an düşündü ve "Lethbridge nerede?" diye sordu.

"Lethbridge," dedi Lord, "Maidenhead'de. Ama o konuda endişelenmene gerek yok!"

"Gerek yok mu?" dedi Vikont. "İçimden bir ses yarın sabah Maidenhead'e doğru gideceğimi söylüyor."

"Tabii istediğini yapabilirsin dostum ama seni uyarmalıyım; Lordun sağlık durumu seni karşılamak için uygun olmayabilir."

Vikont anlamış gibi tek kaşını kaldırdı. "Ha! Öyle mi? Bu da bir şey. Pom duyunca memnun olacaktır. Onu da çağırayım."

"Lütfen zahmet etme!" dedi Lord. "Kaba olmak istemem, Pelham, ama nasıl desem burada biraz fazlalık olduğunu düşünmüyor musun?"

Vikont önce Rule'a sonra da Horatia'ya baktı. "Anladım. Yalnız kalmak istiyorsunuz. Öyleyse ben gideyim," dedi. Sonra Rule'a dönerek ekledi. "Eğer fikrimi sorarsan Marcus, bu kızı gözünün önünden ayırma derim." Bu sözlerin ardından dışarı çıktı.

Kocasıyla yalnız kalan Horatia gözlerini ondan ayıramıyordu. Rule da Horatia'ya bakıyordu. Horatia söze girdi ama kekelemesi ilerlemiş gibiydi. "Rule, ben ge-gerçekten i-istediğin gibi bi-bir eş olmaya ça-çalışacağım ve artık s-skandal ya-yaratmayacağım."

"Sen tam da istediğim gibi bir eşsin."

"Ö-öyle miyim?" dedi Horatia. Duyduklarına memnun olmuştu.

Lord, Horatia'ya yaklaştı. "Horry, bir keresinde bana biraz yaşlı olduğumu söylemiştin. Yine de evlendik. Şimdi söyler misin aşkım, çok mu yaşlıyım?"

"Hayır, hiç de yaşlı değilsin," dedi Horatia. Yanakları kızardı. "Sen bir eş için en i-ideal yaştasın. Asıl ben çok gencim ve aptalım. Sandım ki... Sanmıştım ki..."

Lord, Horatia'nın elini dudaklarına götürdü. "Biliyorum, Horry," dedi. "Seninle evlendiğimde hayatımda başka bir kadın vardı. Ama artık yok aşkım. Zaten kalbimde asla bir yere sahip olmadı."

"Oh, M-Marcus, bana kalbinde bir yer ver!" dedi Horatia ağlayarak.

"Kalbim senin," dedi Lord ve Horatia'yı kollarına alıp öpmeye başladı. Bu kez nazik bir öpücük değildi. Bu çok ateşli bir öpücüktü ve Horatia'nın nefesi kesildi.

"Oh!" dedi Horatia derin bir nefes alarak. "Böyle öpebildiğini bi-bilmiyordum!"

"Görüyorsun ya, öpebiliyorum," dedi Lord. "Ve... Hoşuna gitmediyse üzgünüm Horry ama bunu tekrar yapacağım."

"Hayır, hayır. Hoşuma gi-gitti!" dedi Horatia. "Hem de ç-çok h-hoşuma gi-gitti!"